

Nuôi Vợ Để Yêu

Contents

Nuôi Vợ Để Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	39
8. Chương 8	46
9. Chương 9	53
10. Chương 10	57

Nuôi Vợ Để Yêu

Giới thiệu

Mục đích Nuôi Vợ Để Yêu đó chính là tâm lý người đàn ông kỳ lạ trong truyện mà chúng tôi muốn g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-vo-de-yeu>

1. Chương 1

Trong sân bay, người đi lại rất nhiều, một cô gái xinh đẹp đứng im trong góc, cô kéo cổ thật dài, cẩn thận nhìn xung quanh, đột nhiên, mắt cô sáng lên, lập tức đôi chân nhỏ chuyển động, vẻ mặt tươi cười đi về phía trước.

Bỗng nhiên Ninh Hình Nhi lại dừng lại, nụ cười cứng đờ trên mặt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại.

“Nhuế Diệp, đợi người ta một chút chứ.” Một cô gái nhỏ nhăn nhày chạy lên phía trước, níu lấy tay người đàn ông, “Đi nhanh như vậy em không theo kịp.”

Người đàn ông đi trước kéo hành lý, bề ngoài ưu tú hấp dẫn rất nhiều ánh nhìn, dường như anh đã quen bị người ta nhìn chăm chăm, ung dung đi về phía trước.

“Được, anh sẽ đi chậm.” Người đàn ông nghe lười, trên khuôn mặt ưu nhã có một nụ cười nhẹ nhàng.

“Nói thật, lâu rồi em không về Đài Loan, không còn nhớ rõ nơi này nữa.”

“Thật sao? Rảnh rồi thì anh dẫn em đi chơi.”

Một nam một nữ có bề ngoài hấp dẫn sự chú ý của người xung quanh như nhau làm mọi người không khỏi cảm thán họ là một đôi trời sinh.

“Nhuế Diệp, sao vậy?” Đại Lục cảm thấy anh hơi lơ đãng.

Người đàn ông liếc nhìn chung quang, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong trí nhớ, nghe Đại Lục gọi, anh mới hồi hồn, lắc đầu, “Không có gì.”

Ninh Hình Nhi núp ở sau cây cột to, cẩn thận núp thật kĩ, mắt lại nhìn bóng lưng càng ngày càng xa của họ, cô mím chặt môi giống như không thể nói được gì.

Anh trở về rồi, anh thật sự trở về rồi, nhưng cô gái bên cạnh anh là ai? Cô rất muốn hỏi anh, tuy nhiên cô thật sự rất sợ nghe đáp án mình không muốn nghe.

Nhưng Ninh Hình Nhi càng muốn hỏi, cô là gì của anh? Anh còn nhớ cô không?

Nhuế Diệp và Đại Lục đi ra khỏi sân bay, liếc mắt thấy một chiếc xe hơi đã chờ sẵn, mà bác Trần – quản gia nhà họ Nhuế đã đứng đợi bên ngoài xe, vừa nhìn thấy họ lập tức tiến lên đón.

“Cậu chủ, rốt cuộc cậu cũng về rồi.” Trên khuôn mặt già nua có vui sướng và xúc động.

“Vâng, bác Trần, cháu về rồi.” Đối với người quản gia đã ở nhà họ Nhuế hơn nửa đời người này, Nhuế Diệp có cảm giác đã lâu không gặp, “Bác vẫn khỏe chứ, bác Trần?”

“Cảm ơn cậu chủ quan tâm, tôi rất khỏe!” Bác Trần cười không khép miệng, mấy năm không gặp, hình như cậu chủ càng ngày càng chín chắn, ah, cô gái bên cạnh cậu chủ là ai?

“Lên xe trước đã.”

“Vâng.” Bác Trần nhanh chóng mở cửa xe để họ vào.

“Bác Trần, đây là bạn cháu, Đại Lục.” Sau hi ngồi vào xe, Nhuế Diệp giới thiệu, “Đây là bác Trần, bác Trần đã nhìn anh lớn lên từ nhỏ.”

“Bác Trần, chào bác.” Đại Lục cười chào hỏi.

“Vâng, chào cô.” Bác Trần cười hơi gượng gạo, nghĩ thầm thật may là bạn bè, không phải bạn gái, Tiểu Hình vẫn còn cơ hội.

“Bác Trần, tại sao không lái xe về?” Ngồi trong xe đã một lúc, nhưng không thấy tài xế khởi động xe.

“Cậu chủ, cậu không thấy Tiểu Hình sao?” Bác Trần nghi ngờ, rõ ràng Tiểu Hình vào lâu rồi mà, sao có thể không đợi cậu chủ chứ?

Chợt nghe thấy tên cô, một ký ức đã lâu lập tức hiện lên trong đầu anh, anh kinh ngạc, vội vàng lắc đầu, không để mình nhớ lại, “Cháu không thấy.”

Cô cũng tới? Cô cũng tới sân bay đón anh? Anh cho rằng người cô không muốn thấy nhất chính là anh.

Đợt trước không đồng ý với chú, rời khỏi Đài Loan, đến Anh du học, cũng không liên lạc với cô, anh cho rằng cô sẽ tức giận, sẽ không giờ để ý đến anh nữa.

“Đúng vậy, Tiểu Hình vào trong lâu rồi.” Bác Trần lấy điện thoại từ trong túi ra, chuẩn bị gọi cho Ninh Hình Nhi, “A, Tiểu Hình gọi.”

“Này, Tiểu Hình, cháu đang ở đâu? Cậu chủ đã..... ừ, ừ, được rồi..... vậy cứ thế đi.”

Nhuế Diệp ngồi thẳng, nghe tiếng nói đứt quãng trong điện thoại, hai mắt vẫn nhìn phong cảnh bên ngoài.

“Cậu chủ, Tiểu Hinh nói mình đau bụng, phải đến bệnh viện, haizz, nhất định hôm qua con bé này ăn nhiều kem qua, hôm nay bị tiêu chảy rồi.” Bác Trần thương tiếc nói, “Vậy chúng ta về trước đi.”

“Vâng.” Anh thản nhiên trả lời, mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

Đại Lục vốn muốn nói chuyện với Nhuế Diệp, nhưng thấy anh không muốn nói chuyện nên cũng im lặng ngồi im.

“Tiểu Lâm, chúng ta về.” Bác Trần vào tài xế.

Xe hơi cách xe sân bay, mà bóng dáng xinh đẹp đứng đó không xe, Ninh Hinh Nhi cảm thấy không cam lòng nhìn chiếc xe xa dần.

Ninh Hinh Nhi ơi Ninh Hinh Nhi, mày còn ở đây làm gì, cho rằng mình cố tình gây sự nói mình không khỏe, anh ấy sẽ chạy như bay đến bên cạnh mày sao?

Không thể nào, Ninh Hinh Nhi, mày thấy không, không hề, anh ấy chưa bao giờ nghĩ vậy..... Giày cao gót chuyển động đi về hướng ngược lại, bây giờ cô không thể đối mặt với anh.

Lúc ăn cơm tối, Ninh Hinh Nhi vẫn không xuất hiện, trên bàn ăn vuông to lớn cũng chỉ có ba người, Nhuế Diệp, Đại Lục và chú Nhuế Diệp, Nhuế Lập Ngôn.

Nhuế Lập Ngôn rất vui vẻ, không chỉ vì cháu trai trở về, mà còn dẫn theo một cô gái có phong thái, mặc dù ông vẫn chưa biết thân thế của cô gái này, nhưng có thể để Nhuế Diệp dẫn về, tối thiểu không phải người qua đường.

Bọn họ vui vẻ dùng cơm tối, nhưng Nhuế Diệp rất yên lặng, chỉ có lúc Nhuế Lập Ngôn hỏi anh vài chuyện anh mới mở miệng.

Mãi cho đến khi họ về phòng nghỉ ngơi, Ninh Hinh Nhi vẫn chưa về.

Đến lúc nửa đêm, Nhuế Diệp chợt tỉnh lại, đưa tay về phía đầu giường, tìm ly thủy tinh, mơ mang ngồi dậy, cầm ly uống một hớp, mùi nước chanh đầy trong miệng anh, chút hơi lạnh làm cho anh đang buồn ngủ tỉnh táo hẳn lên.

Nhà họ Nhuế không ai biết nửa đêm anh sẽ tỉnh lại muốn uống nước, mà trong nhà họ Nhuế chỉ có một người thích thay nước lọc bằng nước chanh, anh vén chăn lên, khoác áo ngủ lên, đi ra khỏi phòng, xuống dưới tầng.

Không ngoài ý muốn, anh đã thấy Ninh Hinh Nhi, cô trở nên duyên dáng, yêu kiều, không còn là cô bé nghịch như quỷ nữa, cô giống như bông hoa lài, thanh nhã nở rộ trong góc phòng.

“Bụng vẫn không khỏe sao, sao muộn như vậy mới về?” Nhuế Diệp lên tiếng, nhìn cô im lặng, ngồi trên ghế salon, nhìn qua cửa sổ sát đất để ngắm hoa tươi trong vườn.

Nhuế Diệp không phải không biết cô không khỏe, nhưng anh cho rằng chẳng qua là bệnh nhẹ, nhưng tim anh thất lại rất lâu, rốt cuộc anh vẫn lo lắng cho cô.

Không phải bụng cô không khỏe, mà tim anh không khỏe, rầu rĩ, muốn bóp chết Ninh Hinh Nhi, anh biết rõ cô, anh cho rằng anh là ai, nhưng anh vẫn dẫn về một cô gái, giống như đêm hôm đó, Nhuế Diệp nói với cô, anh sẽ không yêu cô làm cô khiếp sợ.

Lúc đầu chỉ có anh tốt với cô, tại sao cô có thể không yêu, thế nhưng anh lại nguy hiểm đó là tình thân, ha, anh chỉ có tình thân đối với cô.....

Nhưng cô không cần! Không phải yêu, Ninh Hinh Nhi cô không cần! Cuối cùng, anh không nói một câu rời khỏi Đài Loan, cô giống như cái chai bị người ta vứt bỏ, có thể tùy ý sử dụng, tùy ý vứt đi.

Bây giờ anh trở về, không nói gì, nhưng có thêm một cô gái bên cạnh, còn nói gì nữa, không cần, cô cũng chỉ là người không ai muốn, anh không cần nói rõ với cô.

Từng hành động của Nhuế Diệp đã nói cho cô biết, cô, con dâu nuôi từ bé của nhà họ Nhuế, anh không cần!

Nhìn hai mắt Ninh Hình Nhi khép chặt, ngủ ngon giấc, Nhuế Diệp im lặng thở dài, anh biết cô không ngủ, chỉ đang giả bộ thôi, nhưng như vậy cũng tốt, anh sợ nhìn đôi mắt chân thành của cô, như vậy sẽ làm anh bối rối.

Trong lòng Ninh Hình Nhi thầm nhủ anh mau đi đi, đừng để ý tới cô, sau đó tự nhiên cơ thể cô bay bổng, anh bế cô đi về phòng cô.

Cô lén lút ngửi mùi hương của anh, cô rất nhớ ngực anh, nhớ nhiệt độ của anh, đồng thời trong lòng Ninh Hình Nhi không khỏi mắng mình không có chí khí, người ta không muốn mà, mà còn làm hoa si làm gì!

Nhưng mỗi lần nhớ tới chuyện anh thật sự không cần cô, lòng cô đau quặn, nghĩ làm bộ không đau, cắn chặt răng, không cẩn thận làm gương mặt biến hoá, người ta nhìn một cái cũng biết cô giả vờ ngủ.

Nhuế Diệp nhìn hai hàng lông mi dài mà rậm của cô, giữa trán có nếp nhăn, cho dù cô muốn giả bộ ngủ cũng giả bộ rất mất tự nhiên, đau khổ như vậy.

Nhuế Diệp cảm thấy dường như tim mình bị cô nắm chặt, một khi anh không làm cô vui vẻ, cô sẽ bóp mạnh tim anh, sau đó hơi thở anh bắt đầu dồn dập, không hề đau, nhưng rất khó chịu, khiến anh không dám lơ đãng.

Anh cố tình chọc cô không vui, chọc cô giận, đau lòng giống như anh cũng sẽ đau lòng, nhưng cho dù đau khổ vẫn yêu cô, anh còn quyết tâm tiếp tục làm cô tổn thương, tiếp tục hành hạ cô, cho đến một ngày, anh hết hi vọng, cô sẽ rời khỏi anh, cũng không quay đầu lại..... như anh mong muốn.

Địu dàng đặt cô lên giường, cẩn thận đắp chăn cho cô, hất tóc che kín nửa gương mặt của cô sang một bên.

Cô lớn rồi, rõ ràng anh nhớ cô muốn để tóc thẳng, bây giờ mái tóc thẳng của cô biến thành tóc xoăn, càng làm cô trở nên quyến rũ hơn.

Gương mặt màu lúa mạch khỏe mạnh, a, cô còn thích vận động, chỉ không học người nước ngoài phơi nắng ngoài bãi biển, cổ và tay cô khá trắng, màu da không đều nhau, tổng thể làm người ta cảm thấy cô rất khỏe mạnh.

Ninh Hình Nhi rất muốn vui mình trong chăn, không muốn nhìn anh chút nào, rõ ràng đã mang cô lên giường rồi, sao anh còn chưa đổ thừa!

Tay Ninh Hình Nhi vô tình chạm vào người dưới chăn, hơi thở nóng bỏng phả phát trên mặt cô, hai gò má cô càng ngày càng hồng, bỗng nhiên khí nóng dừng lại trên trán cô, lại rời đi, một lúc sau, cửa được đóng lại.

Cuối cùng đã đi, đi rồi, đi xa rồi, giống hệt như anh trước kia, tốt nhất vĩnh viễn đừng quay lại..... cái miệng nhỏ nhắn màu hồng bị Ninh Hình Nhi cắn mạnh.

Từ khi Nhuế Diệp đi, không hề có tin tức gì, sau đó đột nhiên trở về, vừa nghĩ hôm nay mình cố tình dậy sớm, tốn mấy giờ, ngu ngốc mặc đẹp, rõ ràng chuyến bay của anh sau trưa mới đáp, trưa còn chưa đến cô đã tới sân bay.

Đợi mấy giờ, khi bóng dáng cao lớn của anh xuất hiện, cô cảm thấy cực kỳ kích động, nhìn quanh, thấy một cô gái kéo tay anh, cô cảm thấy đột nhiên mình bị dội một gáo nước lạnh, từ thân vào tim, lạnh thấu xương.....

“Đáng ghét!” Cô cúi đầu nói nhỏ.

Nhắm mắt lại, một lát sau mới từ từ mở ra, bỗng nhiên thấy một bóng người đứng đầu giường, cô hoảng sợ lui về cuối giường, người đàn ông nhân tiện ngồi lên giường.

“Anh..... Tại sao anh còn ở đây?” Thiếu chút nữa cô cần phải lưỡi mình, lời nói còn nín chặt ở lưỡi.

Nhuế Diệp nhìn chằm chằm vẻ mặt không hiểu của Ninh Hình Nhi, không nhìn thấy bộ dáng tức giận của cô, sao anh có thể yên tâm đi chứ, nhìn những thái độ hiện lên trên mặt cô, tim anh cũng thay đổi theo.

Biết cô hận, cô tức giận, anh vẫn muốn làm, cố ý trêu chọc cô hết mức, anh mới hài lòng sao? Ninh Hình Nhi không thể kiềm chế được sự oán hận đối với anh.

Nếu như anh không có ý với cô, cô cũng không ép, nhưng ánh mắt anh nhìn cô thì căn bản chứng tỏ rằng những lời anh nói hoàn toàn sai, rõ ràng thích cô, lại cố gắng từ chối cô, tại sao?

“Vấn giận anh sao?”

Giọng nói của Nhuế Diệp rất dễ nghe làm cô không kiềm chế được, bỗng nhiên có cảm giác tê dại, thiếu chút nữa cô nhắm mắt lại, núp trong lòng anh làm nũng như trước kia.

“Ai cần anh lo! Nửa đêm ở trong phòng em, chuyện này để người khác biết được thì em còn mặt mũi nào làm người!” Thấy rõ bóng người là đồ quý cô chán ghét, cô càng xấu xa chống nạnh mắng anh.

“Em đi theo bác Trần lâu như vậy cũng học được sự cầu toàn rồi đấy.” Anh cười mắng, đối với cách nói của cô không biết nên khóc hay cười.

“Đúng vậy, từ khi anh ra nước ngoài có vẻ cũng không thêm được gì.”

Mùi chua quá, Nhuế Diệp cười khế, cô vẫn đáng yêu như thế, khó trách anh nhớ cô mãi không quên, cuộc sống ở nước ngoài cô đơn, hiu quạnh, chuyện hay làm nhất là ngắm phong cảnh, bộ dáng bây giờ thú vị như vậy, rất muốn trêu chọc cô.

“Không phải bây giờ anh về rồi sao?” Anh không biết mình đang làm gì nữa, rõ ràng đã đi đến cửa, nhưng lại lén lút đi về phía đầu giường.

Vốn không muốn nhìn cô, nhưng từ khi về vẫn chưa thấy cô, anh không kìm lòng được mà muốn nhìn cô, nhìn chăm chăm cô, lúc đầu anh cho rằng quan hệ của họ đã phân rõ ranh giới, mà bây giờ anh đã phạm quy.

Hừ lạnh một tiếng, Ninh Hình Nhi không tin anh giả nhân giả nghĩa, đã về rồi, tại sao còn mang theo một cô gái, rõ ràng cô mới là vợ tương lai của anh.

“Đúng, về rồi, còn dẫn về một cô gái.” Trong lòng cô không nhịn được nên nói vậy, vừa nghĩ rằng mình nóng lòng đứng trong sân bay mấy giờ liền, nhìn thấy anh dịu dàng với cô gái khác, trong lòng cô như có lửa.

Nhuế Diệp cười nhẹ, nhìn Ninh Hình Nhi giận dữ, một lúc sau, anh mới nói: “Em nói đúng.”

Ninh Hình Nhi bị giọng nói không nóng không lạnh của anh làm cho bối rối, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bộ dáng lạnh lùng của người đàn ông này, trong lòng vô cùng uất ức: “Rốt cuộc anh có ý gì?”

Cô thích anh, rất thích anh, cô không biết đến lúc không có anh, mình có thể sống nổi không, nhưng cô biết cô thích anh, thậm chí đã qua một thời gian, không còn là thích đơn thuần nữa, mà là yêu sâu đậm, cô yêu anh!

Nhưng rõ ràng anh biết lại giả vờ không biết, ngoài miệng luôn nói cô là người thân của anh, thử hỏi, có người thân nào lại dùng cách này bảo vệ cô như anh không?

“Hình Nhi.” Nhuế Diệp từ từ mở miệng. “Em chắc chắn em thích anh, thậm chí...” Anh nuốt nước miếng, “Yêu anh?”

Ninh Hình Nhi giống như gặp quỷ, mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin được, “Anh!”

“Em có nghĩ, có lẽ đó là thói quen có anh làm bạn,

quen được anh nuông chiều, thật ra em yêu anh nhưng không không phải tình yêu giữ nam và nữ.” Anh nói rất chậm, từng câu từng chữ ghim vào trong lòng Ninh Hình Nhi.

“Nói vậy!” Ninh Hình Nhi tức giận, không phải lời nói của anh làm lòng cô đau, mà là anh làm tổn thương tình cảm của cô, dùng ý nghĩ của anh để giải thích cho hành động của cô.

Thật sự cô tuy hững, ngây thơ, coi tình yêu cô như thứ thấp kém, cho nên anh hiểu lầm tình yêu của cô?

“Hình Nhi, qua nhiều năm như vậy, em vẫn không hiểu sao?” Anh nhàn nhạt hỏi ngược lại, càng hỏi càng làm cô mơ hồ.

“Hiểu cái gì?” Ninh Hình Nhi không hiểu.

“Em hiểu, em rất hiểu, nhưng em lựa chọn phớt lờ, không có anh, không phải em vẫn sống rất tốt sao?” Giọng điệu của anh rất lạnh nhạt đến mức làm Ninh Hình Nhi nghe không hiểu anh nói gì.

Sống rất tốt? Đúng, ít nhất lúc bác Trần gửi anh và thư cho anh, cô sống rất tốt, nhưng mà sau khi anh đi, cô giống như bị quỷ ám, luôn bị bệnh, thỉnh thoảng lại bệnh, nhưng anh không biết.

Nước mắt như trân châu lăn xuống mặt cô, anh đau lòng gạt bỏ nước mắt giúp cô, lại làm cô đau đớn, Ninh Hình Nhi chỉ yên lặng rơi lệ, không mở miệng.

Cô biết Nhuế Diệp là người như thế nào, anh là người nói một không nói hai, nhưng anh tự cho rằng hiểu cô, hiểu tất cả về cô, cho rằng cô còn trẻ nên không hiểu chuyện, còn trẻ nên không biết gì, nhưng không nghĩ bây giờ cô đã là một cô gái hai mươi tuổi, đã biết cái gì là tình yêu, đã biết con gái yêu như thế nào.

Nước mắt lăn xuống một lúc lâu, cô mới lấy lại được giọng, khàn khàn nói: “Cho nên cô gái kia là bạn gái anh?” Cũng là người vợ sau này của anh sao?

Cô cắn môi, ngăn cản mình lỗ mãng hỏi thêm, cuối cùng chờ đợi câu trả lời làm mình tan nát cõi lòng.

Anh nhìn Ninh Hình Nhi quật cường, ánh mắt Nhuế Diệp loé lên, lòng dạ cứng rắn đột nhiên mềm nhũn, anh cố gắng không chú ý, hồi lâu, giọng nói nhẹ nhàng hơi trầm vang lên: “Đúng.”

Vẫn tan nát cõi lòng, là bạn gái, câu trả lời này cũng đủ khiến cô tan nát cõi lòng, bởi vì cho tới bây giờ anh chưa từng thừa nhận cô là cô dâu nuôi từ bé của anh, là vợ tương lai của anh, vậy..... còn phải giải thích gì đây?

Chú Nhuế từng nói riêng với cô, nếu như cô đồng ý, ông có thể chuyển tên cô vào hộ khẩu, trở thành con gái nuôi của ông, cô 1000 lần, 10000 lần không muốn, cô không muốn có quan hệ thân thích với Nhuế Diệp, cô không muốn Nhuế Diệp trở thành anh họ cô.

Chú Nhuế đối xử rất tốt với cô, bác Trần cũng đối xử rất tốt với cô, mọi người trong nhà họ Nhuế cũng vậy, trừ anh, tại sao cô ghét như vậy, lại yêu một người không có ý với cô?

Đúng, cô rất ghét, còn ghét hơn heo!

Nhuế Diệp thấy cô không khóc nữa, cho rằng cô đã nghĩ thông, cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, anh gượng cười, “Mặc kệ tương lai như thế nào, em vẫn là người thân của anh.”

Ha ha, châm chọc được lắm, đầu tiên cho cô một dao, sau đó an ủi cô, nói cô là người thân, hừ!

Cô lườm anh, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Anh đi chết đi, ai muốn làm người thân của anh, anh không thích em cũng được, không quan tâm em thì nói thẳng ra, nói thẳng như vậy không được hả? Không có anh, em vẫn sống rất tốt, anh không cần nói nữa, anh đi đi!”

Nhuế Diệp biết Ninh Hình Nhi thông minh, lanh lợi nhưng cô nói thẳng như vậy, tính tình thất thường, anh cũng biết rõ, anh hơi đau đầu, mỗi lần cô giận thì nói năng lộn xộn, còn nói những lời khó nghe, ít nhất cô không mắng dài nhw tam tự kinh, coi như còn để lại cho anh mặt mũi.

“Hình Nhi.....”

“Anh còn muốn nói gì?” Ninh Hình Nhi lạnh lùng nhìn anh, đôi mắt đỏ ửng như nói rằng anh rất tuyệt tình.

“Anh.....” Lời an ủi vừa đến miệng đã nuốt lại, “Không có gì.”

“Vậy sao anh còn không đi?” Cô đuổi anh.

Nhìn cô một lát, chắc chắn rằng cô chỉ tức giận, không có cảm xúc khác, Nhuế Diệp mới gạt đầu rời khỏi phòng, cửa phòng vừa đóng lại, anh đã nghe thấy tiếng gối bị ném về phía cửa rồi rơi xuống.

Hình như tình tình cô càng ngày càng kém, đều do chú và bác Trần nuông chiều, nhưng anh quen rồi.

Cả đêm không ngủ nên mắt Ninh Hình Nhi thâm quầng, dù sao cũng không ngủ được, không bằng dậy sớm chút, chạy bộ trên con đường nhỏ một vòng, để cơ thể thoát mồ hôi, mệt rồi không chịu nổi, đến phòng bếp pha một ly nước chanh, vừa uống vừa đi về phòng trên tầng hai.

Vừa mới lên tầng đã thấy cô gái kia ra khỏi phòng, Ninh Hình Nhi nhìn kỹ, tâm trạng căng thẳng từ từ bình tĩnh lại, thật may cô ta không đi từ trong phòng Nhuế Diệp ra, bọn họ vẫn chưa cùng giường chung gối, trong lòng cô tự an ủi mình.

Buồn cười nhất là mọi người đều nói với cô không có gì tốt, cô vẫn nhớ mãi không quên.

Muốn cô từ bỏ, được, cho cô thời gian; phải làm người thân, được, chờ hai mươi năm nữa rồi nói tiếp!

Ninh Hình Nhi không ngờ cô gái trước mắt lại chủ động chào hỏi cô: “Xin chào, chị là Đại Lục, nếu chị không nhầm, em chính

là Hình Nhi mà Nhuế Diệp thường nhắc?”

Vốn không định chào hỏi, nhưng Nhuế Diệp nói về cô với cô ta sao?

Tinh thần mệt mỏi đột nhiên phấn chấn, Ninh Hình Nhi cẩn thận nói: “Ừ, anh ấy có nói với chị về tôi?”

“Đúng vậy, Nhuế Diệp nói em đã ở nhà anh ấy từ bé, giống như em gái anh ấy.” Đại Lục không có ác ý, thành thực kể lại, nhưng không biết tại sao đột nhiên sắc mặt Ninh Hình Nhi trắng bệch, “Em làm sao vậy?”

Em gái? Người thân? Cố gắng kìm nén tức giận, Ninh Hình Nhi cười ưu nhã: “Vậy sao, đúng rồi, chị Lâm đang làm bữa sáng, nếu chị đói bụng thì ăn cơm đi, tôi về phòng ngủ bù.”

Ở nhà họ Nhuế mấy năm, mặc dù Ninh Hình Nhi không hơn những cô gái nhà giàu thật sự, nhưng ít nhất những mảnh khõe biểu hiện cảm xúc cô cũng được học.

“Ừ, được rồi, chị đi gọi Nhuế Diệp đã.” Đại Lục gật đầu một cái, thấy mắt Ninh Hình Nhi thâm quầng, tưởng cuộc sống về đêm của cô muôn màu muôn vẻ nên không nói gì nữa, dù sao cô gái ít tuổi cái gì cũng mê, cô ta đã từng trải qua tuổi trẻ lông bông.

“Không cần gọi anh ấy, chắc chắn anh ấy còn đang ngủ.” Dậy sớm sẽ bị tụt huyết áp, choáng váng nên bình thường Nhuế Diệp ngủ đến khi nào tỉnh thì thôi.

“Không được, đã trễ vậy còn ngủ, đâu phải trẻ con, chị đi gọi anh ấy.” Đại Lục cười cười, đi thẳng vào phòng Nhuế Diệp.

Ninh Hình Nhi đứng tại chỗ một lúc, tổn hết sức lực mới chôn vùi tâm trạng không vui này vào chỗ sâu nhất trong lòng, sau đó từ từ đi vào phòng Nhuế Diệp.

Có thói quen không gõ cửa, Ninh Hình Nhi mở cửa ra, nếu cô biết cô thấy cảnh tượng này, cô thề nhất định cô sẽ gõ cửa, đánh chết cô, cô cũng không đi vào.

Người đàn ông ngồi trên giường, để lộ nửa người trên, thân thể hoàn mỹ làm Ninh Hình Nhi đỏ mặt, Đại Lục núp trong lòng anh.

Cô không rõ họ đang làm gì, nhưng họ làm như vậy, bất luận ai cũng đoán được, họ ôm chặt nhau, ôm chặt đến nỗi có thể thiêu đốt chung quanh.

Ninh Hình Nhi lặng lẽ khóc, ngày hôm qua chỉ là một quả bom, hôm nay là quả bom nguyên tử, sức nổ mạnh đến dọa người, thì ra anh nói đúng, không phải anh không bỏ được, mà là cô không bỏ được.

Từng ngày, cô phải đối mặt với những cảnh này, mỗi ngày lòng cô sẽ bị người ta đánh, không đau lắm, chỉ giống như bị kiến đốt, từng chỗ một, chính xác từng góc độ khiến cô đau đến mức không muốn sống.

Cô nghe thấy tiếng người đàn ông thở dốc và tiếng người phụ nữ rên rĩ, lập tức rời đi, nhưng chân cô như mọc rễ, dính chặt trên sàn, không đi được.

Cho đến khi một tiếng động vang lên, người đàn ông ngạc nhiên ngẩng đầu, người phụ nữ thẹn thùng hốt hoảng. Ninh Hình Nhi cúi đầu nhìn, thì ra là cái ly trên tay cô rơi xuống đất vỡ tan, nước chanh trong ly đổ đầy sàn.

“Trời ạ, xong rồi...” Ninh Hình Nhi nói nhỏ.

“Được rồi, Hình Nhi, để cô giúp việc lấy ly khác cho em.” Đại Lục mắc cỡ đỏ mặt, cho rằng Ninh Hình Nhi tiếc ly nước chanh.

Ninh Hình Nhi nhìn bộ mặt thẹn thùng của Đại Lục, trong lúc bất chợt cô đã hiểu thế nào là hết hy vọng. Đúng, tuyệt vọng rồi, nếu cô không từ bỏ sớm, như vậy cô sẽ không bao giờ khuất phục, chỉ cần không nghĩ tới, không yêu anh, tim cô cũng không đau thế này, tim chết rồi, chỗ nào còn cảm giác đau đây?

“Làm phiền rồi.” Nhân nhật nói một câu, Ninh Hình Nhi nghiêm mặt, không nhìn Nhuế Diệp, xoay người trở về phòng.

Đúng, làm phiền rồi, cô làm phiền quá lâu rồi, thật xin lỗi, sau này cô sẽ không làm phiền hai người nữa...

“Nhuế Diệp!” Đại Lục kinh hãi hô to, không ngờ Nhuế Diệp đi chân không ra ngoài, suýt chút nữa những mảnh thủy tinh ở cửa đâm vào chân anh, “Có thủy tinh, cẩn thận!”

Giọng nói của Đại Lục làm lý trí anh quay lại, nhìn cửa đóng chặt, anh thu chân về, nhìn Đại Lục, “Xin lỗi, Đại Lục, lúc này anh...” Anh nhận lầm người, anh cho là Ninh Hình Nhi.

“Không sao.” Đại Lục đỏ mặt lắc đầu.

“Em...” Nhuế Diệp nhú mày, không hiểu thái độ của cô.

“Chuẩn bị nhanh đi, chúng ta đi ăn sáng.” Đại Lục dịu dàng nói. “Em xuống trước.”

Lúc này, Nhuế Diệp mới biết mình đã làm điều quá đáng. Anh kéo Đại Lục vô tội vào cuộc, mà cô ấy chỉ là bạn bè, chỉ là một người bạn cùng về Đài Loan, thế mà anh dẫn cô ấy về nhà.

Một người đàn ông mang phụ nữ về nhà chứng tỏ điều gì?

Chớ trách tôi qua chú ân cần hỏi thăm, thì ra anh là sao!

Những mảnh thủy tinh trên đất như cười nhạo anh làm điều thừa. “Hồng rồi...”

2. Chương 2

Ninh Hình Nhi đã yêu Nhuế Diệp từ lâu rồi, lâu đến mức cô không nhớ nữa, nhưng chuyện liên quan đến anh, cô vẫn nhớ rõ.

Mười năm trước, phía nam Đài Loan có một viện mồ côi tên là “Ngôi Sao”, trong viện có mấy trăm trẻ em, ngày đó tất cả mọi người ăn mặc chỉnh tề đứng ở cửa viện, viện trưởng và các thầy, cô giáo đứng đầu, bọn họ đang đợi.

Rất cuộc khi họ chăm chú lắng nghe, một chiếc xe sang trọng từ từ đi đến, chiếc xe hơi bóng loáng, làm viện trưởng tham lam và tất cả đứa bé sốt ruột nhìn theo.

Một người đàn ông trung niên mặc tây trang trắng thơm xuống xe đầu tiên, gương mặt nghiêm túc, quan sát kỹ chung quanh, sau đó xoay người, cười một cái rồi nói dịu dàng: “Nhuế Diệp, lại đây.”

Một thiếu niên đi ra khỏi xe, thiếu niên chừng mười lăm tuổi, hai mắt sang có hồn, trên mặt mang nụ cười lễ độ, sắc mặt hơi tái, mặc một quần áo phong cách nước Anh khiến cậu trông như một tri thức lễ độ, khiêm nhường người Anh.

“Quản lý Nhuế, cậu đến rồi.....” Viện trưởng cười, còn chưa nói xong người đàn ông trung niên đã giơ tay lên ngăn lại.

“Mọi người đi làm việc đi, tự chúng tôi đi xem.” Nhuế Lập Ngôn quay đầu thì không hề cười.

“Được, được!” Gió chiều nào xoay chiều ấy cho nên viện trưởng lập tức gạt đầu, vừa cung kính trả lời, vừa ngầm bảo mấy giáo viên đứng đằng sau nhanh chóng đưa bọn trẻ đi, làm gì thì làm cũng đừng chọc người giàu không vui.

Tập đoàn Nhuế Thị là nguồn vốn chủ yếu của cô nhi viện, mà tập đoàn Nhuế Thị vui vẻ làm việc thiện, dù sao đối với bọn họ mà nói, tiền là từ thiện chỉ là hạt cát trong sa mạc, không đáng nhắc tới.

“Chú.” Giọng nói cậu thiếu niên mềm mại như nước, làm người nghe rất thoải mái.

Nhuế Lập Ngôn lập tức xoay người lại, trên mặt đầy vẻ cứng chiều, nhưng anh rất kiên quyết, “Tiểu Diệp, cháu đã đồng ý với chú rồi.”

Trên mặt Nhuế Diệp có vẻ miễn cưỡng, nhưng vẫn nuốt những lời muốn nói xuống, từ từ nói: “Được ạ, nghe theo chú hết.”

Nhuế Lập Ngôn thấy cậu không vui, nhưng chuyện này, anh rất kiên trì, mà cũng không đành lòng nhìn cháu trai duy nhất không vui, “Chú nhất định sẽ tìm ra một đứa trẻ mà cháu thích.”

Cậu thích có quan trọng không? Trong mắt Nhuế Diệp có sự giấu cột, nhưng che giấu rất tốt, không ai nhìn thấy, mắt cậu dục huyền, vừa đứng nhìn thấy một cô bé ngồi ở gốc cây, cô bé khoảng mười tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, da trắng hồng, mà đôi mắt nhìn chằm chằm cậu.

Cậu đi đến chỗ cô bé, sau đó đứng trước mặt cô, khẽ cúi người xuống, cẩn thận nhìn đôi mắt như lưu ly kia, “Tại sao nhìn tôi như vậy?”

Cô bé nhớ cô giáo trong cô nhi viện dạy làm thế nào để cười, vì vậy cô cố gắng cười, cười thì cười, nhưng cực kỳ gượng ép.

“Đừng cười nữa, xấu chết!” Thiếu niên cũng không khách khí ra lệnh, cô bé lập tức xụ mặt xuống, cũng không làm theo lời cô giáo dạy nữa.

“Tại sao lại nhìn tôi?” Thiếu niên không muốn từ bỏ nên hỏi lần nữa.

“Anh không thích nơi này, tại sao lại tới đây?”

Cô đã từng thấy rất nhiều người không thích nhưng vẫn tới đây, trên mặt luôn tươi cười nhưng không phải nụ cười thật lòng, tới đây chỉ mang đứa bé họ nhìn trúng đi, kéo đứa bé đi như kéo một cái va li da cũ nát.

“Sao?” Cậu chau mày, “Vậy tại sao em ở đây?”

“Ba và mẹ gặp tai nạn xe cộ.....” Cô bé trả lời thẳng thắn.

“Gặp tai nạn xe?” Cậu cúi đầu lặp lại.

“Vâng, chẳng qua em cũng rời khỏi đây nhanh thôi.” Cô bé nói.

“Hả? Có người muốn em?” Thật ra mà nói, không có ba mẹ nào muốn nhận một đứa bé lớn như vậy, vì họ hi vọng đứa bé đó sau này sẽ coi họ như ba mẹ ruột, nếu đã lớn như vậy, chuyện gì nên biết cũng đã biết, rất khó dạy dỗ.

“Đúng vậy.” Cô bé đứng dậy, vỗ vỗ đất dính trên váy.

Nhìn kỹ lại, cô bé này rất đẹp, đôi mắt to trong veo, mũi xinh xắn đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, không biết vì sao, Nhuế Diệp rất muốn chọc ghẹo cô, “Em không sợ những người đó sẽ bán em sao?”

Cô bé sững sờ, “Anh à, bán là cái gì? Viện trưởng muốn bán em sao?”

Được rồi, cái này nói đùa cũng không thú vị, thế nhưng cậu lại nói chuyện này với một cô gái nhỏ mơ hồ, cái gì cũng không hiểu thì cô biết sợ gì đây?

Nhuế Diệp thờ ơ khoát tay, “Không có gì.”

“A, gặp lại anh sau nhé.” Cô bé vẫn cười, mặc dù cười không quá đáng yêu.

“Nhuế Diệp, cháu thích cô bé đó?” Nhuế Lập Ngôn đi tới sau lưng thiếu niên, anh chưa bao giờ thấy Nhuế Diệp nói chuyện lâu như vậy với một cô gái xa lạ.

Một thứ ánh sáng khác thường hiện lên trong mắt cậu nhưng nhanh chóng biến mất, “Cũng được.” Ít nhất không làm cậu chán ghét, “Nhưng cô ấy được người khác nhận nuôi rồi.”

“Thật sao?” Nhuế Lập Ngôn suy nghĩ một lát.

“Chú, về thôi, cháu muốn về.” Nhuế Diệp ho nhẹ mấy tiếng.

“Lại không khoẻ sao? Vậy chúng ta mau về thôi.” Nhuế Lập Ngôn đau lòng nhìn cháu trai, anh cả, chị dâu mắt sớm, chỉ còn lại mình nó, anh phải chăm sóc nó thật cẩn thận.

Cô bé biến mất ở chỗ quẹo, mấy đứa bé lớn tuổi hơn đứng trước cô, một bé trai nhìn như đứng đầu lên tiếng: “Viện trưởng gọi mày đây.”

“Vâng.” Cô xoay người, đi về phòng làm việc, sau lưng có tiếng nói chuyện nhỏ.

“Thật tốt, có thể rời khỏi đây.”

“Đúng vậy, tôi cũng muốn đi khỏi đây.”

Rời đi? Rời đi có tốt không? Có bé khế cần môi, nói thật, cô rất không thích người sắp nhận nuôi cô, rõ ràng có một đứa con trai rồi, vẫn muốn nhận nuôi cô.

“Viện trưởng, con đến rồi.” Lễ phép gõ cửa một cái, cô bé đi vào.

“Hình Nhi, con đến rồi.” Viện trưởng giả bộ yêu thương, chiếc kính trên mũi phản chiếu sự tham lam trong mắt ông ta, “Lại đây, đây là ba, mẹ tương lai của con.”

Ninh Hình Nhi nhìn theo hướng ông ta chỉ, thấy một người đàn ông có dáng vẻ lưu manh đứng trong góc, vừa hút thuốc vừa thờ ơ như việc không liên quan đến mình nhìn cô vài lần, bên cạnh người đàn ông là người phụ nữ trang điểm lộ liễu cười vui mừng, lớp phấn trắng dày cộm cũng không che được nếp nhăn trên mặt bà ta khi thanh xuân một đi không trở lại, người phụ nữ nắm tay một đứa bé trai.

Trái tim Ninh Hình Nhi đập nhanh một nhịp, nhanh chóng núp sau lưng viện trưởng, hành động này của cô làm người đàn ông bất mãn cau mày, nụ cười trên mặt người phụ nữ cũng biến mất, ngay cả viện trưởng cũng bất mãn, kéo cô ra, “Con làm gì đấy?”

“Con.....” Đứa bé nam kia nhìn thật buồn nôn, rõ ràng đã khoảng bảy tuổi rồi, lại vẫn chảy nước miếng như đứa con nít.

“Còn không mau kêu ba, mẹ?” Viện trưởng chỉ muốn cô nhi viện này bớt đi một đứa trẻ trong việc ăn uống, một công đôi việc, một mặt cắt giảm được số người, một mặt giành được chức hiệu trưởng nổi tiếng.

“Con..... Không.....” Cô mới nói một chữ “không”, trên cánh tay có thêm một vết bầm tím, vết bầm trên cánh tay nhỏ gây nhìn cực kỳ ghê sợ.

“Còn không gọi!” Thấy vẻ mặt gia đình đó ngày càng khó coi, trong viện trưởng càng thêm nóng nảy.

Viện trưởng sốt ruột, Ninh Hình Nhi cũng nôn nóng, cho dù cô đã mười tuổi nhưng dù sao vẫn là một đứa bé, bị viện trưởng hung ác nhìn chăm chăm, mũi cay cay, miệng mếu máo, ngay sau đó “oa” một tiếng, khóc lớn.

Khóc đến long trời lở đất, người đàn ông bức tức dụi mắt thuốc, mặt người phụ nữ run lên giống như muốn làm rơi hết phấn xuống đất mới cam tâm tình nguyện, viện trưởng xấu hổ như bị người ta hất thùng phân và nước tiểu vừa đen vừa thôi vào người.

“Ha ha.....” Chỉ có đứa bé trai chảy nước miếng cười, chỉ vào Ninh Hình Nhi vui vẻ không thôi.

Nụ cười này khiến Ninh Hình Nhi quên cả khóc, người phụ nữ cũng hớn hờ.

“Tốt lắm, tốt lắm, chỉ cần con tôi thích là được, mau làm thủ tục đi.” Người đàn ông nói như vậy, người phụ nữ cũng gạt đầu phụ họa.

“Đừng, tôi không muốn!” Ninh Hình Nhi hoảng sợ nhìn người phụ nữ kia duỗi tay ra, sợ tới mức bám chặt lấy cột nhà, cả tay chân đều bám lấy, bám lấy cột nhà như con bạch tuộc.

“Đừng làm rộn, mau xuống đây!” Viện trưởng tức giận ra lệnh.

“Đúng vậy, xuống đây đi!” Người phụ nữ trông ôn hoà nhưng lại cắn răng nghiêng lợi nói.

“Ha ha.....” Bé trai vẫn cười khanh khách không ngừng.

“Viện trưởng, thủ tục đâu?” Người đàn ông không nhận được, “Thật là, chỉ muốn nuôi một đứa con gái có phải phiền như vậy không?”

“A..... không... không được, ba, mẹ..... hu hu.....” Ninh Hình Nhi lại khóc, bị viện trưởng kéo xuống rồi đẩy về phía người phụ nữ.

Trong nháy mắt thủ tục đã làm xong, Ninh Hình Nhi thấy không còn cơ hội, cũng không khóc nữa, im lặng ngồi một góc, bên cạnh là bé trai nuốt nước miếng, nói không rõ: “Đẹp.... Thật là đẹp.....”

Ninh Hình Nhi run rẩy, ngồi cứng ngắc, đột nhiên người phụ nữ ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng nói, nói ra những lời lạnh như dao: “Nếu không phải con tao thích mày, tao còn lâu mới nhận nuôi mày..... mày ngoan ngoãn chút, tao sẽ đối xử tốt với mày, nếu không nghe lời, tao sẽ lột da mày!”

Đầu không kịp nghĩ, rất nhiều ba mẹ khó sinh nên mới nhận nuôi con, nhưng tại sao bà ta nói vì con trai của bà ta nên mới nhận nuôi cô?

Người phụ nữ cười lạnh, “Con bé ngốc, mày không phải con gái tao, sau khi lớn lên, mày sẽ làm vợ con tao, mày là con dâu nuôi từ bé của tao.”

Ninh Hình Nhi trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm đứa bé bên cạnh, nó ngây ngốc nói: “Vợ, vợ.....”

:Không.....” Mới nói “không”, Ninh Hình Nhi không dám nói tiếp, vì người phụ nữ dương nhanh múa vuốt khiến cô cảm như hén, không dám nói một lời.

Lúc này vở kịch mới kết thúc, Ninh Hình Nhi như cái va li cũ nát đi theo sau họ, từ từ đi, mắt liếc nhìn con đường quốc lộ bên cạnh.

Ba, mẹ gặp tai nạn xe mà qua đời, mà cô cũng đã ở nhà mấy người thân, lúc đầu họ nói được, sẽ chăm sóc cô thật tốt, sau đó cô trở thành cái cớ để họ cãi nhau, rồi cô bị đuổi ra ngoài.

Bọn họ đang định qua đường, đèn đỏ sắp chuyển thành xanh thì không biết dừng khí ở đâu, Ninh Hình Nhi co chân bỏ chạy, cô nghe sau lưng tiếng họ chửi rủa, cô sợ, cho nên chạy càng nhanh.

Nhưng cánh tay, đôi chân nhỏ bé của cô không thể chạy nhanh hơn nữa, cũng không thoát khỏi được người đàn ông, lập tức cô bị nhấc lên cao, cô kinh sợ quơ múa tay chân, kêu không ngừng: “Đừng! Cứu mạng!”

Người đi đường nhìn họ, nhưng không tới giúp, chỉ đứng nhìn.

Từng người thờ ơ đi qua Ninh Hình Nhi, không có ai giúp cô, cô đỏ mắt, không khóc nổi, chỉ có thể khàn khàn nói: “Cứu mạng.....”

“Vị tiên sinh này, xin chào, tôi nghĩ tốt nhất anh nên đặt đứa bé xuống.” Giọng nói trầm trầm vang lên.

Ninh Hình Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ nhìn người tới, đó là một người đàn ông trung niên, mặc một bộ vest trắng thớm.

“Nó là đứa bé nhà tôi, tôi thích làm gì thì làm, ai cần ông quan tâm.” Người đàn ông kêu gào.

“Nếu như anh tiếp tục làm vậy, tôi sẽ gọi cảnh sát, để họ tra xem anh có tiền án bạo lực gia đình không.” Người đàn ông trung niên không sợ hãi trả lời.

“Ông!” Người đàn ông nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể trừng mắt.

“Ông à, ông đừng hiểu lầm, đứa bé này mới vào nhà tôi, bây giờ chưa quen nên muốn chạy.” Người phụ nữ ra mặt, nói năng khôn khéo hơn nhiều, bởi vì người phụ nữ phát hiện, bộ vest xa xỉ này bọn họ không thể mặc nổi.

“Thật sao? Tôi thấy cô bé này không muốn đi cùng mấy người.”

“Chuyện này.....” Người phụ nữ kinh ngạc im miệng.

“Mặc kệ nó có muốn không, tôi đã làm thủ tục nhận nuôi, tôi đã làm chuyện đúng luật!” Người đàn ông kêu to.

“Nói như vậy không sai.”

“Thấy chưa, bây giờ ông đừng để ý nữa.” Người đàn ông lôi kéo Ninh Hình Nhi đi.

“Đợi chút.” Người đàn ông trung niên đi tới trước mặt Ninh Hình Nhi, cúi thấp xuống, “Người bạn nhỏ, con có muốn đi cùng bác không? Bác cũng có thể nuôi con.”

“Này, này!” Người đàn ông không hài lòng hô, “Rốt cuộc ông muốn gì?”

“Vợ, vợ.....” Bé trai kêu liên tục.

“Đúng vậy, ông phải lên toà với chúng tôi, chúng tôi không sợ.” Người phụ nữ nghiêm mặt.

Người đàn ông trung niên ra vẻ không nghe, dịu dàng nhìn cô, Ninh Hình Nhi vẫn bị người đàn ông nhắc cao, bộ dáng cô kỳ quái nhìn người đàn ông trung niên nhưng cô không hề sợ hãi.

Tròng mắt to rưng rưng nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên một lúc, gật đầu một cái, nói: “Được ạ.”

“Này, con bé ngốc, ông ta có thể là ông bác quái đản, mà.....” Người phụ nữ nóng nảy, từ nhỏ con trai mình đã ngu ngốc, bà ta sợ con trai lớn lên không thể lấy vợ, cho nên mới cố ý nhận nuôi con dâu từ bé, kết quả là thịt đến miệng rồi vẫn còn chạy.

“Yên tâm, đây là chút tấm lòng của tôi.” Người đàn ông trung niên đưa chi phiếu ra.

Họ không thèm để ý nhưng sau đó sợ hãi nhìn con số trên tấm chi phiếu, “Chuyện này.....” Người đàn ông cà lăm.

“Không cần khách khí, anh cầm đi.” Người đàn ông trung niên luôn nở nụ cười, nhưng nụ cười không thân thiện.

“Vậy chúng tôi không khách khí.” Người phụ nữ cầm lấy chi phiếu, mắt cười đến mức không thấy khe hở.

“Như vậy.....” Người đàn ông trung niên dừng lại, “Tôi có thể mang cô bé này đi chứ?”

“Có thể, có thể.”

“Vậy thủ tục.....” Người đàn ông trung niên lấy một số giấy tờ ra, “Đây là thủ tục chuyện nhận nuôi, phiền ký tên.”

“Được, được.”

“Vợ, vợ.....” Bé trai vẫn kêu.

“Xuýt, kêu cái gì, về sau mẹ sẽ tìm cho con đứa bé xinh đẹp hơn.” Người phụ nữ dụ dỗ bé trai.

Ninh Hình Nhi nhìn người đàn ông trung niên hài lòng cầm lấy giấy tờ, sau đó kéo tay cô, cười nói với cô: “Tiểu Hình, chúng ta đi thôi.” Gia đình kia đã bị anh phớt lờ.

Tại sao bác ấy biết tên mình? Cô nhớ cô chưa nói mà.

“Bác là quản gia nhà họ Nhuế, về sau con gọi bác là bác Trần là được.” Bác Trần cười nói.

“Vậy bác là ba con sao?” Cô chần chờ hỏi ngược lại.

“Không phải, Tiểu Hình, về sau con là con dâu nuôi từ bé của nhà họ Nhuế.....”

Năm chữ “Con dâu nuôi từ bé” đâm vào lòng Ninh Hình Nhi, cô lập tức nhớ lại đứa bé ngu ngốc kia, “Con..... con không muốn!” Cô muốn thoát khỏi bàn tay ông, hai mắt bắt đầu đỏ ửng.

“Yên tâm đi, cậu chủ nhà bác rất đẹp trai, Tiểu Hình, con sẽ thích thôi.” Bác Trần thấy cô muốn chạy trốn, nhanh chóng bắt lấy tay cô.

“Đồ lừa gạt!” Nhìn đẹp trai thì cần con dâu nuôi từ bé làm gì, “Bác lừa con!”

“Này, mặc dù con là trẻ con, nhưng bác không lừa con đâu.” Bác Trần nhún vai giải thích.

“Bác là đồ lừa gạt trẻ con!” Ninh Hình Nhi khóc không ra nước mắt, mình mới trốn được, không ngờ bị bắt lại, “Con không phải trẻ con, không dễ bị lừa!” Cô kêu to.

Bác Trần cảm thấy buồn cười, con bé không phải trẻ con, vậy không phải ông là ông lão thành tinh rồi sao? Ngài Nhuế cũng thật là, nói cậu chủ thích cô bé gầy nhỏ này, muốn ông mang cô bé về trong vòng một ngày, thật may nhà họ Nhuế có cố vấn pháp luật chuyên ngành nên ông mới hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy.

“Buông con ra.....” Không biết tính tình bác Trần khác hẳn với gia đình kia, ông vẫn dịu dàng, Ninh Hình Nhi liệu mạng la lối om sòm.

“Tiểu Hình ngoan, đừng la nữa, bác mua kẹo cho con ăn.”

“Không thích!”

Dù gì bác Trần tuổi đã cao, còn phải tranh luận với cô gái nhỏ này.

Dọc đường đi làm ồn, lên xe, Ninh Hình Nhi vẫn âm ỉ, bác Trần vẫn an ủi, cho đến khi xuống xe, Ninh Hình Nhi vẫn không ngậm miệng.

Khi Nhuế Lập Ngôn thấy khuôn mặt bác Trần đau khổ không muốn sống, cúi đầu nhìn, thấy cô bé mặt đỏ tới mang tai, “Có chuyện gì vậy?”

“Cô chủ nói không muốn làm con dâu nuôi từ bé.” Dọc đường đi nói một tràng, thực ra chỉ có cái này là trọng điểm.

Nhuế Lập Ngôn kinh ngạc, có thể làm con dâu nhà họ Nhuế là điều rất nhiều con gái nhà quyền quý mong muốn, thế nhưng cô bé.....

“Tại sao cháu không muốn?”

“Cháu.....” Ninh Hình Nhi vốn muốn kêu to nhưng thấy khí chất sang trọng của Nhuế Lập Ngôn, trong lòng căng thẳng, không khỏi bật thốt lên, nói thật: “Cháu sợ.....”

Nhuế Lập Ngôn sững sờ, sau đó cười một tiếng, không sai, anh biết tại sao Nhuế Diệp lại thích cô bé này, đôi mắt trắng đen rõ ràng, không có dục vọng, không có dã tâm, rất chân thành, chân thành đến mức khiến lão hồ ly trên thương trường như anh cũng cảm thấy mình là kẻ khốn nạn tội ác tày trời không thể tha thứ.

“Ngài Nhuế.....” Bác Trần thấy Nhuế Lập Ngôn không tức giận mà còn cười, lo lắng anh tức giận quá nên đập mạch rồi.

“Không sao, không sao, cô bé này rất tốt, ông đưa nó đi gặp ‘chồng tương lai’ của nó đi.” Nhuế Lập Ngôn cười nói, anh nghĩ, cô bé này nhất định sẽ rất kinh ngạc, mà Tiểu Diệp cũng rất kinh ngạc.

Nếu không phải tính cách Tiểu Diệp trầm lặng, không có hứng thú với những sự vật xung quanh, anh cũng không vội vã như vậy, cho cậu tìm một con dâu nuôi từ bé, rõ ràng là một thiếu niên mười lăm tuổi, nhưng lại vô dục vô cầu như một lão già, hại anh lo lắng gần chết, cái tuổi này con trai phải hay tán gái, kéo bè kéo lũ đánh nhau cũng rất thú vị, nhưng cháu trai anh không như vậy.

Công thêm sức khỏe Tiểu Diệp không tốt, mà anh không thể ở cạnh chăm sóc Tiểu Diệp, quyết định tìm một cô bé, tốt nhất là người Tiểu Diệp thích, như vậy không sợ nhà họ Nhuế không có ai nối dõi.

Nhưng nếu như sau này Tiểu Diệp không thích cô....., anh vẫn sẽ chăm sóc cô bé này thật tốt, dù sao cô bé đã dành thời gian tốt đẹp nhất của mình cho Tiểu Diệp.

“Vâng” dọc theo đường đi, bác Trần vẫn tiếp tục “kéo cày”, kéo “bò” đi lên lầu hai.

“Đừng! Không muốn..... Buông ra.....”

Ninh Hình Nhi bị kéo tới một gian phòng cuối lầu hai, bác Trần gõ cửa mấy lần rồi mở cửa.

Bên trong rất yên tĩnh, cả phòng không một tiếng động làm Ninh Hình Nhi ngửi thấy mùi nước sát trùng như ở bệnh viện, đột nhiên cô im lặng.

“Đó, đó là cậu chủ, cậu chủ không khỏe nên đang ngủ.” Bác Trần nói nhỏ.

Ninh Hình Nhi bỗng nghĩ tới ba, mẹ gặp tai nạn xe nằm trên giường bệnh, mà cô ở ngoài phòng bệnh, thành tâm cầu nguyện, chỉ cần ba, mẹ tỉnh lại, về sau cô sẽ ngoan ngoãn, không làm ồn, không gây khó. Nhưng

trời cao không nghe được lời cầu nguyện của cô, ba, mẹ không tỉnh lại, mà cô trở thành cô nhi không ai muốn, không ai thương.

Bác Trần buông tay cô ra, Ninh Hình Nhi không tự chủ đi đến bên giường, đột nhiên cúi đầu hô lên: “Anh.” Sáng này cô thấy anh trai này, giờ phút này lại suy yếu nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt làm cô đau lòng.

“Anh?” Cô hô nhỏ, thấy cậu không có phản ứng, quay đầu hỏi bác Trần: “Anh ngủ thiếp đi ạ?”

Bác Trần không biết hai người đã gặp nhau, nhưng thấy Ninh Hình Nhi không ghét cậu, ông liền an tâm, cậu chủ không có bạn, vì sức khỏe yếu, ngay cả việc học cũng mời gia sư đến nhà dạy, quả nhiên còn ngài Nhuế dự liệu trước.

“Cô chủ, hay là chúng ta a ngoài đi.”

“Bác quan gia, anh trai chính là chồng tương lai của con sao?” Giống như be, mẹ?

“Đúng nha.” Bác Trần gật đầu.

Nghiêng đầu, bĩu môi, Ninh Hình Nhi suy nghĩ một lát, nói: “Bác quan gia, con thích làm vợ anh trai.” Bởi vì anh trai là người tốt.

Mặt bác Trần cứng lại, nghĩ thầm, bây giờ trẻ con trưởng thành sớm vậy sao? Hay là nói đây chính là vừa thấy đã yêu trong truyền thuyết?

“Bác quan gia, hình như anh trai tỉnh.” Ninh Hình Nhi hưng phấn như phát hiện vùng đất mới, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm thiếu niên.

Nhưng Ninh Hình Nhi thất vọng rồi, vì Nhuế Diệp vẫn chưa tỉnh, chỉ là đổi tư thế, đầu quay về phía họ.

“A!” Ninh Hình Nhi đột nhiên cười, “Con biết rồi.”

“Biết cái gì?” Đầu của tiêu quỷ này có rất nhiều thứ linh tinh, dọc đường đi giằng co với ông không ít, bây giờ thần thần bí bí, không biết đang suy nghĩ gì.

“Lúc bé, mẹ đều kể cho con chuyện ‘Người đẹp ngủ trong rừng’ đó.”

“Hả?” Cho nên không phải nó định.....

“Hi hi.” Ninh Hình Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, rụt rè nhưng nhanh chóng bò lên giường, mà bác Trần trung thành và tận tâm không nói hai lời giúp cô một tay.

Cô đè xuống môi cậu, cứ như vậy, Ninh Hình Nhi ngậy ngốc tặng nụ hôn đầu của mình cho ‘Người đẹp đang ngủ’ trên giường.

Trong lúc ngủ mê, Nhuế Diệp hô hấp bình thường, đột nhiên ngửi thấy mùi trái cây, sau đó môi cậu bị đè nặng, ngực cậu cũng bị ép, cậu bỗng tỉnh lại, cho rằng bị quỷ đè, sợ đến mức toát mồ hôi.

Sau khi hô hấp bình thường, cậu vừa ngẩng đầu lên, thấy quần gia đứng đó không xa, còn có cô gái nhỏ ngồi trên giường cậu.....

Cậu không nhìn lầm chứ? Là cô gái nhỏ gặp lúc sáng?

“Bác Trần?”

3. Chương 3

“Chú à, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Nhuế Diệp ngồi trong thư phòng, nhìn Nhuế Lập Ngôn đang làm việc, cậu biết chú hi sinh rất nhiều vì cậu, vì nhà họ Nhuế, cho nên cậu luôn nghe lời chú, nhưng nghe lời cũng phải có giới hạn.

“Không phải lúc trước chú đã bàn với cháu, tìm cho cháu một cô gái để làm con dâu nuôi từ bé sao?” Đối mặt với cháu trai đánh thương, Nhuế Lập Ngôn tạm thời bỏ qua công việc.

“Đúng vậy.” Nhuế Diệp gật đầu.

“Cháu cũng đã đồng ý, nhưng chúng ta đã đi vài cô nhi viện, cháu đều không thích đứa bé nào.” Nhuế Lập Ngôn cau mày, Nhuế Diệp trưởng thành sớm anh rất vui, nhưng cậu từ giam mình trong thế giới của mình thì anh không đồng ý.

Đương nhiên rồi, cậu không phải kẻ yêu trẻ con, làm sao có thể có hứng thú đối với một đứa trẻ nhỏ như vậy, trong lòng Nhuế Diệp thâm oán.

“Cho nên chú chỉ có thể tự quan sát, chú thấy cháu không ghét cô bé kia nên chú quyết định cho con bé đến nhà họ Nhuế làm con dâu nuôi từ bé.” Nhuế lập Ngôn tận tình giải thích.

“Nhưng chú à, cô ấy nhỏ như vậy, ngay cả con dâu nuôi từ bé cũng không biết là cái gì, huống chi về sau lớn lên.....” Đôi lúc Nhuế Diệp đành bó tay với Nhuế lập Ngôn cố chấp cùng mê tín, sức khỏe cậu không tốt, cho nên chú muốn tìm cho cậu một cô con dâu nuôi từ bé, chăm sóc thật tốt cho cậu, theo cách gọi mê tín thì đây là xung hỷ.

Sức khỏe cậu không tốt cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, kể từ khi ba mẹ qua đời, sức khỏe cậu càng yếu, nhưng cậu không cho rằng cách mê tín này sẽ giúp cậu khỏe mạnh hơn.

“Chuyện này cháu không cần lo, chú muốn Tiểu Hinh, ừm, nên gọi như vậy, chỉ cần Tiểu Hinh có thể chăm sóc tốt cho cháu, coi như về sau cháu không thích nó, chú cũng không bạc đãi nó, chú sẽ cho nó nửa đời sau không phải lo nghĩ.” Nhuế lập Ngôn không phải thương nhân quá hiểm độc, nói theo cách khác thì anh ích kỷ, nhưng anh sẽ cố gắng làm người khác tổn thương xuống mức thấp nhất.

Nghe chú nói, chỉ cần cậu không thích cô bé đó, chú sẽ cho cô bé kia một khoản tiền rồi đuổi đi, nhưng như vậy có quá tàn nhẫn với cô?

“Cháu yên tâm đi, nghe quản gia nói, cô bé rất thích cháu, nếu như cháu cũng thích thì tốt, nếu không chú sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Nhuế Lập Ngôn cái gì cũng tốt, chỉ quá yêu thương đứa cháu này, có lúc quá cưng chiều làm người khác không biết anh máu lạnh vô tình.

“Chú.....” Khuôn mặt Nhuế Diệp biểu lộ sự không đồng ý.

“Được rồi, cháu đi nghỉ đi, uống hết canh thuốc chị Lâm làm đã.” Nhuế lập Ngôn ra lệnh, rồi cúi đầu xem tài liệu.

Nhuế Diệp nắm chặt tay, chỉ có thể đè nén sự bất mãn trong lòng, xoay người đi về phòng, vừa vào phòng, đã nhìn thấy cô bé kia ngồi trên ghế salon.

“Anh, anh về rồi.” Cô bé rất vui vẻ, hoàn cảnh xa lạ, người xa lạ, chỉ có cậu làm cô có cảm giác ở nơi này, cô không ở một mình.

Vừa gặp mặt, cô đã có cảm tình với cậu, có lẽ bề ngoài đẹp trai của cậu làm cô hạ thấp phòng bị, có lẽ vì trong mắt cậu có sự cô đơn giống cô, cô rất thích cậu.

Hơn nữa cô còn phát hiện, cậu ăn ở hai lòng, bên ngoài thì đối xử lạnh nhạt với cô, nhưng cậu cố ý bảo bác quản gia đưa cô đi ăn ngon, còn tắm thơm mát, cho nên cậu có thích cô chăng?

Nhuế Diệp không thể lạnh nhạt với cô, vì nhìn cô, cậu có cảm giác áy náy, “Tại sao em ở đây?”

“Bác Trần nói sau này em sẽ là vợ anh, cho nên phải ở cùng với anh.” Ninh Hinh Nhi hơi thẹn thùng nên hai má đỏ bừng, đáng người cậu rất đẹp, chỉ hơi gầy, nhưng cô thấy cậu đẹp nhất là được rồi.

“Em.... Em biết như vậy có nghĩa là gì không?” Nhuế Diệp ít khi nói chuyện, cảm thấy mình bị dụ dỗ bởi tính cách ngây thơ của cô gái này.

“Biết ạ, giống như ba, mẹ vậy.” Làn da mềm mại trắng như tuyết hiện lên chút sắc hồng như quả táo.

“Vậy em.....” Nhuế Diệp cảm thấy mình điên rồi, cậu lại thảo luận vấn đề này với một cô bé.

“Em nguyện ý mà.” Dường như biết cậu muốn hỏi gì, Ninh Hinh Nhi vội vàng đứng lên, giơ tay giống như học sinh giơ tay phát biểu trong giờ học.

“Em.....” Mặt Nhuế Diệp tái nhợt hơi đỏ ửng, cậu biết mình nhìn không tẻ, có lúc đi trên đường, cũng không ít thiếu nữ quay đầu nhìn cậu, nhưng đây là lần đầu tiên cậu được một đứa bé “tỏ tình”.

“Anh à, em chưa tự giới thiệu, tên em là Ninh Hình Nhi, năm nay mười tuổi.” Ninh Hình Nhi nói không được tự nhiên, sợ dĩ cô chờ ở đây, vì bác quản gia nói cô chưa giới thiệu mình, hơn nữa cô là một cô bé lễ phép, nên ở đây chờ cậu trở lại, chủ động làm bạn với cậu.

“Ừ.” Nhuế Diệp chưa có kinh nghiệm chung sống ucnfg một đứa trẻ, chỉ có thể dụi dằm gặt đầu.

“Vậy anh tên gì?”

“Anh là Nhuế Diệp, năm này mười lăm tuổi.”

Ninh Hình Nhi cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên cầm lấy giấy bút trên bàn, “Anh à, tên em biết như vậy nè.”

Nhuế Diệp nhìn tờ giấy, thế này gọi là viết sao, một đường bút là một vạch, ghép lại có thể coi là chữ, cậu cười, không nói gì, cũng học cô, cầm bút lên, “Đây là tên anh.”

Ninh Hình Nhi biết ít chữ nên không biết chữ ở trên, rất nghiêm túc gặt đầu, “Em biết rồi, em sẽ nhớ kĩ tên anh.”

Nhuế Diệp cười, vỗ đầu cô, lại kinh ngạc vì tóc cô rất mượt, kìm lòng không được dừng lại, sờ mái tóc như tơ lụa làm cậu yêu thích không buông, Ninh Hình Nhi không phát hiện gì vì cô đang nghiêm túc nhớ tên cậu.

“Hình Nhi, em có đi học không?”

“Vốn là có, nhưng.....” Từ khi đến cô nhi viện cô không được đi học nữa, nhớ đến cảnh tan học ba mẹ dắt tay cô về, cô đỏ mắt.

“Vậy sao, vậy sau này em học ở nhà cùng anh.” Cậu cũng cần học, nhưng cơ thể suy yếu cho nên học ở nhà.

“Có thật không?” Mắt Ninh Hình Nhi sáng lên, hô to: “Thật tốt quá!”

Ở trong ngôi nhà xa lạ này, cô cảm thấy sự tồn tại của cậu như một viên thuốc an thần, cô phải ngoan ngoãn nghe lời, chắc cậu cũng thích đứa bé nghe lời.

Nhuế Diệp cười, vẽ mặt dụi dằm nhìn cô bé đáng yêu.

Thật ra có một đứa em gái cũng tốt. Mặc dù bây giờ cô la hét muốn làm vợ anh, nhưng vì không hiểu chuyện, đợi cô lớn lên, cô sẽ từ từ hiểu.

Nhà họ Nhuế có hai anh em, anh Nhuế và Nhuế Lập Ngôn có tình cảm anh em rất tốt, nhưng anh Nhuế và chị dâu đều chết trong một tai nạn xe, lúc ấy Nhuế Lập Ngôn đang đi du lịch thế giới, nghe được tin dữ, liền vội vàng quay về.

Sau khi tang lễ của anh cả và chị dâu kết thúc, anh chủ động quản lý công ty Nhuế Thị, vừa xử lý việc lớn nhỏ trong công ty vừa phải chăm sóc cháu trai còn nhỏ.

Mà sau một lần cháu trai bị sốt, anh nhận ra một việc quan trọng, bây giờ anh tạm quản lý công ty Nhuế Thị, nhưng nếu cháu trai có chuyện không hay, như vậy công ty Nhuế Thị có ai tiếp quản?

Anh không có ý nuốt trọn công ty, hơn nữa anh có chủ nghĩa không kết hôn, người nối nghiệp tập đoàn Nhuế Thị nhất định là Nhuế Diệp, cho nên cháu trai khỏe mạnh là quan trọng nhất, nếu khoonga nh liều chết, làm việc không phân biệt ngày đêm không còn ý nghĩa.

Vì vậy Nhuế Lập Ngôn quyết định tìm cho Tiểu Diệp một cô còn dâu nuôi từ bé, dĩ nhiên chuyện này cũng phải được Tiểu Diệp đồng ý, nếu không sợ sau này cậu phản đối, dù sao cũng là thiếu niên mười lăm tuổi, đã có ý nghĩ của riêng mình, nếu không hiểu rõ, chắc chắn cậu sẽ là một kẻ phản nghịch, như vậy anh rất hổ thẹn với anh cả, chị dâu.

Cho nên anh mới nói ý nghĩ của mình với Tiểu Diệp, ngoài dự đoán, Tiểu Diệp đồng ý, chỉ có một yêu cầu, chính là phải chọn người cậu thuận mắt, lúc đó anh không nghĩ nhiều, vội vàng đồng ý.

Kết quả thì ra đằng sau yêu cầu của Tiểu Diệp có che giấu mục đích, đó là “kéo dài”, hại anh thiếu chút nữa mắc bẫy, vì vậy, anh mới hoặc không làm, đã làm thì phải làm cho xong nên anh nhận nuôi Ninh Hình Nhi, vì thế mới nói gừng càng già càng cay.

Hiện tại Nhuế Lập Ngôn không thể không bội phục quyết đoán của mình, quả nhiên Tiểu Diệp không ghét cô bé này, nói chuyện với cô bé rất hợp, mà Tiểu Hinh chăm sóc Tiểu Diệp rất tốt.

“Anh, bác quản gia nói uống sữa rất tốt, anh cũng uống đi.” Ninh Hinh Nhi bưng ly sữa tươi đến trước mặt Nhuế Diệp.

Nhuế Diệp nhìn một ly sữa tươi, một ly nước chanh trên bàn không khỏi bật cười, nhưng mà cậu chưa kịp cười ra tiếng, Nhuế Lập Ngôn đã cười to, “Tiểu Hinh, Tiểu Diệp cũng không phải thùng nước, mới sáng sớm làm sao uống hết đây?”

“Không được ạ, một ly cũng không được bỏ, sữa tươi bổ sung canxi, mặc dù bây giờ anh ấy cao hơn cháu, nhưng lúc cháu mười lăm tuổi nhất định sẽ cao bằng anh ấy, nếu như anh ấy lùn hơn cháu, không phải rất đáng thương sao; nước chanh bổ sung vitamin, nên không thể thiếu.” Ninh Hinh Nhi nói đầu ra đấy.

“Hả? Ai dạy cháu vậy?” Nhuế Lập Ngôn vừa cười vừa ăn trứng ốp lếp.

“Là bác quản gia nói ạ.”

A, cho nên..... Nhuế Lập Ngôn nhìn gương mặt kiên trì của Ninh Hinh Nhi, quay đầu nháy mắt với Tiểu Diệp, “Tiểu Diệp, cháu nên ngoan ngoãn uống hết đi.”

Nhuế Diệp thở dài, từ từ uống hết, lầu bầu trong miệng: “Bà quản gia nhỏ.”

Nghe vậy, Ninh Hinh Nhi kiêu ngạo hất đầu, cho rằng được xưng là bà quản gia rất vinh dự.

“Ha ha.” Trên bàn ăn nhà họ Nhuế lâu rồi chưa náo nhiệt như vậy, Nhuế Lập Ngôn cười, “Tiểu Diệp, chú đã ghi danh cho cháu và Tiểu Hinh vào học viện tư thực Thánh Đức.”

Lúc đầu Nhuế Lập Ngôn định để họ học ở nhà, nhưng suy nghĩ đến vấn đề xã giao sau này nên quyết định để họ đến trường học, không thể thu hẹp phạm vi giao tiếp của họ trong nhà họ Nhuế.

“Vâng, được ạ.” Học viện tư thực Thánh Đức là trường bao gồm tiểu học, trung học và cao học, quy định nghiêm ngặt, mà cậu cũng có thể làm bạn cùng Ninh Hinh Nhi.

“Như vậy, cháu có thể học cùng trường với anh?” Ninh Hinh Nhi chỉ quan tâm đến vấn đề này.

“Đúng vậy, kéo kéo.” Nhuế Lập Ngôn cười trêu nói.

“Hừ, chỉ cần có thể học cùng trường với anh ấy, cháu không thêm quan tâm.” Ninh Hinh Nhi dí dõm phản bác.

“Đúng, đúng.” Nhuế Lập Ngôn cười to, còn Nhuế Diệp im lặng ăn sáng.

Ninh Hinh Nhi ở nhà họ Nhuế năm năm, đến khi mười lăm tuổi thì cơ thể dần có đường cong thiếu nữ, hành động cử chỉ cũng thẹn thùng như thiếu nữ, nhưng tính tình vẫn như trẻ con.

Hôm sinh nhật mười lăm tuổi của cô, mọi người cùng nhau tổ chức sinh nhật, cô cũng được tặng rất nhiều quà.

Ban đêm, tất cả mọi người đã đi ngủ, một bóng đen nhỏ đi xuống dưới, bưng một ly nước chanh, đi tới phòng Nhuế Diệp, cẩn thận đặt ly nước chanh xuống tủ đầu giường, lúc chuẩn bị đi thì Nhuế Diệp tỉnh lại.

“Hinh Nhi?” Trong bóng tối vang lên giọng nói.

“A, bị anh phát hiện rồi.” Ninh Hinh Nhi ảo não hô nhỏ.

Nhuế Diệp cười, bật đèn đầu giường lên, lập tức ánh đèn nhẹ chiếu sáng phòng.

“Người ta lo nửa đêm anh muốn uống nước.”

“Anh biết, cảm ơn em.” Nhuế Diệp nhìn ly thủy tinh có mấy lát chanh lơ lửng, sau đó chìm xuống.

“A Diệp.”

“Hả?” Nhuế Diệp cau mày, cô bé này chưa bao giờ gọi cậu như vậy, cô luôn kêu cậu là anh, nhưng bây giờ lại kêu tên cậu?

“Từ nay về sau em muốn gọi anh là A Diệp.” Ninh Hình Nhi dịu dàng nói.

Nhuế Diệp thờ ơ gật đầu.

“A Diệp, có phải chú muốn anh đi du học?” Ninh Hình Nhi bữu môi bất mãn hỏi.

Cô biết sau khi Nhuế Diệp tròn mười tám tuổi, chú thường giao vài chuyện trong công ty cho cậu xử lý, Nhuế Diệp rất bận, vội làm bài tập rồi xử lý chuyện công ty, cô không dám quấy rầy cậu, chỉ cần ở cùng cậu, cô đã thỏa mãn.

“Làm sao em biết?” Vừa ăn mừng sinh nhật Ninh Hình Nhi xong, chú đã gọi cậu vào thư phòng, hi vọng cậu có thể ra nước ngoài học cách quản lý công ty, sau đó về nước quản lý công ty.

“Em..... Em nghe lén.” Cô ấp úng nói.

“Về sau đừng làm vậy, anh không thích, biết chưa?” Nhuế Diệp véo mũi cô.

“Biết rồi, về sau em sẽ không làm vậy nữa, vậy.....” Mắt cô chớp chớp, “Vậy anh muốn đi sao?” Lòng cô bất an, lo lắng không yên.

“Ừ, anh nghe lời chú.”

“Không được!” Ninh Hình Nhi vừa nghe, luống cuống, “Anh đi, vậy em làm thế nào?”

Nhuế Diệp sững sờ, sau đó lại cười, “Em là cái kẹo cao su to đùng, quả nhiên không thể bỏ.”

“Đừng trêu em, em nói thật đó, A Diệp, anh đừng bỏ em có được không?” Dưới tình thế cấp bách, Ninh Hình Nhi thổ lộ tình cảm nhiều năm của mình.

Nhuế Diệp không ngạc nhiên mới lạ, không, phải nói cậu sợ chết rồi, “Em nói gì?”

“Em.....” Ninh Hình Nhi cắn môi, đôi mắt như muốn nói lại thôi nhìn cậu, bây giờ không nói, về sau có phải không còn cơ hội không?

Ninh Hình Nhi lấy hết dũng khí, nói rõ, “Em thích anh, A Diệp, em rất thích anh, em muốn làm cô dâu nuôi từ bé của anh, em còn muốn về sau được kết hôn với anh, em....”

“Hình Nhi!” Nhuế Diệp lạnh lùng quát, nhìn thấy mắt cô đỏ ửng, cậu chợt nghĩ có phải mình quá nghiêm khắc không, cậu mềm giọng lại: “Hình Nhi, em còn nhỏ, em không hiểu, em.....” Lời chưa nói xong đã bị đôi môi mềm mại, nhỏ nhắn của Ninh Hình Nhi ngăn lại, cánh tay trắng mềm ôm chặt cổ anh.

Dù sao Nhuế Diệp cũng là người đàn ông hai mươi tuổi đầy tinh lực, đối mặt với nhuyến hương ôn ngọc, cậu còn chưa kịp phản ứng thì đôi tay đã vô thức ôm lấy eo cô, thậm chí còn làm cô gằn cậu hơn, lè lưỡi cuốn lấy cái lưỡi thơm tho xấu hổ của cô.

“A.....” Ninh Hình Nhi nhẹ nhàng ưm một tiếng, bị cậu nhiệt tình thuyết phục, cả người mềm nhũn ra, ngã vào lòng cậu, bị động thừa nhận gió lốc nhiệt tình như cuốn sạch người cô.

Tuổi trẻ không chịu nổi cô cố ý hấp dẫn, nửa dưới tự nhiên nổi phản ứng, Nhuế Diệp như bị mất hồn, cậu không biết mình đang làm gì, như lén lút thử trái cấm, cậu chỉ cảm thấy có một lượng khí nóng xông thẳng lên đầu khiến cậu không thể suy nghĩ.

Tay cậu bắt tri bắt giác đưa vào trong áo ngủ cô, da thịt mềm mại làm lòng cậu chấn động, mềm mại như vậy, nhẵn nhụi như vậy, cậu yêu thích vuốt ve không buông tay.

Nụ hôn nóng bỏng của cậu rơi vào cổ cô, xương quai xanh, rồi đến ngực trắng như tuyết, cậu khê dùng lực, đột nhiên cảnh mai trắng trong tuyết xuất hiện trước mắt cậu.

Nóng tay run rẩy, từ từ sờ nụ hoa đẹp đẽ của cô, giống như dè lên chốt mở cửa thần kỳ, cơ thể kiều mỹ bỗng run lên, cổ họng thiếu nữ phát ra âm thanh tinh tế, tất cả hồi thức cậu đắm chìm trong đó.

“A Diệp.....” Cô gọi nhỏ, làm cho người đàn ông đang đắm chìm trong dục vọng tỉnh lại, Nhuế Diệp đẩy thiếu nữ trần nửa người ra, mở to mắt không dám nhìn cô, kéo chăn đắp cho cô.

“Em đi mau!” Cậu cắn răng, chịu đựng lửa dục trong cơ thể, gương mặt đầy sự kiềm chế.

Đáng tiếc đứa bé Ninh Hình Nhi không hiểu, cho rằng cậu ghét cô, nhất thời hai mắt đầy nước, “Anh.....”

“Đi mau!” Quát to một tiếng, Ninh Hình Nhi sợ hãi cuống quýt mặc quần áo rồi rời khỏi phòng.

Cô chưa từng thấy Nhuế Diệp tức giận như vậy, cô xấu hổ và cảm uất, Ninh Hình Nhi chạy trốn về phòng mình, sau khi đóng cửa lại, vẫn cảm thấy không an toàn, vội vàng rúc vào chăn, người không ngừng run rẩy.

Cô ghen ngào, khóc nức, nhưng vẫn trốn trong chăn, miệng nhỏ không ngừng la hét: “A Diệp, đừng ghét em.....”

“Đừng ghét em!” Một tiếng kêu sợ hãi, Ninh Hình Nhi tỉnh lại, nhìn trần nhà quen thuộc, chăn ấm áp.

Cô sờ trán đầy mồ hôi lạnh, sau khi thở chậm lại, mới bình tĩnh lầm bầm: “Chỉ là mơ, chỉ là mơ.....”

Chỉ là giấc mơ năm năm trước, Nhuế Diệp đã trở về, anh không phải không cần..... Không, anh không cần cô nữa, anh đã có một người bạn gái rất tốt.....

Cảnh hai người họ hôn nhau mãnh liệt hồi sáng lại hiện lên trong đầu cô, cô vội vàng lắc đầu.

Không phải mơ, là thật, anh thật sự không cần cô nữa, đầu tựa vào chăn, cô khó chịu nức nở, từ lúc mười tuổi gặp chỉ thích mình anh, nhưng đã mười năm rồi, bây giờ cô nên làm thế nào?

Cô tình nguyện anh ở nước ngoài, mãi mãi không trở về, ít nhất cô còn hi vọng, cô có thể ảo tưởng anh thích cô, cô một mực chờ anh, ôm ảo tưởng chờ anh, nhưng anh trở về lại dẫn theo một cô gái, cô nên làm gì đây?

Chỉ là người thân..... người thân..... Đột nhiên đầu cô rất đau, ôm chặt đầu, cơn đau nhức nhối hành hạ cô làm cô khó chịu.

“Tiểu Hình, xuống ăn cơm tối đi.” Là quản gia Trần.

“Vâng ạ.” Khó chịu ngẩng đầu lên, giọng nói cô vẫn bình thường, không khác gì thường này, vì cô phải nhịn.

Đã đến giờ ăn cơm tối? Cô đã nằm trên giường bao lâu vậy? Đầu đang choáng váng, cô lảo đảo bước xuống giường, thay quần áo ở nhà rồi đi tới phòng ăn.

Ninh Hình Nhi còn chưa đi vào phòng ăn, đã nghe thấy tiếng cười nói, cô chần chừ đứng cách đó không xa, cô cảm thấy lúc này mình như là người ngoài, mà cô đứng ở đây, không ai phát hiện.

“Tiểu Hình, mau vào đi.” Là giọng nói hiền lành của bác Trần cứu vớt Ninh Hình Nhi.

“Thật xin lỗi, cháu đến muộn.” Giờ ăn cơm nhà họ Nhuế rất quý, từ phi không ăn, nếu không không có người đến muộn.

“Nhanh ngồi đi, đang chờ cháu đấy.” Hình như tâm trạng Nhuế Lập Ngôn rất tốt.

“Vâng.” Mặt Ninh Hình Nhi tái nhợt, cô ngồi đối diện Nhuế Diệp, chỗ lúc trước của cô đã bị Đại Lục chiếm mất.

Nhuế Lập Ngôn nói chuyện với Đại Lục rất vui vẻ, chỉ có Ninh Hình Nhi im lặng không nói gì, lẳng lặng ăn cơm.

“Ồ, tại sao hôm nay cái loa không nói gì vậy?” Nhuế Lập Ngôn cười trêu.

“Làm gì có ạ, chỉ là cháu..... mệt mỗi thôi.” Ninh Hình Nhi làm nũng nói.

“Ha ha, chú còn tưởng Nhuế Diệp trở về, cháu vui vẻ không ngủ được ba ngày ba đêm đấy.” Nhuế Lập Ngôn vừa ăn cơm vừa quan sát mấy người trẻ tuổi.

Đại Lục như tiểu thư nhà giàu, cười nói tự nhiên; còn Ninh Hình Nhi chỉ cúi đầu, không ngừng ăn cơm; Nhuế Diệp thì cang kỳ lạ, ít khi uống rượu đỏ, anh rất ít khi uống rượu.

“Chú!” Ninh Hình Nhi nũng nịu.

“Được rồi, cháu muốn làm thực nữ, chú không phản đối, nhưng Đại Lục không phải người lạ, cháu đừng khách sáo.” Nhìn thấu tâm trạng của từng người, cuối cùng Nhuế Lập Ngôn nhìn Ninh Hình Nhi, đứa bé này không nên để tâm mấy chuyện vụn vặt thì tốt hơn.

Ninh Hình Nhi ở nhà họ Nhuế mấy năm, Nhuế Lập Ngôn đã coi cô như con mình rồi, Nhuế Diệp không thích cô, cũng không còn cách nào, “Tiểu Hinh, chuyện lúc trước chú nói với cháu, cháu định như thế nào?”

“Chú, chuyện gì vậy?” Nhuế Diệp luôn không mở miệng bỗng nói chuyện.

“Chú nghĩ lúc cháu hai mươi tuổi đã cho cháu đi du học, hiện tại Tiểu Hinh cũng hai mươi tuổi rồi, chú muốn cho nó đi du lịch, học tập cũng tốt, du lịch cũng tốt, có thêm kiến thức chứ sao.”

Mọi người im lặng đến đáng sợ, Nhuế Lập Ngôn làm bộ không nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Nhuế Diệp, Ninh Hình Nhi len lén nhìn Nhuế Diệp.

“Quả thật chú nói rất có lý, chú muốn Tiểu Hinh đi nước nào vậy?” Đường như Đại Lục không cảm thấy gì nên vẫn cười hỏi.

“Tuỳ Tiểu Hinh thôi.” Nhuế Lập Ngôn quay đầu hỏi Ninh Hình Nhi: “Tiểu Hinh, cháu muốn đi đâu?”

“Cháu.....” Ninh Hình Nhi buồn rầu, cô không muốn rời nước, chưa quen cuộc sống nơi đây, cô sợ một mình ở nước ngoài.

“Chú, không nên để Hinh Nhi ra khỏi nước, cháu cảm thấy giáo dục trong nước rất tốt, mà một mình cô ấy đi, cháu lo lắng cho sự an toàn của cô ấy.” Nhuế Diệp lên tiếng, nói hợp tình hợp lý.

Ninh Hình Nhi mong đợi nhìn Nhuế Diệp, thế nhưng đúng lúc anh cúi đầu, cho nên hai người không nhìn nhau.

Cô có thể coi cách anh nói chứng tỏ anh không muốn cô đi không? Ninh Hình Nhi cười ngọt ngào.

“Được, chuyện Tiểu Hinh không vội, nhưng chuyện của cháu.....” Nhuế Lập Ngôn làm bộ không thấy sóng lớn mãnh liệt giữa họ, cũng làm bộ như không có chuyện gì.

“Chuyện của cháu?” Khó hiểu nhìn chú, Nhuế Diệp thấy Đại Lục thẹn thùng cúi đầu, trong lòng căng thẳng, có dự cảm xấu.

“Trai khôn lấy vợ, gái lớn gả chồng, cháu đã dẫn người về, còn nói gì.....” Nhuế Lập Ngôn cười mỉa.

“Không, không phải như chú nghĩ đâu ạ.” Đại Lục cắt lời Nhuế Lập Ngôn, “Thật ra cháu và Nhuế Diệp chỉ là bạn bè.”

Chỉ là bạn bè? Vài ánh mắt nhìn họ, bạn bè mà mập mờ vậy sao?

Nhuế Lập Ngôn lấy lại tinh thần, “Ha ha, thật sao?”

Ninh Hình Nhi ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Nhuế Diệp, thì ra không phải quan hệ nam nữ, bị coi như người yêu, anh cố ý hay vô ý vậy?

Nhuế Diệp cau mày, cúi đầu không nói gì, tiếp tục ăn cơm.

Nhuế Lập Ngôn vẫn muốn đùa, thân thiết nói với Đại Lục: “Nhưng mà chú nghĩ Tiểu Diệp chịu dẫn cháu về, chắc chắn có ý đặc biệt đó.”

Lạnh lùng liếc mắt người chú thích chơi đùa, Nhuế Diệp chỉ có thể không nói gì, nói thật, sợ làm tổn thương tự ái của Đại Lục; không nói thật, nhất định Đại Lục sẽ hiểu lầm, xem ra tí nữa, anh nên giải thích với Đại Lục.

Ninh Hình Nhi thấy Nhuế Diệp không lên tiếng, ngược lại yên lặng, tâm trạng mới thoải mái chút lại không yên, thức ăn phong phú trước mặt cô thành hư cô, nhất thời cô không muốn ăn.

Thấy Nhuế Diệp im lặng, Đại Lục thẹn thùng, cô hiểu ra, có lẽ giống như anh nói, cô không thích anh, chỉ là thói quen thôi, Ninh Hình Nhi bỗng nhiên cảm thấy hoài nghi sự kiên trì mười năm nay của mình, có lẽ vì không chiếm được nên khó chịu trong lòng, cho nên cô mới dây dưa với anh như thế.

“Hai người rất xứng đôi.” Đang im lặng ăn cơm, Ninh Hình Nhi chợt nói như vậy, sau đó khi thả một quả bom nổ mạnh như vậy, lại nói: “Chú à, nước Pháp, cháu muốn đi Pháp.”

Nước Pháp và Đài Loan rất xa nhau, như vậy cô có thể quên được tình yêu say đắm mười năm nay của mình, cô sẽ dùng khoảng cách để đặt dấu chấm hết cho tình yêu không có kết quả này, nước Pháp cũng không xa nước Anh Nhuế Diệp đã từng du học.

“Thật sao?” Nhuế Lập Ngôn suy nghĩ nhìn cô, “Đúng lúc con trai giám đốc Lý ở bên đó, có thể chăm sóc cháu.”

Tay cầm đũa hơi run rẩy, con trai giám đốc Lý? Tên nhóc bắt cần đời đó sao? Đường như Nhuế Diệp hiểu dụng ý của Nhuế Lập Ngôn.

“Nước Pháp rất tốt đó, phụ nữ đều thích những nơi lãng mạn.” Đại Lục cười nói.

Mỗi người cướp một tiếng, duy chỉ có Nhuế Diệp không nói gì, chỉ lặng lặng ăn cơm.

4. Chương 4

Ở trong bồn tắm 20 phút, dùng tinh dầu cổ huân y để thư giãn, sau đó Ninh Hình Nhi từ từ đứng dậy, lâu khô người, mặc áo choàng vào, thắt nhanh dây áo rồi đi ra khỏi phòng tắm.

“Sao anh lại ở đây?” Ninh Hình Nhi cau mày, nhìn người đàn ông đang ở trong phòng cô, không kiêng kỵ gì nằm trên giường cô.

Nhuế Diệp nhìn cô từ trên xuống dưới, thu hết vẻ xinh đẹp sau khi tắm của cô vào mắt, một hồi lâu sau mới mở miệng: “Em thật muốn đi nước Pháp?”

“Đúng vậy.” Cô đi tới bàn trang điểm, cúi đầu, nghịch vạt áo, không nhìn anh.

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì chứ, dù sao em cũng muốn giải sầu.” Nghịch vạt áo đủ rồi, cô cầm đồ dưỡng da lên, bóp một ít nhũ dịch, nhẹ nhàng vỗ vào má.

“Em không hiểu ý chú sao?” Nhuế Diệp nhìn bộ dáng không liên quan đến mình của cô, mắt anh thật sự muốn bốc lửa, nhưng nhìn thấy cô tràn đầy vẻ mềm mại đáng yêu thì lửa trong mắt không giống trước, cháy càng dữ dội hơn.

“Chú có ý gì?” Lúc ăn cơm cô không yên lòng, chỉ nghe chú không ngừng trêu Nhuế Diệp và Đại Lục là một đôi, nghe vào trong tai làm cô rất khó chịu.

Anh đi tới sau lưng Ninh Hình Nhi, một đứng, một ngồi, từ góc độ của anh nhìn xuống, anh có thể thấy rõ bên trong áo choàng tắm cô không mặc gì, mà đường cong của cô rất hấp dẫn, anh rất quần tử nhìn đi chỗ khác, đôi tay nắm chặt lại.

“Con trai giám đốc Lý, chú muốn hai người trở thành một đôi.” Nhuế Diệp nói thẳng.

“À.” Ninh Hình Nhi nhẹ nhàng nói.

“Em! Em nguyên ý?” Nhuế Diệp nhìn chằm chằm cô gái trong gương, nhìn cô phong tình vạn chủng xoa nhũ dịch lên cổ.

“Con trai giám đốc lý không tốt sao?” Ninh Hình Nhi hỏi ngược lại.

“Không phải không tốt, tuổi không chênh em nhiều lắm, chẳng những không biết săn sóc, mà còn lẳng nhăng.” Cái tuổi này rất ít đàn ông không thích vui chơi.

“Sinh nhật năm ngoái, chú tổ chức cho em một bữa tiệc, em đã gặp anh ta, đáng đáp không tệ, đàn ông đều thích, đây cũng là chuyện bình thường.” Ninh Hình Nhi chỉ nói thật, không có ý che giấu, nhưng Nhuế Diệp lại nghĩ lời giải thích của cô thành ý khác.

“Em đã gặp cậu ta? Gặp một lần cũng biết cậu ta tốt?” Nhuế Diệp cất cao giọng.

“Em không nói anh ta tốt.” Ninh Hình Nhi nhú mày, nghĩ thầm, từ khi nào thì anh lại cố tình gây sự, không nói đạo lý như vậy?

Thấy ánh mắt cô bất mãn, Nhuế Diệp mới tỉnh ngộ hành vi của mình buồn cười dường nào, cô không phải đồ ngốc, sẽ không vì nhất thời cô đơn mà yêu người khác.

“Anh vào đây chỉ để nói với em mấy chuyện này?” Ninh Hình Nhi nhìn mặt anh nặng nề, không hiểu sự lo lắng của anh.

Nếu anh không cần cô nữa, cô đã đi xa, không quay lại, như vậy còn chưa đủ sao? Rốt cuộc anh muốn thế nào?

“Anh....” Nhắm mắt lại, vứt bỏ ý nghĩ và cảm xúc không nên có, Nhuế Diệp cúi đầu nhìn cô, “Em thật muốn đi Pháp?”

“Đúng.”

“Cuộc sống ở nước ngoài rất khó khăn.” Anh là người từng trải, anh không nhớ cô cũng muốn trải nghiệm chuyện này.

“Không phải anh sống rất tốt sao, còn dẫn một bạn nữ về?” Ninh Hình Nhi cố ý nhấn mạnh từ bạn nữ, còn bất mãn đối với sự giải thích của anh.

Anh lo lắng mình dây dưa không rõ nên mang bạn từ nước ngoài về để ngăn cản sao? Cô đáng sợ thế ư? Cô có ngốc, có điên thì cũng có giới hạn, nhìn họ hôn mãnh liệt vậy, cô cũng biết giữa họ không phải quan hệ nam nữ đơn giản.

Kìm nén sự ghen tuông, Ninh Hình Nhi làm bộ không quan tâm nói: “Có lẽ về sau em cũng có thể dẫn một bạn nam về, nói không chừng chú sẽ rất vui.”

“Không cho phép!” Anh lạnh lùng nói, “Không cho phép em.....”

“Không cho phép cái gì? Không cho phép yêu anh, không cho phép chọc anh không vui, bây giờ lại không cho phép em làm chuyện mình thích! Nhuế Diệp, anh quan tâm quá nhiều rồi!” Cô không thể nhịn được lớn tiếng nói, nổi giận đứng lên, nhìn anh bằng ánh mắt tức giận.

Hai người thở dốc nhìn nhau, giống như hai người là kẻ thù, sau đó, Nhuế Diệp giơ tay lên, đề cô lên bàn trang điểm, anh cúi xuống, khí nóng từ mũi thổi ra phả vào mặt cô, mặt anh không ngừng lại gần, gần đến mức cô có thể nghe tiếng anh thở, tim anh đập nhanh.

“Anh muốn gì?” Ninh Hình Nhi nhẹ nhàng hỏi, hai má đỏ ửng, rõ ràng nói không thích anh, không quan tâm anh, nhưng ánh mắt cô, lòng cô vẫn không khỏi mặt hồng tim đập theo từng cử động của anh.

“Anh buông ra.” Tiếng cô như muỗi kêu, hai mắt nhìn ngang nhìn dọc, không biết nên nhìn nơi nào, có vẻ giọng quát không đủ nhưng nũng nịu có thừa.

Tất cả tâm trí của Nhuế Diệp đã bị hấp dẫn vì cô giãy giụa mà lộ cảnh xuân, môi tiến tới gần đôi môi mềm mại, đỏ hồng của cô, hương vị vẫn như năm đó, khiến anh say mê.

Hai cánh môi mỏng nhẹ nhàng chạm vào cô, môi cô hơi nóng, mà môi anh lạnh lạnh, có mùi nước chanh quen thuộc, môi anh như tảng băng dập tắt lửa của cô, rồi lại đốt lên ngọn lửa nóng khác trong cô.

Giống như không có kiếp này, chưa tới kiếp sau, Ninh Hình Nhi bắt lấy cổ anh, đưa cả người mình đến gần, chiếc váy rộng thùng thình như có như không che nhụy hoa của cô, bộ ngực mềm mại của cô đụng vào bờ ngực bền chắc của anh.

Nhuế Diệp cũng không khách khí chạm vào eo cô, dùng sức, nâng cô ngồi lên bàn trang điểm, đứng ở giữa hai chân cô, tay nâng mặt cô lên.

Ninh Hình Nhi ý loạn tình mê, không biết gì nữa, một tay bầu vú vào cánh tay vững chắc của anh, một tay quơ lung tung, không cẩn thận làm đổ lọ dưỡng da chưa đắp nắp.

Tiếng vỡ thủy tinh vang lên như ma chú, giải trừ kích tình giữa bọn họ.

Nhuế Diệp hơi giật mình nhìn tay mình nắm bộ ngực mềm mại của cô, cái miệng cô đỏ ửng, mà “em trai” anh cương cứng cách quần đối diện hoa huyết của cô.

Anh rùng mình, nhanh chóng đẩy cô ra, khuôn mặt dữ tợn, “Đáng chết!” Rốt cuộc anh lại làm loại chuyện như vậy với cô.

Anh khẽ nguyên rửa gọi về lý trí của Ninh Hình Nhi, cô ngây ngốc nhìn vẻ mặt khó coi của anh, còn anh áy náy nhìn cô.

“Chuyện này..... Thật xin lỗi, Hình Nhi, anh.....”

Cô đột nhiên bừng tỉnh, đây không phải lần đầu, trước kia cô không xử lý tốt, vì cô còn nhỏ, nhưng bây giờ cô sẽ không bỏ chạy nữa, cô sẽ phản kích lại.

“Tại sao anh làm vậy?” Cô lạnh lùng hỏi, vẻ mặt lạnh nhạt tựa nhìn chuyện vừa rồi không liên quan đến mình.

“Anh..... xin lỗi.” Anh không nói lý do, chỉ một mực xin lỗi.

“Anh đối với em chỉ có tình dục?” Cô gây sự.

“Không, anh.....” Anh không phải không chịu nổi như vậy.

“Vậy anh vẫn coi em là người thân?”

“Không, anh.... Đúng, em là người thân của anh.” Thiếu chút nữa, anh bị cô ép nói thật rồi.

“Hả, vậy em không hiểu.” Ninh Hình Nhi duy trì tư thế ngồi, không thật đối, áo vẫn không được kéo lên, không hề có ý che giấu.

“Không hiểu cái gì?” Nhuế Diệp khẽ nghiêng người, không để cô phát hiện anh đang “dừng lều trại”.

“Anh coi em như người thân, lại còn có.....” Cô cố ý nhìn hạ thân của anh, “Còn có dục vọng với em.”

Giống như phát hiện cô đã nói ra bí mật động trời, Nhuế Diệp xúc động nói loạn... “Anh chỉ nhất thời xúc động.....” Anh không nói tiếp, vì sắc mặt Ninh Hình Nhi ngày càng khó coi, “Anh, không phải.....”

“Anh là đồ khốn kiếp đáng chết!” Nhảy khỏi bàn trang điểm, Ninh Hình Nhi đẩy mạnh anh một cái, “Ra ngoài cho em!”

“Hình Nhi.....” Anh muốn giải thích.

“Đi ôm Đại Lục của anh đi, dù sao cô gái nào cũng được, anh còn đụng vào em làm gì!” Cô mắng to, cũng không lo thiết bị cách âm cao cấp của nhà họ Nhuế có ngăn được cuộc đối thoại của họ hay không.

“Em im đi!” Nhuế Diệp bắt lấy cánh tay quơ múa lung tung của cô, ánh mắt tàn nhẫn nhìn cô chằm chằm, “Em không phải vậy!”

“Em không phải? Vậy anh nói cho em biết, loại người gì có thể vừa là người thân vừa làm chuyện ân ái?” Ninh Hình Nhi tiếp tục quở rống quở kêu, cố tình không buông tha anh.

“Đồ ngốc, vợ chồng không được sao!” Lý trí bị một cô nhóc kém anh năm tuổi thiêu rụi rồi, Nhuế Diệp cứ nường theo lời cô..., nói ra những lời muốn nói trong lòng.

Đúng, anh thích Ninh Hình Nhi, thích từ lâu rồi, trước kia vẫn cho là tình thân, cho đến đêm hôm ấy, anh giật mình phát hiện mình có tình cảm khác với cô, sau khi ra nước ngoài, anh càng chắc chắn mình yêu cô.

Nhưng cô vẫn còn nhỏ, người đàn ông cô thường xuyên tiếp xúc nhất là anh, tự cho rằng thích anh, người cô yêu không phải anh, anh là một người đàn ông lý trí, nhưng anh không thể dụ dỗ cô làm một người yêu không lý trí.

Chỉ là mù quáng thích không đủ, tình yêu cùng tình thân, rốt cuộc cô có phân biệt được không? Sau khi anh trở về, cô lấy lòng anh, anh biết cô vẫn yêu mình cho đến giờ, nhưng cô xác định đây là tình yêu đích thực không?

Có lẽ mình nhất gan, quá quý trọng cô, anh càng không dễ dàng tha thứ chuyện sau khi họ ở chung, có một ngày, cô dắt một người đàn ông cô yêu thật sự đến trước mặt anh, nói với anh, thật xin lỗi, cô yêu người đàn ông khác.

Như vậy anh điên mất, cho nên tình nguyện hiện tại đẩy cô ra, anh không muốn về sau đau lòng mà chết.

Cái miệng đỏ thắm của Ninh Hình Nhi hài lòng nhếch lên, “Thì ra anh nói người thân là loại người thân này, anh nghĩ muốn làm vợ chồng với em, anh có thể nói sớm hơn mà, người ta chuẩn bị mấy năm rồi.” Từ khi cô biết mình là cô dâu nuôi từ bé của anh, giấc mơ của cô chính là trở thành vợ anh.

“Căn bản không như em nghĩ.” Nhuế Diệp hất tay cô ra, “Em nói em thích anh, nhưng em thích anh bao nhiêu, hả? Anh rời khỏi em, chính là muốn em nghĩ kĩ, em đối với anh không phải.....”

“Đủ rồi!” Ninh Hình Nhi đột nhiên kêu to, “Anh mới là đồ ngốc, anh không hiểu gì cả, chỉ thích nói mấy nghĩ nghĩ của anh với em, anh nói em không thích anh, nhưng tự em biết rõ, em rất thích anh! Em hỏi anh, anh đi năm năm, em có thích người khác không? Em có từ bỏ không? Là anh không hiểu rõ tình hình, nói em còn nhỏ, hiểu lầm em, chính anh thích Đại Lục, anh cứ nói thẳng là được, nói để nghe như vậy làm gì, làm như em không hiểu chuyện!”

“Chuyện này không liên quan đến Đại Lục, cô ấy chỉ là bạn.” Nhuế Diệp không hiểu, tại sao cô lại thích nhắc đến Đại Lục như vậy, “Năm năm em không thay đổi, vậy sau này thì sao?”

“Về sau, về sau! Em sẽ thay đổi, anh cũng sẽ thay đổi, anh sẽ già đi, trở thành ông già.” Cô hít sâu, “Đại Lục chỉ là bạn bè, vậy anh còn thân thiết với cô ấy, đưa cô ấy về nhà, còn gạt em là bạn gái anh, anh lừa quỷ!”

Cảnh tượng họ hôn mãnh liệt hôm đó khắc sâu vào trong đầu cô, không xoá được.

“Đáng chết, cái đó đúng..... Hôm đó anh tưởng cô ấy là em!” Không còn vẻ lịch sự, lúc này Nhuế Diệp như dã thú mù quáng, phân tích tình cảm chân thành của mình.

Im lặng, Ninh Hình Nhi há miệng, có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

“Tưởng là em?” Ngón tay mảnh khảnh chỉ mình.

Nói tất cả, bây giờ nói gì cũng không kịp rồi, vì vậy Nhuế Diệp hậm hực thừa nhận: “Đúng!”

Ninh Hình Nhi cười tươi, “Em nói anh.....”

“Không được nói!” Thấy cô hả hê, Nhuế Diệp có thể đoán cô sẽ nói gì.

“Vâng...” Giống như con thỏ bị sư tử an ủi, Ninh Hình Nhi vui vẻ ngậm miệng, đôi mắt đầy lời muốn nói nhìn thẳng anh.

“Em còn nhỏ, những chuyện này sau hãy nói.” Độc tài nói ra câu này, Nhuế Diệp phiền não đi ra ngoài.

“Không sao cả.” Dù sao cô đã biết tình cảm của anh, cực kỳ nóng lòng.

Đừng đuổi tận không buông, nếu không sẽ phản tác dụng, nhưng có lúc không thừa thắng truy kích, hoàn toàn đánh bại kẻ địch, cuối cùng thất bại sẽ là mình.

Hôm sau, khi Nhuế Diệp và Đại Lục thân mật xuất hiện cùng nhau, dao nĩa Ninh Hình Nhi cầm bị rơi xuống đất.

“Chú.” Nhuế Diệp từ từ mở miệng, “Cháu và Đại Lục..... Chúng cháu muốn đính hôn.”

“Cái gì?” Nhuế Lập Ngôn không giật mình mới là chuyện lạ, ông luôn hiểu cháu mình, không bao giờ lừa gạt, nhưng hôm qua còn nói chỉ là bạn bè bình thường, hôm nay lại nói muốn đính hôn, sau khi đính hôn, sẽ nhanh chóng kết hôn, đúng không?

“Như vậy đi, chú à.” Giọng Nhuế Diệp tỏ rõ ý mình đã quyết.

“Đợi đã.....!” Ninh Hình Nhi đứng lên, “Anh phải kết hôn với cô ta?”

“Không sai.” Anh bình thản gạt đầu một cái.

“vậy em.....” Cuộc nói chuyện hôm qua có ý gì?

“Sợ rằng chuyện em đi Pháp phải hoãn lại, chờ bọn anh cử hành đính hôn xong, em sẽ đi Pháp, anh sẽ sắp xếp tốt cho em.”

Tốt? Tốt chỗ nào? Tốt cho cô hay tốt cho anh? Nước mắt uất ức tràn đầy hốc mắt cô, cô mím chặt môi, sau đó hét lên: “Đồ lừa gạt!”

Mặt Nhuế Diệp không thay đổi, nhìn Ninh Hình Nhi rồi xoay người chạy về phòng, gợn sóng trong con người chợt hiện lên, rồi bình tĩnh lại.

Nhuế Lập Ngôn cũng đồng ý, “Chú biết rồi. Chú để cháu chuẩn bị.” Trước tiên phải làm rõ vài chuyện, có mấy lời chỉ thích hợp nói chuyện riêng với nhau.

“Vâng.”

“Cảm ơn chú.” Đại Lục cười ưu nhã.

“Các cháu ăn sáng đi, ăn xong thì Tiểu Diệp, cháu đến công ty với chú, chú muốn bàn với cháu chuyện công ty.”

“Cháu biết rồi, chú.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nhuế Lập Ngôn hiển nhiên không hài lòng với hành động vô thường gần đây của cháu mình, lấy chuyện công ty làm cái cớ, trên thực tế để hiểu rõ rốt cuộc giữa họ xảy ra chuyện gì.

“Chú, cháu muốn kết hôn với Đại Lục, Hình Nhi đi Pháp du học, chỉ vậy thôi.” Anh kiên trì nói.

“Chú làm chú cháu hai mươi mấy năm, chú không biết tính cháu sao? Chú biết rõ cháu thích Tiểu Hình, Tiểu Hình cũng thích cháu, hai đứa ở cùng nhau rất hợp, tự nhiên lại xuất hiện một Đại Lục, đã nói là bạn bè, vậy chuyện này là thế nào?” Nhuế Lập Ngôn càng ngày càng không hiểu nổi giới trẻ bây giờ nghĩ gì, thích phức tạp hoá mấy chuyện đơn giản sao?

“Chú, chuyện này, cháu hi vọng chú đừng nhúng tay vào.” Nhuế Diệp bình tĩnh ngồi trên ghế salon.

“Chú thật sự không hiểu, lúc còn bé tính cháu cũng không kỳ cục như vậy, không phải cháu..... Trời ạ, chẳng lẽ cháu còn bị chuyện kia quấy nhiễu?” Nhuế Lập Ngôn không dám tin nhìn anh, an him lặng, Nhuế Lập Ngôn biết anh khó xử.

“Tiểu Diệp, chú đã nói với cháu bao lần rồi, chuyện đó, cháu và Tiểu Hình không có lỗi, hơn nữa tiếp tục như vậy không hề tốt cho cháu.” Nhuế Lập Ngôn cố gắng giải thích, ông không ngờ Tiểu Diệp lại để ý chuyện đó như vậy.

Lúc đầu anh cả, chị dâu lái xe đón Nhuế Diệp tan học, kết quả xảy ra tai nạn xe, không ai nghĩ sẽ xảy ra chuyện này, nhưng không ngờ ba mẹ Ninh Hình Nhi cũng ở đấy, mà Ninh Hình Nhi may mắn núp ở trong lòng mẹ nên tránh được sự cố, ba mẹ họ đều tử vong tại chỗ.

Chuyện này không thể nói ai đúng ai sai, vì họ đều là người bị hại, nhưng Nhuế Diệp lại sợ Tiểu Hình biết chuyện này.

“Tiểu Hình đã lớn như vậy, con bé cũng hiểu rõ phải trái rồi, nó sẽ hiểu.”

Im lặng nhìn chú một cái, Nhuế Diệp từ từ nói: “Chú chắc chắn Hình Nhi sẽ không để tâm chuyện bề tắc này? Thậm chí không nghi ngờ chúng ta nhận nuôi cô ấy có ý khác?”

“Cháu đó, cũng không phải anh cả, chị dâu hại chết ba mẹ nó.” Nhuế Lập Ngôn không còn hơi sức.

“Nhưng.....” Giọng nói Nhuế Diệp trở nên trầm thấp.

“Nhưng gì?” Nhuế Lập Ngôn vội hỏi.

“Đại Lục biết.” Nhuế Diệp nhẹ nhàng nói, “Cô ấy thấy tài liệu cháu đặt trong ngăn kéo.”

“Cái gì!” Nhuế Lập Ngôn kêu lên, “Cháu đừng nói với chú, con bé đó uy hiếp cháu!”

Quả nhiên Nhuế Diệp im lặng, Nhuế Lập Ngôn thở dài một hơi, quả nhiên đứa bé này còn quá non.

“Vậy thì sao chứ, con bé biết rồi thì thôi, cháu nghĩ Tiểu Hình sẽ nghe lời cháu hay nghe lời tình địch?” Nhuế Lập Ngôn rất thích Ninh Hình Nhi, ông chứng kiến cô bé lớn lên, phẩm tính gì ông đều biết hết, ông hi vọng cô bé sẽ trở thành con dâu nhà họ Nhuế.

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Nhuế Diệp bỗng dưng đứng lên, “Cháu.....” Chú nói đúng, làm sao Ninh Hình Nhi có thể tin Đại Lục, mà không tin mình!

“Được rồi, được rồi, cháu về trước đi.” Nhuế Lập Ngôn hớn hở, thật may cháu trai nghĩ thông, nếu không ông thật sự nói gãy lưỡi cũng không được.

“Cảm ơn chú.”

“Thật là, người một nhà mà còn.....” Đúng lúc điện thoại Nhuế Lập Ngôn vang lên, ông ra hiệu tay với Nhuế Diệp, sau đó cầm điện thoại lên.

“A lô..... Hả? Cái gì!”

Nhuế Diệp mới ra khỏi phòng làm việc đã bị Nhuế Lập Ngôn gọi lại: “Tiểu Diệp, đợi đã nào...!”

Nhuế Diệp lập tức dừng lại, khó hiểu xoay người.

Nhà họ Nhuế ở giữa sườn núi, phong cảnh yên tĩnh, giao thông không tiện lắm, nhưng người ra cửa, về nhà của nhà họ Nhuế đều có xe đưa đón, rất dễ dàng, phía sau nhà họ Nhuế là núi, nhà họ Nhuế thường ra sau núi nướng thịt, nói chuyện, đi dạo, tập thể dục buổi sáng.

Nhưng bây giờ là giữa mùa hè, mấy ngày nay nhiệt độ rất cao, ngọn núi dễ xảy ra hỏa hoạn đã được cảnh báo, khô ráo như thế này, rất dễ có hỏa hoạn.

Nhà họ Nhuế đã mua khu rừng phía sau, chuẩn bị xây một khu biệt thự để nghỉ dưỡng, nhưng kế hoạch này mới chỉ nói đến, còn chưa thực hiện.

Nhưng nhà họ Nhuế cố ý mời người đến xử lý phía sau núi, nhưng có một số người trẻ dám mạo hiểm lên lút chạy vào phía sau núi chơi, đói bụng thì nướng một bữa ngon, nhưng họ không ngờ bọn họ không dập hết lửa, sau khi họ đi lửa đã cháy hừng hực.

Lúc người nhà họ Nhuế phát hiện, lửa đã được khống chế, nhưng một nửa số phòng nhà họ Nhuế đã bị thiêu rụi.

“Rất xin lỗi, ngài Nhuế, nguyên nhân dẫn tới hỏa hoạn lần này rất phức tạp, cho nên.....” Cảnh sát nói như vậy.

Cho nên tất cả tài sản tổn thất do chính họ chịu?

Tiền, nhà họ Nhuế còn rất nhiều, Nhuế Lập Ngôn cười như hoà thượng Di Lặc, “Được.”

Sau khi nói xong, Nhuế Lập Ngôn lập tức đen nửa mặt, “Có người bị thương không?”

“À, không có, tất cả mọi người không có chuyện gì.” Quản gia Trần thống kê số người, lắc đầu một cái.

“Vậy thì tốt.” Nhuế Lập Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

“May là bạn ngày, mọi người không có ai ngủ, nếu không.....” Đột nhiên Đại Lục im miệng, nhìn mọi người kinh ngạc, cô ta nghĩ mình nói sai cái gì, “Sao vậy?”

“Ngủ? Trời ạ!” Bác Trần sợ mất mặt như gặp quỷ.

“Bác Trần, mau, gọi điện cho Tiểu Hình.” Sắc mặt Nhuế Lập Ngôn cũng trắng bệch.

Nhuế Diệp đưa lưng về phía họ, nhìn phòng ốc bị đốt thành tro, trong lòng vừa sợ vừa lo.

“Cháu..... Cháu định rủ Tiểu Hinh đi mua đồ đính hôn cùng tôi.” Đại Lục sợ hãi nói, cô ta không có ác ý, cô biết quan hệ của Nhuế Diệp và Ninh Hinh Nhi hơi kỳ quái, nhưng cô ta thật sự muốn làm vợ Nhuế Diệp, muốn chung sống hoà hợp với người nhà anh.

“Sau đó thì sao?” Nhuế Lập Ngôn gấp gáp hỏi.

Nhìn Nhuế Diệp không hề nhúc nhích, Đại Lục cũng bắt đầu rối, “Cô ấy không chịu, sau đó một mình cháu đi.”

Nói nhảm! Theo tính cách của Ninh Hinh Nhi, nếu cô chịu, Nhuế Lập Ngôn liền chặt đầu mình xuống cho Đại Lục ngồi, “Trời ạ!”

“Ngài Nhuế, ngài đừng vội, nói không chừng, nói không chừng.....” Bác Trần không nói được nữa, điện thoại cũng không gọi được, ngay cả khuyên lớn bọn họ cũng không thể.

“Trước khi xảy ra hoả hoạn hai giờ, tôi mang nước ô mai cho cô chủ uống, nhưng thấy cô chủ nằm ngủ trên giường.....” Đột nhiên chị Lâm lên tiếng, mắt đỏ ửng, sợ đã xảy ra chuyện!

“Cô! Tại sao cô không gọi cô chủ!” Bác Trần lớn tiếng trách móc.

“Tôi cũng không ngờ, bằng không tôi bị cô chủ oán, tôi cũng sẽ gọi cô chủ.” Nước mắt chị Lâm chảy xuống, nghĩ từ nhỏ Ninh Hinh Nhi đã quán lầy bà hỏi Nhuế Diệp có thể ăn gì, không thể ăn gì, chị Lâm thương cô còn không kịp, sao nhẫn tâm nhìn cô chủ gặp chuyện bất hạnh.

“Nhuế Diệp, anh đi đâu vậy? Đây, anh không thể đi!” Đột nhiên Đại Lục thấy Nhuế Diệp đang đứng bất động chạy về ngôi nhà đang bốc cháy, cực kỳ sợ hãi.

“Nhuế Diệp!”

“Cậu chủ!”

Hinh Nhi, sẽ không có chuyện gì, sẽ không.....

Lúc xảy ra hoả hoạn, Ninh Hinh Nhi mặc một chiếc áo hai dây, một cái quần đùi chạy ra phía sau núi, nghĩ tới chuyện, vừa chạy vừa khóc, vẻ mặt rất khổ sở, đột nhiên cảm thấy phía sau rất nóng, vừa quay đầu lại, cô sợ ngất người, phía sau núi cháy rồi, lửa rất mạnh, lan nhanh đến chỗ cô.

“Cứu!” Vừa la lên, vừa chạy trốn, nhưng bị mất phương hướng, chỉ có thể chạy đến nguồn nước, sau đó cô bị trật chân, té lăn trên đất, đầu đụng phải tảng đá, hôn mê bất tỉnh.

Khi cô tỉnh lại thì cơn đau trên trán vẫn còn, khiến cô đau đến mức nhe răng trợn mắt, hình ảnh đầu tiên cô thấy là trần nhà màu trắng, nhìn quanh, trên đầu cô có một số dụng cụ cô không biết, còn cái gì đó kêu tít tít.

Sau đó cô nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo trắng, đội mũ trắng, người phụ nữ dịu dàng nói: “Cô tỉnh rồi! Thật tốt quá, tôi là bác sĩ.”

Bác sĩ? Đây là bệnh viện?

Một người đàn ông cũng mặc áo trắng đi tới, hỏi hết vấn đề này đến vấn đề khác, cuối cùng, anh ta hỏi: “Cô à, cô tỉnh thì tốt rồi, vết thương của cô không nặng lắm, nhưng tôi muốn cô nói cho tôi biết các liên lạc với người nhà của cô.”

Cách liên lạc? Trong mắt cô hiện lên sự nghi ngờ.

“Cô à?” Bác sĩ cười nhu hoà.

“À.....”

“Sao?” bác sĩ lấy một chiếc bút từ trong áo ra, chuẩn bị ghi lại thông tin người nhà cô.

“Tôi là ai?”

5. Chương 5

Ngoài phòng bệnh.

“Chú à, Nhuế Diệp sao rồi ạ?” Đại Lục sốt ruột hỏi.

Thật ra cô ta đã nhận thấy anh và Ninh Hình Nhi có tình cảm khác thường từ lâu rồi, cô ta đã lợi dụng điều này để có được điều mình muốn.

Nhuế Diệp chấp nhận uy hiếp của cô ta làm cô ta càng thêm đau lòng, không ngờ mình lại thích một người đàn ông đã có đối tượng trong lòng, mà anh còn đồng ý kết hôn.

Lúc này, cô ta rất rối loạn, cô ta chưa bao giờ làm chuyện xấu hay tổn thương người khác, khi Nhuế Diệp bị thương, mà Ninh Hình Nhi cũng mất tích, cô ta càng thấy tội lỗi.

Lúc Nhuế Diệp chạy vào đám cháy, cô ta đã biết, cô rất hâm mộ Ninh Hình Nhi, cũng tự trách, cô ta khiến họ rơi vào cục diện bế tắc này.

“Đại tiểu thư.” Nhuế lập Ngôn không gọi tên cô ta nữa, cô ta không sai, chỉ xuất hiện không đúng lúc, “Tôi nghĩ cô nên về Anh đi.”

Đại Lục nhìn Nhuế lập Ngôn lúc trước thân thiết lễ độ nay trở nên xa lạ, cô ta không khỏi cười khổ, biết lúc này không thể đợi được nữa, “Chú, cháu sẽ về, làm phiền chú nói với Nhuế Diệp, cháu..... rất xin lỗi.”

“Hi vọng lúc mọi người tìm được Tiểu Hình thì báo cho cháu một tiếng.” Để cô ta an tâm.

“Ừ.” Nhuế Lập Ngôn không nói nhiều, chỉ gật đầu một cái.

Đại Lục cánh cửa đóng chặt, không ở lại nữa, nhanh chóng đi khỏi, mà sắc mặt Nhuế Lập Ngôn nặng nề mở cửa đi vào phòng bệnh.

“Khụ khụ!”

“Tiểu Diệp, cháu nằm nghỉ đi, chú đã phái người đi tìm.”

Nhuế Lập Ngôn nhìn Nhuế Diệp ngồi đầu giường, ông không ngờ cháu mình lại không lý trí như vậy, không nói tiếng nào chạy vào, may mà lúc đó lửa đã không chế được, nếu không, ông thật không dám tưởng tượng.

Mặc dù ông cũng lo lắng cho Tiểu Hình, nhưng ở hiện trường không tìm được cái xác nào, ít nhất cũng biết Tiểu Hình còn sống.

“Cháu biết rồi, chú.” Giọng nói bình thường trong trẻo trở nên khàn khàn, rất giống tiếng lưỡi dao sắc bén xẹt qua miếng sắt, rất khó nghe.

“Cháu..... Haizz.....” Nhuế Lập Ngôn đau lòng không dứt, Nhuế Diệp chạy vào đám cháy, kết quả cổ họng bị nhiễm trùng, giọng nói như một ông già, dây thanh quản bị thương, chỉ sợ về sau không khỏi được.

“Chú, vừa có.....” Rõ ràng nói chuyện rất khó khăn, Nhuế Diệp vẫn cố chịu.

“Được rồi, được rồi, cháu tạm thời đừng nói nữa, chú hiểu, vừa có tin của Tiểu Hình, chú lập tức nói cho cháu.” Nhuế Lập Ngôn ra hiệu tay, ngăn cản Nhuế Diệp nói tiếp.

Nhuế Diệp im lặng gật đầu.

“Được rồi, chú nói với cháu, chuyện đính hôn của cháu và Đại Lục, chú muốn huỷ bỏ.” Nhuế Lập Ngôn nhớ vừa rồi ở ngoài cửa, Đại Lục khóc như chết đi sống lại, muốn gặp Nhuế Diệp, nói với anh một tiếng xin lỗi, mà ông kiên quyết cự tuyệt, bây giờ rồi thành một nùi rồi, cô ta mà trở lại, vậy thì thật loạn đến điên.

“Cô ấy đâu?”

“Nó đi rồi, nó nói, thật xin lỗi.” Có lẽ Đại Lục cũng bị hành động của Nhuế Diệp dọa sợ, rốt cuộc cũng biết đối tượng trong lòng Nhuế Diệp là ai, chính là Ninh Hình Nhi, hơn nữa ông nói vài lời, cô ta cũng nên không nói gì, im lặng bỏ đi.

“Vâng.” Nhuế Diệp cúi đầu, Đại Lục đi cũng tốt, nhưng dù sao mình cũng dẫn cô ấy về, hoạ do mình gây, cũng không oán Đại Lục được, lại nói quả thật cô ấy không làm gì, là mình quá bị động, mới tạo nên cục diện như này.

Cô ta nói đúng, nhưng anh không thể tiếp thu, vì anh cũng vô ý làm cô ta tổn thương, biết cô ta có ý với mình, lúc bắt đầu anh không nên đến gần cô ta, sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay.

“Được rồi, chú về chuẩn bị một chút.” Nhuế Lập Ngôn định đứng dậy, đột nhiên Nhuế Diệp đưa tay ra, bảo ông ngồi xuống, “Sao vậy?”

“Nhất định, phải tìm được Tiểu Hinh.....”

Hốc mắt Nhuế Lập Ngôn ươn ướt, “Chú biết rồi.” Tay vỗ nhẹ Nhuế Diệp mấy cái, cam kết giữa đàn ông không nói cũng biết.

Một tuần sau, họ vẫn không có bất kỳ tin tức gì về Ninh Hinh Nhi, Nhuế Lập Ngôn luôn luôn đầy niềm tin cũng không khỏi chán chường.

“Chú nghĩ, Tiểu Hinh có thể.....” Nhuế Lập Ngôn không nói chữ kia, nhưng Nhuế Diệp chỉ có mình ông là chú, không phải ông nói, sẽ có người khác nói.

“Chú.” Giọng nói khàn khàn khó nghe ngăn lời chú muốn nói, Nhuế Diệp kiên định nhìn Nhuế Lập Ngôn, “Tiểu Hinh nhất định còn sống.” diễn~đàn~le~quy~đoàn

“Cháu.....” Nhuế Lập Ngôn không biết sự tự tin của anh từ đâu ra.

“Chú, tin cháu đi!”

Nhuế Lập Ngôn lắc đầu, không nói gì, bây giờ cho dù ông nói gì, chỉ sợ Nhuế Diệp đều không nghe lời khuyên cáo của ông.

“Nếu không được thì vận dụng truyền thông vậy.”

“Chú cũng nghĩ tới cách này, nhưng chú chỉ sợ phản tác dụng.” Tập đoàn Nhuế Thị có thể được như ngày hôm nay, cũng đặc tội không ít người, nếu để đối thủ cạnh tranh tìm được cơ hội, ngược lại sẽ làm Ninh Hinh Nhi rơi vào nguy hiểm.

Thấy Nhuế Diệp nắm chặt tay lộ rõ khớp xương trắng bệch, Nhuế Lập Ngôn lại mở miệng: “Một tuần nữa, nếu không tìm được, chú sẽ vận dụng truyền thông.”

“Cảm ơn chú.....”

“Haizz, Tiểu Hinh cũng là con gái chú mà.” Nhuế Lập Ngôn thở dài nói, “Chú về trước, cháu nghỉ ngơi đi, bác sĩ cho cháu xuất viện, cháu mới được xuất viện, biết chưa?”

“Vâng.”

Nhuế Diệp biết, mình thích Ninh Hinh Nhi khi thì ngây thơ hồn nhiên, khi thì cố tỏ vẻ chín chắn cỡ nào, nhưng anh sợ cô kém anh năm tuổi, anh sợ cô không yêu anh thật, chỉ là ảo tưởng, tự mình đẩy cô ra, bỏ cô đi không quay đầu lại, lần này thật sự lỡ mất dịp may.

Trong lúc vô tình chú biết được cô chính là người bị hại trong tai nạn xe năm đó, lúc nói cho anh biết, anh rất khiếp sợ, như chú nói, bọn họ không ai nợ ai, người gây ra là một người đàn ông lái xe say rượu.

Nhưng anh sợ cô hiểu lầm họ nhận nuôi cô, chăm sóc cô chỉ vì đồng tình, có dụng ý khác, trên thực tế, đúng là chú và anh có dụng ý khác, chú muốn lợi dụng cô để “xung hỉ”, anh còn có tình cảm khác thường với cô.

Nhưng anh vẫn không dám đối mặt, sợ đối mặt với chuyện đó, cho nên anh dứt khoát từ bỏ tình cảm chân thật của mình, thậm chí còn muốn kết hôn cùng người phụ nữ khác, để cô hết hi vọng, vừa nghĩ tới làm cô bị tổn thương..... Đáng chết!

Nếu như từ đó Ninh Hinh Nhi tránh né anh, không muốn gặp anh, anh thật sự sẽ không sống được.

Anh không tham lam, anh chỉ muốn có một cơ hội, muốn có cơ hội giải thích với cô, nói cho cô biết, anh thích cô, rất rất thích, chỉ cần cho anh một cơ hội.

Nhuế Diệp im lặng nhìn Nhuế Lập Ngôn đi khỏi, anh vén chăn ra rồi xuống giường, thật ra anh không bị thương nặng gì, chỉ là cổ họng bị thương mà thôi, cũng không ảnh hưởng đến hoạt động bình thường, nếu không phải chú kiên trì, anh đã có thể xuất viện lâu rồi. đi n đ àn lê q ụy đ ôn

Sau khi cởi quần áo bệnh viện ra, mặc quần áo của mình vào, Nhuế Diệp đi giày, cầm điện thoại và ví tiền, rồi đi ra ngoài, anh không đi thang máy mà lựa chọn đi thang bộ.

Phòng bệnh của anh ở tầng mười, anh cứ đi từng tầng một xuống, để tránh đi thang máy gặp người quen.

Lúc đi tới tầng sáu, thấy một cô gái mặc quần áo bệnh viện ngồi ở cầu thang, Nhuế Diệp thấy trên cổ tay cô có một vết sẹo rất khó coi, lòng anh như lửa đốt, sau khi nhìn xong, tiếp tục đi xuống.

“Đáng ghét, cũng không phải tôi cố ý không nhớ được ai.” Cô gái lầm bầm, cô thật sự không nhớ nổi, tưởng cô muốn cố ý giả ngu ở lại bệnh viện ăn không uống không sao, làm ơn, đồ ăn bệnh viện khó ăn đến mức cô muốn nôn hết ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong đầu gối, tóc dài che kín khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Haizz.....” Trừ than thở, cô không biết nên làm gì nữa.

Quán trọng nhất là tiền thuốc làm thế nào đây, ngay cả cô cũng không thể đứng nổi, huống chi nộp hết tiền thuốc? Thật sự ông trời muốn diệt cô mà!

Nhuế Diệp nhanh chóng lướt qua cô gái, đi xuống tầng dưới, đang định rẽ phải, anh theo bản năng ngẩng đầu nhìn, thấy đỉnh đầu cô gái, anh đột nhiên dừng lại.

Đó là một phần nhỏ, thật sự là một vết sẹo hình trăng lưỡi liềm rất nhỏ, anh nhớ mang máng, có một lần Ninh Hình Nhi nghịch ngợm sơ ý ngã từ trên cầu thang xuống, đầu bị thương, trên đỉnh đầu để lại một vết sẹo như trăng lưỡi liềm.

Vết sẹo trăng lưỡi liềm rất trắng, bình thường nhìn qua sẽ không thấy, anh còn nhớ, vì chuyện này mà hồi nhỏ Ninh Hình Nhi khóc rất nhiều, vì chỗ đó không thể mọc tóc được.

Cũng may, nó rất nhỏ, không nhìn kĩ thật sự sẽ không thấy, nhưng cô rất để ý, luôn dùng một chiếc kẹp tóc xinh xắn kẹp tóc để che kín vết sẹo, không để vết sẹo trăng lưỡi liềm lộ ra

Anh bước từng bước đến gần cô, đến khi họ chỉ cách nhau một bước chân, anh lập tức nín thở, nhìn kĩ vết sẹo trăng lưỡi liềm, thật sự rất giống, chẳng lẽ trên đời này cũng có người có vết sẹo đó, nhưng nếu như muốn tìm một người có vết sẹo giống như đúc, có thể sao? Tim Nhuế Diệp bỗng nhiên đập nhanh, anh không khỏi cười khổ.

Phải hay không, chỉ cần bảo người ta ngẩng đầu lên là được, anh cần gì phải sốt ruột như vậy, nhưng sốt ruột là không tránh khỏi, nếu như không phải..... anh đã chuẩn bị tâm lí, nếu là cô, vậy anh phải cảm ơn trời đất.

“Cô à, cô.....” Anh do dự không biết nên nói thế nào.

“Ai.....” Cô gái buồn bã ngẩng đầu, trước mắt là khuôn mặt người đàn ông phóng đại, cô sợ hết hồn nên lùi về sau, ai ngờ, người đàn ông lại kích động tiến lên, ôm lấy cô.

“A, anh.....” Cô gái sợ không biết làm gì, bị một người đàn ông xa lạ nhưng đẹp trai ôm lấy, cô không biết mình phải làm thế nào mới phải.

“Ninh Hình Nhi..... Ninh Hình Nhi, anh lo cho em muốn chết, đáng ghét, em đi đâu vậy!” Người đàn ông gầm nhẹ làm tai cô ong ong, cô co rúm lại, sức lực người đàn ông này thật lớn, ôm cô đau muốn chết, cô muốn phản kháng, nhưng người đàn ông lại không cảm thấy gì.

Nhuế Diệp ôm chặt người mất đi rồi lại có trong lòng, “Đều tại anh không tốt, tại anh không tốt, xin lỗi, Hình Nhi.”

Cô gái muốn len len nâng gối để phản công nhưng vì giọng nói khàn khàn của anh mà dừng lại, anh khóc? Không phải đâu, cô biết anh sao? Sao cô không có ấn tượng gì?

Cố gắng kìm nén nước mắt và sự ghen ngào, anh nhẹ nhàng buông cô ra, nhìn ánh mắt không biết làm sao của cô, anh kiên định nói: “Ninh Hình Nhi, em nghe cho rõ, anh sẽ không đính hôn với Đại Lục, cũng sẽ không kết hôn, anh....”

Ánh mắt người đàn ông nhìn cô, lòng cô nhiều cảm xúc đan xen, nhưng cô khó chịu vì lòng khê đau nhói, cô khó chịu nuốt nước bọt, xoay mặt không nhìn mắt anh, cố gắng nói lớn để mình thêm can đảm.

“Anh là ai? Tôi không biết anh!”

Lời nói như sấm sét giữa trời quang đánh vào đầu anh, cô đang đùa gì thế?

“Cháu thật sự không nhớ chú là ai?” Nhuế Lập Ngôn đứng trước mặt cô, vẻ mặt không tin.

“Thật ư.” Cô uống một ngụm nước việt quất lạnh rồi đáp.

Nhuế Lập Ngôn không tin lắc đầu một cái, nói nhỏ với Nhuế Diệp: “Tiểu Diệp à, có phải Tiểu Hình giận cháu và Đại Lục muốn kết hôn nên cố ý không biết cháu không?”

Như vậy đã tốt, Nhuế Diệp nhìn Ninh Hình Nhi, trong lòng đau nhói, “Cháu đã hỏi bác sĩ của cô ấy rồi.”

“À, vậy bác sĩ nói gì?” Nhuế Lập Ngôn nhìn Ninh Hình Nhi coi ông như người xa lạ, rất buồn, người nhìn cô lớn lên từ nhỏ mà cũng không biết.

“Bác sĩ nói cô ấy chẳng may bị đụng vào đầu, cho nên mất trí nhớ một thời gian, cháu nghĩ có thể Ninh Hình Nhi ra sau núi đi dạo đúng lúc có hoả hoạn nên cô ấy chạy trốn, kết quả không cẩn thận ngã mà ngất đi.” Nhuế Diệp bình tĩnh suy đoán.

“Hả, sao cháu biết?”

“Nhân viên cấp cứu nói lúc ấy cô ấy mặc đồ thể thao, hơn nữa còn té xỉu bên cạnh sông.” Nói đến đây, anh cắn răng, nếu như không có người phát hiện, có lẽ cô ấy đã mất máu quá nhiều mà.....

“Đáng chết!” Anh đột nhiên nói tục.

Cô gái nghe thấy anh nói tục mà sợ hãi, vội vàng để nước việt quất xuống, ho nhẹ một tiếng, “À, nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước.”

Mặc dù hai người này nhìn giống người tốt, nhưng người mang tội giết người nhìn rất vô tội, hơn nữa họ luôn nói chuyện nhỏ chỉ hai người nghe, không biết nói gì, ánh mắt nhìn cô làm cô không tự nhiên.

“Chờ chút.” Nhuế Diệp nghe cô phải đi, vẻ mặt bất đắc dĩ, lúc trước muốn cô đi, cô không đi, bây giờ cô không để ý tới anh, anh lại căng thẳng dán chặt không thả.

“Còn chuyện gì à?” Bị anh kéo đến đây, dọc đường đi cô sợ, rất muốn kêu cứu, nhưng thấy vẻ mặt anh lạnh băng nên sợ không dám mở miệng, ngoan ngoãn đi theo anh, thật may chỗ này cũng là phòng bệnh, nếu không cô đã không ở lại đây.

“Em không thể đi!” Anh nghiêm túc nói.

“Tại sao?” Cô không nhớ mình biết anh mà, mặc dù cô cảm thấy anh rất quen thuộc, nhưng lại hơi khác trong trí nhớ, trong trí nhớ..... Trong trí nhớ cái gì? Cô không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ, không biết vì sao, cô không muốn nghĩ.

Nhuế Diệp hít sâu một hơi, ép mình bỏ qua đôi mắt trong như nước kia của cô đã không còn hình ảnh của anh, “Vì em là vợ chưa cưới của anh!”

“Hả?” Cô ngu ngơ, không nghe nhầm chứ, tạm thời mất trí nhớ, bây giờ lại có chồng chưa cưới, tình huống máu chó như vậy lại xảy ra với cô, cô không biết nên khóc hay nên cười.

“Anh à, chẳng lẽ bây giờ anh nói cho tôi biết, tôi là vợ chưa cưới của anh, hơn nữa chúng ta sắp kết hôn?”

Nhuế Diệp nhìn cô lúc lâu, kiên định gật đầu, “Không sai!”

Cô nuốt một ngụm nước bọt, “Anh à, anh đang nói đùa sao?” Có phải ở đây có máy ghi hình không, cô nhìn chung quanh, ngoài tường cũng chỉ có tường.

“Không phải.” Anh dừng một chút, chuẩn bị từng bước, “Tên em là Ninh Hình Nhi, ba mẹ em đều đã mất, lớn lên trong nhà anh, cuối tháng chúng ta sẽ kết hôn.”

Thật sao? Nhuế Lập Ngôn im lặng theo dõi họ nói chuyện đột nhiên muốn cười to, cháu trai ông chuẩn bị ăn sạch con bé, chờ sau khi Tiểu Hình hồi phục trí nhớ muốn trốn khỏi ma chướng của anh cũng không được.

Tóm tắt đơn giản, nhưng giọng anh nói chuyện không dịu dàng chút nào, Ninh Hình Nhi thật sự không biết mình may mắn có người tới tìm mình, mừng vì mình không có một mình

“Chú, chi tiết hôn lễ chú làm đi, cháu sẽ ở đây với Hình Nhi.” Nhuế Diệp quay đầu nói với Nhuế Lập Ngôn, vẻ mặt nghiêm túc, trang nghiêm.

Không ngờ cháu trai luôn chậm chạp lại hành động kiên quyết như vậy, Nhuế Lập Ngôn cười, “Được, vậy vợ chồng son hai đứa cứ từ từ nói chuyện, đừng dọa Tiểu Hình sợ.” Nói xong, ông không quên dặn Nhuế Diệp không cần lo lắng. đi»ễn đàn l«ê quý đ»ôn

“Cháu biết rồi, chú.”

“Ừ, Tiểu Hình này, chú đi trước.” Nhuế Lập Ngôn mỉm cười rồi rời đi, chuẩn bị hôn lễ cho cháu mình, lại nói cuối tháng chỉ còn mười lăm ngày, không biết có kịp không đây?

“Chú đừng đi.” Ninh Hình Nhi lập tức nhận ra lúc này trong phòng bệnh chỉ còn hai người họ, cô cảm thấy bất an, “Tôi..... Tôi cũng phải đi.”

Nghe thấy cô muốn đi, trong lòng Nhuế Diệp rất tức giận, nhưng anh vẫn nhịn, nhẹ nhàng gọi: “Hình Nhi.”

Giọng nói anh rất kỳ quái, cô nhớ giọng anh..... Ah, cô nhớ giọng nói của anh? Kỳ lạ, rõ ràng cô không biết anh là ai mà.

“Hình Nhi, bây giờ em không nhớ cũng không sao, nhưng chúng ta nhất định phải kết hôn.” Nhuế Diệp nhìn vẻ mặt cô mờ mịt, lòng đau như dao cắt.

Anh biết, bây giờ là một cơ hội, là cơ hội mới cho anh, có lẽ hơi hèn hạ, nhưng lần này anh muốn dùng tất cả tình yêu của mình để yêu cô, nói gì cũng không để cô chịu bất cứ uất ức nào, bất cứ đau khổ nào.

Anh biết cô yêu anh, cho dù mất trí nhớ, chỉ cần anh kiên nhẫn chờ đợi, nhất định cô sẽ từ từ nhớ ra tất cả.

“Tại sao?” Bây giờ anh chỉ là một người xa lạ đối với cô, cô không biết anh đang cố chấp điều gì, hơn nữa còn muốn cô lấy anh? Làm sao cô biết anh có đang gạt người hay không, có lẽ anh chỉ là một kẻ lừa dối.

“Vì hôn nhân của chúng ta đã được quyết định từ lâu rồi, chỉ là quyết định tháng này sẽ kết hôn, thiệp mời đã phát hết rồi.”

“Còn bao lâu?”

Nhuế Diệp im lặng không nói.

“Anh à, anh chắc chắn tôi là người anh tìm?” Cô không có ấn tượng với bất cứ ai.

“Lúc em tới nhà anh chuyện này đã được quyết định, vì..... em là cô dâu nuôi từ bé của anh!”

Nhàm chán lật cuốn album trong tay, cô không có hứng thú lắm, hình là thật, trong ảnh là cô gái từ bé đến khi là thiếu nữ, rồi đến bây giờ, đều là ảnh cô, nhưng cô cảm thấy rất kỳ lạ, nếu họ cùng nhau lớn lên, tại sao chỉ có ảnh chụp của cô?

Nhìn người đàn ông đã kéo cô đến tập đoàn Nhuế Thị từ sớm, cô hỏi nghi ngờ trong lòng: “Này, anh à, ừm, không, A Diệp.” Người đàn ông này cố ý muốn cô gọi như vậy, náo loạn với cô rất lâu, “Tại sao bên trong chỉ có ảnh chụp của em, chúng ta không chụp chung sao?”

Cô chỉ đơn giản nghi ngờ thôi, tay anh cầm bút hơi run, chớp mắt một cái, che lại tâm tình của anh, “Trận hỏa hoạn đã đốt một ít, hiện tại chỉ còn những thứ này.” Lại trùng hợp như vậy, hình họ chụp chung cũng mất, giống như chứng tỏ họ không có tương lai.

Chỉ còn lại bức ảnh trước khi anh ra nước ngoài, hình được anh để trong ví nên không sao, nhưng đó là bí mật nhỏ của anh, anh hẹp hòi đến nỗi ngay cả cô cũng không cho nhìn, nếu cô nhìn thấy, có lẽ quan hệ giữa họ càng có sức thuyết phục hơn.

“À.” Ninh Hình Nhi gật đầu, không hỏi nữa, tiếp tục xem ảnh, thật ra cô không phải không tin anh, nhưng không hề có cảm giác gì, còn nói con dâu nuôi từ bé gì chứ? Thời đại này vẫn còn người tin mấy thứ đó sao?

Nhưng hiện tại cô chỉ có thể tin họ, vì cô không biết gì cả, mà anh là người đầu tiên đưa tay ra giúp cô, cô chỉ có thể lựa chọn tin tưởng anh.

Hơn nữa anh cũng không phải người xấu, lúc theo anh tới công ty, cô bị dọa sợ, thì ra anh là người nổi nghiệp công ty Nhuế Thị, mặc dù cô không biết công ty Nhuế Thị, nhưng cả hai mươi tám tầng đều là nhà anh, cô cũng biết anh là người có tiền, có lẽ chính là kiểu người nhiều tiền nhưng đừng nhìn vẻ ngoài.

Phong cách anh nho nhã làm người ta không nghĩ anh là một thương nhân, nói là thành phần trí thức, cô còn tin, nhìn anh chăm chú xem tài liệu, gương mặt nghiêm túc, cô lại cảm thấy anh đúng là có khí thế.

Nói tóm lại, anh có rất nhiều tiền, đáng đáp cũng đẹp, cho nên, đừng bảo là cô, nói không chừng người khác còn tưởng cô giả vờ mất trí nhớ, dính lấy anh!

Cho nên quan hệ giữa họ chỉ dựa vào vài chuyện anh nói, cô được nhà họ Nhuế nhận nuôi, từ bé đã là cô dâu nuôi từ bé của anh hơn nữa còn rất thích anh, ước mong làm cô dâu của anh cả đời.... Những chuyện này đều do Nhuế Diệp nói cho cô biết.

Cô không biết anh nói thật hay nói dối, bây giờ chính cô cũng không biết cảm giác của mình, nhưng có thể khẳng định anh tuyệt đối không lừa cô, vì đường đường là người thừa kế tập đoàn Nhuế Thị, còn cần dùng thủ đoạn lừa gạt một cô gái sao? Hơn nữa cô cũng đã xem một số tạp chí thương mại giới thiệu về anh, cho nên càng chắc chắn họ không phải người xấu!

“Đang nghĩ gì vậy?” Phòng làm việc to như vậy, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh vang lên.

“Ừm, không có gì.” Cô suy nghĩ một chút lại hỏi: “Lúc trước giọng anh cũng như vậy sao?”

Anh nhíu mày, hỏi ngược lại: “Em đang nghĩ gì?”

“Không có, không có gì, chẳng qua cảm thấy giọng nói anh không phải như vậy.”

“Vậy như thế nào?” Mắt anh sáng như đuốc nhìn chằm chằm cô.

“Em..... Em cũng không biết, chỉ cảm thấy rất kỳ lạ.” Cô ngoan ngoãn nói.

Im lặng một lát, anh nói thẳng: “Hôm đó xảy ra hoả hoạn, anh lo lắng cho em vẫn ở bên trong nên chạy vào làm dây thanh quản bị thương.” Anh thấy cô rất kinh ngạc, tiếp tục nói: “Có lẽ giọng anh rất khó khôi phục.”

Ninh Hình Nhi nghe anh nói, khiếp sợ, cô không thể nhớ giọng anh như thế nào, vốn chỉ nghĩ giọng anh không phải thế, bây giờ biến thành vậy vì cô!

Cho nên cô không thể lấy chồng, nhất định phải lấy thân báo đáp rồi!

“Vậy..... Đây, anh đừng quá để ý, thật ra giọng anh bây giờ rất dễ nghe, khàn khàn rất có sức hút.” Ninh Hình Nhi không biết nói gì hơn, chỉ có thể an ủi anh. đi n đ àn lê q uý đ ôn

Cô đang an ủi anh? Nhuế Diệp im lặng giật giật khoé miệng. Anh là một người đàn ông, không quan tâm đến phụ nữ để ý bề ngoài, giọng nói, hình thể của anh, anh chỉ để ý trong thời gian ngắn cô có thể thân với anh hơn, rồi sau đó chấp nhận anh, thích anh, yêu anh không.....

“Cám ơn.” Trong giọng anh đầy ý cười.

“Ừm, không có gì.” Anh cho cô ở, cho cô ăn, còn cưới cô, chăm sóc cô cả đời, cô cảm thấy người đàn ông này rất si tình, đối với người yêu đang mất trí nhớ mà vẫn dốc lòng, vẫn kiên nhẫn, làm cô cảm thấy chột dạ, vì trong khoảng thời gian này cô không nhớ ra chuyện gì, chỉ cảm thấy nhà họ Nhuế rất ấm áp, rất quen thuộc.

“Hình Nhi.....” Không biết từ lúc nào Nhuế Diệp đã đi tới cạnh cô.

“Hả?” Ninh Hình Nhi ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt đầy sự nghi ngờ.

Mắt Nhuế Diệp như sao nhìn cô chăm chú, ngón tay nhẹ nhàng vuốt môi cô, “Không nên miễn cưỡng mình nhớ ra chuyện gì, em chỉ cần tin anh là tốt rồi.”

“Được.” Ninh Hình Nhi không tự chủ gật đầu, mắt anh như con sông sâu thẳm, như ngôi sao sáng bắt được tinh thần của cô, thuận theo dâng lên sự chân thành của mình, như trung thần chịu khuất phục anh.

“Cô bé ngoan.” Nhuế Diệp khen cô, ngón tay ở môi cô miết mạnh hơn, thấy cô thẹn thùng cúi đầu, hai má đỏ hồng, đôi mắt trong suốt.

“Trước kia em rất chủ động.....”

“Chủ động cái gì?” Cô mơ hồ hỏi, nói chuyện cẩn thận, không để mình cắn vào tay anh.

“Em luôn chủ động ôm anh, hôn anh.....” Anh có ý xấu nói cho cô biết chuyện không giống trong trí nhớ cô, rõ ràng anh không chịu nổi muốn hôn cô, lại nói cô chủ động quyến rũ anh.

“Em..... Em.....” Cô không tin trọn to hai mắt, dù thế nào cũng không nghĩ rằng trước kia mình chủ động như thế.

“Suýt.” Không để cô hoảng hốt, nếu không sự hoà thuận anh vất vả tạo dựng sẽ mất, anh quân tử hỏi: “Anh có thể hôn em không?”

Cô có thể nói không sao? Cô nghĩ vậy nhưng trong lòng có thể khiển trách, cô không trả lời, anh cũng không bắt cô trả lời ngay, nhưng thấy ánh mắt anh nhìn cô ngày càng nóng bỏng, ngón tay đặt trên môi cô nóng đến dọa người. ∞∞∞∞∞∞∞∞

“Em..... Công việc của anh....” Cô do dự, sự bình tĩnh bị anh nhiễu loạn.

“Chỉ là một nụ hôn thôi, không tốn nhiều thời gian đâu.” Nhuế Diệp ác ý hấp dẫn cô.

“Vậy.....” Cô đứng ngồi không yên, cái móng trên ghế sofa uốn qua uốn lại, cuốn album đặt trên gối đã sớm bị người ta đặt qua một bên, bây giờ hôn một cái cũng không sao chứ?

“Có thể không, Hình Nhi?” Giọng anh rất thấp, tựa như hợp âm kéo đàn vi-ô-lông đùa bỡn vậy.

Cô định không nói, chỉ nhắm hai mắt lại, Nhuế Diệp suýt bị bộ dạng mắc cỡ ngại ngùng của cô chọc cười, mắt trí nhớ nên hình như cô dễ xấu hổ hơn, đáng yêu hơn trước kia.

Ánh mắt anh dịu dàng, đặt môi lên mặt cô, một cảm giác ngọt ngào từ chỗ bọn họ tiếp hợp tản ra, anh thừa dịp cô khê há miệng, đầu lưỡi nhanh chóng chui vào miệng cô, nhẹ nhàng lướt qua trong miệng cô, trên chọc cái lưỡi cô.

Tay Ninh Hình Nhi đặt nhẹ trước ngực anh, như kháng cự, tay Nhuế Diệp đặt ở hông cô, kéo cô ngồi lên đùi, cầm tay cô đặt lên cổ anh, khiến cô nhu thuận ngồi trong lòng anh.

Nụ hôn của anh rất dịu dàng, tuyệt không mãnh liệt, làm cô cam tâm tình nguyện ngồi trên người anh, vịn lấy anh, còn chủ động lè lưỡi, cổ vũ anh.

Nhưng anh rất tham lam, bàn tay vẫn chưa thoả mãn nên dao động ở hông cô, còn nhiều lần không cẩn thận chạm vào ngực cô, không biết vô tình hay cố ý đụng vào, cô biết nhưng vẫn ngoan ngoãn không phản kháng, giống như con thỏ nhỏ nghe lời.

“A! Thật xin lỗi.” Một tiếng thét kinh hãi làm hai người tỉnh lại.

Ninh Hình Nhi quay lại, trời ạ! Là chị Văn, thư ký của Nhuế Diệp!

Mặc dù cô ấy lập tức ra ngoài, còn toilet đóng cửa giùm họ nhưng đều bị thấy hết..... Ninh Hình Nhi oán trách trọn mắt nhìn Nhuế Diệp.

Còn nói chỉ hôn một cái, anh không chỉ hôn, còn muốn sờ khắp người cô, khốn kiếp!

6. Chương 6

Nhuế Diệp luôn muốn tìm cơ hội để thưởng thức sự ngọt ngào của cô thật tốt, nhưng con heo nhỏ lần này rất thông minh, không núp trong nhà lá nữa mà núp trong nhà đá rồi.

Ninh Hình Nhi không đến chỗ làm với Nhuế Diệp nữa, thứ nhất cô xấu hổ, cả thấy không còn mặt mũi gặp người khác; thứ hai cô cảm thấy lực từ giữa cô và Nhuế Diệp quá mạnh, lúc cô chưa rõ tình huống thì nên dừng lại mới tốt.

Vì vậy mỗi ngày cô đều ở trong nhà, nhưng phòng ốc phía sau nhà họ Nhuế bị thiêu rụi một nửa, bây giờ đang sửa chữa, cô cảm thấy hơi ẩm, nên dọn đến căn phòng cao cấp Nhuế Diệp mua gần công ty.

Bình thường trong phòng chỉ có hai người họ, thỉnh thoảng quần gia Trần sẽ tới dọn dẹp giúp, mà Nhuế Diệp muốn làm việc, nên cô tiện lợi ở trong phòng lên mạng, xem tivi.

Nhưng mà Nhuế Diệp cũng rất kiên quyết, da mặt cô mong không muốn gặp ai, có thể, nhưng mỗi buổi trưa phải đến công ty tìm anh đi ăn cơm, hai người ăn cơm cùng nhau.

Lúc ăn tối, có lúc anh mang cô ra ngoài ăn, có lúc cô ở nhà tùy tiện làm vài món, nói thật, ngay cả cô cũng không biết tài nấu ăn của mình tốt như vậy, anh cũng không biết, nhưng bác Trần nói cho cô biết, sau khi Nhuế Diệp đi nước ngoài, cô nhờ chị Lâm dạy.

Cô biết chị Lâm, là một phụ nữ trắng trẻo mập mạp, gương mặt hoà nhã, lúc thấy cô, chị Lâm khóc chảy cả nước mắt, nhưng cô vẫn không biết chị ấy.

Cô cảm thấy những người xung quanh muốn cô khoẻ nhanh, nhưng không bắt ép cô, chỉ yêu cầu cô thuận theo tự nhiên, cô lại quyết định, lúc đầu ừ rừ nhưng bây giờ rất thoải mái, cô cảm thấy mình mất trí nhớ, sống rất vui vẻ.

Nhưng có lúc cô thấy trong mắt Nhuế Diệp có sự mất mát, yếu ớt làm cô tự trách, nhưng không có cách nào, vì cô vẫn không thể nhớ ra.

“Cô à, đây là mấy bộ lễ phục phải mặc trong bữa tiệc.” Nhân viên giúp thử đồ giới thiệu.

Đúng rồi, cô phải kết hôn, hơn nữa còn rất nhanh, là ngày mai, bây giờ cô đang thử váy, cô đã thử rất nhiều nên mệt mỏi: “Có thể nghỉ một lát không?”

“Ninh tiểu thư, lễ phục còn rất nhiều bộ chưa thử, nếu không.....”

“Cô ra ngoài trước đi, để cô ấy nghỉ ngơi.” Nhuế Diệp vừa tan làm đã chạy tới đây, anh ra hiệu tay cắt đứt lời nhân viên phục vụ.

“Được ạ.” Chú rể đã lên tiếng, nhân viên phục vụ lập tức đi khỏi.

“Mệt lắm à?” Nhuế Diệp theo thói quen đi tới cạnh cô, hôn lên mặt cô.

Ninh Hình Nhi không còn sức lờm anh, ngón tay nhỏ nhắn chỉ một hàng lễ phục, không thể làm gì hơn ngoài than thở: “Còn nhiều như vậy, em thử bao giờ mới hết?”

“Anh thử cùng em.” Anh an ủi cảm xúc nóng nảy của cô.

“Không cần, không thể bỏ vài bộ sao?” Cô khổ sở vùi đầu lên vai anh.

Đối với hành động làm nũng theo bản năng của cô, anh rất vui, sờ đầu cô, “Đừng nóng vội, chúng ta chọn vài bộ, rất nhanh.” Hôn lễ của người thừa kế duy nhất nhà họ Nhuế làm sao có thể qua loa, tùy tiện tiện đã phải mời hơn 100 người, như thế nào đều phải làm hôn lễ thuận lợi.

Mặc dù Ninh Hình Nhi mất trí nhớ, nhưng anh vẫn luôn muốn dành những thứ tốt nhất cho cô, cho nên làm khá nhanh, nếu không cô đã không vất vả như vậy.

“Không phải chú nói trước khi kết hôn, anh không được đến tìm em sao” Nhìn người không phải làm gì, Ninh Hình Nhi bắt mắt giận cá chém thớt lên ai đó.

Ai đó vui vẻ chịu đựng, “Đó là chú nói, cũng không phải anh nói.” Tư tưởng chú hơi truyền thống, nhưng đối với hành động “phản nghịch” của anh cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt.

Ninh Hình Nhi hừ lạnh, không nói lời nào.

“Chúng ta không cần thử hết, chỉ cần thử vài bộ em thích, sau đó anh đưa em đi ăn cơm.” Nhuế Diệp nói nhỏ bên tai cô.

“Anh nói nhẹ nhàng quá.” Ngoài miệng nói như vậy nhưng Ninh Hình Nhi vẫn đứng lên chọn vài bộ mình thích, sau đó thử, sửa vài lỗi nhỏ, sau khi giao lại, Nhuế Diệp và cô tay trong tay rời khỏi tiệm áo cưới.

“Muốn ăn gì?” Ngồi trên xe, Nhuế Diệp vừa hỏi vừa khởi động xe.

“Hả?” Cô mệt mỏi đến mức hai mi sắp dính vào nhau, “Em muốn về nhà ngủ.”

Thấy Ninh Hình Nhi mệt mỏi, Nhuế Diệp đau lòng sờ mặt cô, “Ăn cơm rồi ngủ, chúng ta mua về ăn.”

“Vâng.”

Dừng lại ở đầu đường, mua cơm tối, Nhuế Diệp mang thức ăn trở lại xe, phát hiện cô gái đáng yêu đã ngủ thiếp đi, anh cưng chiều cười cười, cởi áo khoác đắp lên cho cô, tránh cô bị cảm lạnh, nghĩ thầm, trước hết để cô ngủ một lúc, sau đó đến nhà gọi cô dậy là được.

Khi xe dừng lại, Ninh Hình Nhi liền tỉnh, hai mắt mông lung, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh hẳn, thấy áo vest trên người, nhìn Nhuế Diệp ngồi chỗ lái.

“Tại sao anh ở đây?”

Nhuế Diệp cười, cô thật biết đùa.

“A, anh tới đón em, đừng cười nữa, em quên mất, ừm, mùi thơm quá.” Cái mũi xinh xắn của Ninh Hình Nhi như con chó nhỏ chuyển động vài cái.

“Em thích ăn thịt bò kho tàu.” Nhuế Diệp cười cầm lấy thức ăn.

“Oa, tuyệt quá, em đói sắp chết rồi!” Cô vui vẻ hét lên, như quỷ chết đói đầu thai, nhận lấy đồ ăn, “Nhanh, nhanh lên, em rất đói, chúng ta đi nhanh lên.”

“Được rồi, được rồi.”

Dường như ghét bỏ động tác xuống xe chậm rì như bò già của Nhuế Diệp, Ninh Hình Nhi tiến lên kéo Nhuế Diệp, “Nhanh lên đi, người ta đói quá.”

Lông mày Nhuế Diệp hạ xuống, “Anh biết em rất đói, nhưng bộ dáng này của em sẽ làm người khác hiểu lầm.”

Hiểu lầm, hiểu lầm cái gì? Ninh Hình Nhi nhìn anh, một tay cô kéo anh, một tay cầm đồ ăn, cô không cảm thấy có gì kỳ lạ mà.

Nhìn thấy Nhuế Diệp cười mờ ám, hiểu được lời nói không rõ ràng và ý nghĩ của anh, Ninh Hình Nhi bỗng chốc đỏ mặt, “Anh nhớ cái gì vậy!”

Suy nghĩ linh tinh, cô đói muốn ăn cơm hộp, không có hứng thú muốn ăn “Siêu cấp tiện lợi” là anh đâu.

“Ha ha.....” Anh cười to, cảm thấy mệt nhọc cả ngày làm việc trở thành hư không, vì để người trong công ty thừa nhận anh, anh luôn cố làm việc hết sức.

Mà cô là liều thuốc vui vẻ trong công việc của anh, luôn làm anh cảm thấy không còn mệt mỏi.

Trong phòng nghỉ cô dâu, chuyên viên trang điểm đang trang điểm cho Ninh Hình Nhi, sau khi trang điểm xong chuyên viên liền ra ngoài, chỉ còn mình cô ở đây nghỉ ngơi.

Kết hôn là việc mệt mỏi, Ninh Hình Nhi chỉ cần làm cô dâu, địa điểm hôn lễ, tiệc rượu, bánh cưới đều do người khác làm, ngay cả dâu phụ cũng do Nhuế Diệp tìm mấy cô bạn học thân, nhưng cô cũng cảm thấy xa lạ với mấy cô gái đó, cho nên cũng không hăng hái nói chuyện, mà họ thấy cô mệt mỏi nên cũng bỏ qua.

Đột nhiên cửa bị mở ra, cô quay đầu lại, “A Diệp, tại sao anh ở đây?” Không phải bây giờ anh nên ở ngoài cửa cùng chú tiếp khách sao?

“Anh đột nhiên nhớ có một chuyện chưa làm, nên anh đến đây.” Nhuế Diệp cười bí hiểm.

“Chuyện gì? Trước mắt trừ chuyện hôn lễ còn chuyện gì sao? Hơn nữa chú không muốn em và anh gặp nhau.”

Trước không biết nên bọn họ vẫn gặp nhau coi như cho qua, nhưng bây giờ anh lại hư như vậy, vẫn không chịu, để chú biết, nhất định bị mắng.

“Yên tâm, làm chuyện này chú nhất định sẽ không trách anh.” Anh cười dịu dàng, trong mắt đầy thâm tình sắp hoà tan cô.

“Rất cuộc là chuyện gì?” Cô bĩu môi, thật ra chính cô cũng không hiểu nổi mình, tại sao trong thời gian ngắn vậy cô lại chấp nhận anh, hoặc nói lúc mới bắt đầu cô cũng không ghét anh, cho nên nói muốn kết hôn, cô cũng chỉ đáp một tiếng, chưa nói gì, mà không nói gì cũng thế, vì chính cô biết đồng ý hay không đồng ý đều giống nhau, đều do họ quyết định.

Nhưng mà trên ngón tay lại có thêm một chiếc nhẫn, trong lòng cô rất phức tạp, hình như hơi vui, lại hơi hoang mang.

“Hình Nhi.” Anh thở nhẹ một hơi, đột nhiên hôn cô một cái.

“Sao vậy?” Anh muốn nói gì? Muốn hôn cô? Ngày nào anh cũng phải hôn cô mấy lần đó.

Nhuế Diệp buông cô ra, quỳ một gối xuống, lấy ra một hộp nhỏ, một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh ở bên trong, “Hình Nhi, em đồng ý lấy anh không? Trở thành Nhuế phu nhân của anh?”

Mấy câu nói đơn giản, không có lời ngon tiếng ngọt, không có lời hứa, không có gì đặc biệt, anh dùng những câu nói đơn giản nhất để cầu hôn cô, nhưng không biết vì sao cô rất cảm động, mắt ươn ướt, giọng nói run rẩy cười trên nói: “Sắp kết hôn rồi, còn cầu hôn gì chứ.”

Vậy là sao, sắp kết hôn rồi còn đùa kiểu này, chẳng lẽ cô không đồng ý, bọn họ sẽ không kết hôn sao?

Đúng, nếu như cô không đồng ý, họ sẽ không kết hôn, anh đọc được ý nghĩ như vậy từ trong mắt Ninh Hình Nhi, anh rất nghiêm túc.

Đồ ngốc, lúc này, anh là người thừa kế tập đoàn Nhuế Thị nổi tiếng, anh không muốn giữ thể diện sao?

Nhuế Diệp im lặng quỳ ở đó chờ cô nghĩ thông, anh rất kiên nhẫn, vì anh chưa cầu hôn đã bắt ép cô cử hành hôn lễ, bắt nạt cô bị mất trí nhớ, mất người dựa dẫm, mà tất cả chuyện này chỉ vì tư lợi của anh.

Anh muốn Ninh Hình Nhi gả cho anh, trong đời người phụ nữ cử hành hôn lễ được mấy lần? Mà một khi đã kết hôn, nhất định sẽ không ly hôn, cho nên anh thiếu cô màn cầu hôn, bây giờ anh thành tâm thành ý cầu hôn cô, mặc kệ đáp án như thế nào, cầu hôn là chuyện tất nhiên. dđlqđ

Còn có chuyện gì không chắc chắn sao? Trong lòng Ninh Hình Nhi tự hỏi, cô biết anh không nói đùa, anh không cô ý trước hôn lễ mới cầu hôn, ép buộc cô, có lẽ vì lúc chưa trước chưa kịp cầu hôn hay vì nguyên nhân gì đó, cô không biết.

Cúi đầu nhìn cổ tay mình, vết sẹo xấu xí nhàn nhạt trên cổ tay cô, không nhìn rõ lắm nhưng cô để ý, anh đã tặng cô một chiếc vòng tay bằng bạc, kích thước vừa đủ che đi vết sẹo.

Cô lại ngàng đầu, thấy ánh mắt anh đầy thành khẩn, cô giống như bị thôi mien, dễ dàng cho anh câu trả lời mà anh muốn, “Em đồng ý.”

Nhuế Diệp cười, cầm chiếc nhẫn kim cương nhẹ nhàng đeo vào tay cô, “Xin chào, bà Nhuế!”

Nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, Ninh Hình Nhi hạnh phúc vùi đầu vào ngực anh, trả lời: “Ông Nhuế, nếu anh không ra ngoài, chú sẽ tới đây bắt anh đó.”

“Tuân lệnh, bà Nhuế.” Anh hôn lên cái miếng nhỏ của cô mấy lần mới đi ra ngoài, đêm dài đằng đẵng, không cần vội.

Trong tiệc rượu, hai người cười đi tiếp đôi khách cuối cùng, Ninh Hình Nhi dựa vào Nhuế Diệp, làm nũng nói: “Mệt quá.”

“Anh đã thuê một phòng ở khách sạn rồi, lên đó nghỉ ngơi một đêm rồi về.” Nhuế Diệp nói nhỏ bên tai cô.

“A Diệp, anh thật thông minh.” Nếu không cô sẽ rất mệt.

Anh cười, không nói ý nghĩ của mình cho cô, không phải anh thông minh, mà anh quá giải hoạt rồi, về nhà đúng là quá tốn thời gian, cũng lãng phí sức lực của họ.

Nên lãng phí thì lãng phí, ví dụ như tiền bạc, không thể lãng phí thì đừng lãng phí, ví dụ như thời gian, đặc biệt là đêm tân hôn.

Sau khi Nhuế Diệp nói chuyện xong, anh dắt Ninh Hình Nhi đi về phía thang máy, vợ chồng mới cưới ngọt ngào làm người xung quanh ghen tị.

Phòng Nhuế Diệp đặt là phòng trắng mật, giống như một căn hộ, có phòng ngủ, phòng khách, quầy rượu.

Sau khi tắm xong, người Ninh Hình Nhi có mùi hoa hồng nhàn nhạt núp trong chăn, trong lòng bất an, lúc này quá mệt nên cô quên mất kết hôn còn có một phần nữa.

Khi cô mặc xong áo choàng tắm, bước ra khỏi phòng tắm, vừa ngẩng đầu đã thấy đôi mắt cực nóng bỏng của Nhuế Diệp, cô giật mình nghĩ họ sẽ ở cùng giường chung gối, hơn nữa không phải đắp chăn bông nói chuyện trời đất.

Cô nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại, sau một lát, cửa mở ra, anh càng đi gần về phía cô thì tim cô đập càng nhanh.

Cuối cùng Nhuế Diệp đã biết, tại sao người xưa luôn nói xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, vì giờ khắc này anh có cảm xúc thật mãnh liệt, nhìn cô gái chum kín chăn tạo thành một ngọn núi nhỏ, anh nhất thời cảm thấy thỏa mãn.

Đi tới đầu giường, phát hiện hình như cô gái nhỏ ngủ rồi, nhưng hơi thở dồn dập của cô nói cho anh biết, cô chưa ngủ, cô đang lo lắng nên giả bộ ngủ.

Anh cười tà mị, đưa tay tắt đèn ngủ, lập tức căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có ánh trăng khuya chiếu vào, làm dịu đi căn phòng tối om.

“Hình Nhi.” Anh cúi xuống, nói nhẹ bên tai cô.

Cô biết giả ngủ cũng không thể trốn rồi, cô đỏ mặt mở mắt, ánh sáng mờ mờ làm giảm sự hồi hộp của cô, “A Diệp.”

Cô đáng yêu đến nỗi anh muốn một ngụm nuốt cô vào bụng, Nhuế Diệp vén chăn lên, bò vào chăn, giữ chặt eo cô, “Hồi hộp à?”

Trời ạ! Anh không mặc gì cả, cái đó của anh cứng rắn, nóng như sắt dán chặt lên nơi mềm mại của cô, da thịt nóng bỏng tiếp xúc nhau, còn có hơi thở nóng ẩm của anh, khiến mỗi lỗ chân lông trên người cô nở rộng, cô như bị lây sức nóng của anh làm người ta xấu hổ.

Cô không gật đầu, cũng không lắc đầu, núp trong lòng anh, trên một lúc tai cô đã nóng lên, nụ hôn của anh lướt qua bờ vai mượt mà của cô, “Đừng lo lắng.”

Cô cũng rất muốn mình đừng lo, nhưng anh làm chuyện khiến cô vừa thoải mái vừa lạ lẫm, bàn tay thân không biết quý không hay cởi áo cô ra, vút thẳng xuống đất, làm cô phải “thăng thẩn mà chống đỡ”.

Ninh Hình Nhi vùi đầu vào gối, người đàn ông phía sau tiếp tục hoành hành, anh dùng đầu gối tách hai chân cô ra, một cái chân bá đạo chen vào giữa hai chân cô, mũi chân chạm vào bắp chân cô, dùng mắt cá chân cọ nhẹ, từng chút từng chút, giống như dùng tay vẩy nước lên, vừa từ từ vừa mềm mại. (KUU)

Bàn tay đặt bên hông bắt đầu tác oai tác quái, một tay đặt trên bụng cô vẽ vòng tròn, một tay đặt trên ngực cô xoa nhẹ, làm nhụy hoa của cô đứng thẳng.

“Ưm a!” Cởi bỏ vẻ ngoài lịch sự anh hoá thân thành dã thú, càn rỡ làm cô không chịu nổi, “A Diệp.....” Chuyện nỉ ngon quyến luyến giữa người yêu với nhau cô chưa từng làm, lúc này mỗi động tác của anh làm cô xấu hổ cuộn ngón chân.

“Hả?” Cơ thể cô quá ngọt ngào, anh đắm chìm không thể kiềm chế nổi, sau một lúc lâu mới trả lời.

“Đừng..... Đừng làm vậy có được không.....” Cô cầu xin tha thứ, ngực cô, bụng cô, thậm chí chỗ tư mật cũng bị anh chiếm cứ, không thể làm gì, nhưng hơi thở của anh quá nóng.

“Đừng làm gì?” Nhuế Diệp giăng một cái bẫy, dẫn cô gái không hiểu chuyện đời sắp bẫy cũng không biết.

“Như vậy.....” Ninh Hình Nhi khó khăn mở miệng, mắc cỡ cắn môi.

“Được rồi.” Anh thở dài nói, thân thể vẫn lưu luyến dán sát vào cô.

7. Chương 7

Hôm sau đến giữa trưa, Ninh Hình Nhi mới tỉnh dậy, lúc ấy trên giường chỉ có mình cô, Nhuế Diệp đã không còn trên giường, trong phòng cũng không có, chắc đến công ty rồi.

Vì Nhuế Diệp nói muốn đi du lịch hưởng tuần trăng mật, mà chú nói nếu đi chơi nhiều ngày, trước tiên phải xử lý xong chuyện hợp tác với công ty Trần Thị, sau đó họ có thể đi chơi lâu hơn, cho nên nói, cô làm cô dâu không hề mệt mỏi, người mệt là Nhuế Diệp.

Nhưng anh như là siêu nhân, không thấy mệt, vừa chuẩn bị hợp tác làm ăn, vừa chuẩn bị hôn lễ, tối qua cũng không biết tiết chế, bây giờ cô quá mệt, xương cốt khắp người như bị tháo hết ra, đau nhức không dứt.

Cuộn cong người nằm trên giường, cảm giác đau đớn truyền khắp người, ngay cả đi bộ cũng không thể, đi tập tễnh như bà lão 80 tuổi vào phòng tắm, rửa mặt xong, lại tắm nước nóng.

Sau một tiếng, cô mới có chút tinh thần đi ra ngoài, đang chuẩn bị thoa kem dưỡng da, điện thoại trong phòng vang lên, cô không do dự mà nhận điện thoại, “A lô?”

“Bà Nhuế.” Giọng nói đầu bên kia mang theo tiếng cười.

Cô cười thầm, “Ông Nhuế.”

“Rốt cuộc con heo lười cũng dậy rồi.” Lúc anh đi, cô vẫn ngủ say sưa.

Còn không phải tại anh, lạnh lùng hừ mấy tiếng, cô vừa kẹp điện thoại vào vai, vừa thoa kem lên đùi.

“Ha ha, ăn cơm chưa?” Dĩ nhiên đầu sở gây chuyện biết vì sao cô tức giận, vì vậy thông minh chuyển đề tài, tránh cho đề tài liên quan đến giường chiếu nói quá lâu.

“Chết đói rồi!” Ninh Hình Nhi yếu ớt nói, bị anh làm một đêm quá độ, bữa sáng cũng chưa ăn, được anh nhắc, bụng cô đã đói đến mức sắp dính vào lưng rồi.

“Muốn ăn gì?” Nhuế Diệp cười, không dám cười ra tiếng, dù sao cũng tại anh làm cô đói thế này.

“Chỉ cần có thể ăn là được.” Cô đói bụng đến mức có thể ăn gì cũng được rồi.

“Được, em gọi điện bảo người khách sạn mang đồ ăn lên, buổi tối anh đến đón em ra ngoài ăn.”

“Hả, vậy còn anh?”

“Đồ hộp.” Bây giờ ăn gì cũng không quan trọng, quan trọng là giải quyết dự án hợp tác, hơn nữa anh muốn cô sắp không xong rồi, chờ qua giai đoạn khó khăn này, họ sẽ có nhiều thời gian.

“Thật đáng thương.” Ninh Hình Nhi không đồng tình mà châm chọc, nhưng vẫn hơi đau lòng, “Tại sao chú lại vội vàng như vậy?”

“Ha ha, không phải chú vội, mà là anh vội, anh muốn có một tháng ở cùng em.” Trải

qua tối hôm qua, anh chắc chắn cô sẽ không bỏ anh, nhưng anh không chỉ muốn như vậy, anh muốn cô yêu anh lần nữa.

Đây là lời ngon tiếng ngọt à? Nói thật đơn giản, nhưng cô lại rất vui, “Em đâu có van xin anh theo em.” Cô làm bộ không thèm để ý.

Cô nhóc này, “Đúng, đúng, là anh không bỏ em được.”

“Ha ha, vốn là vậy mà.” Ninh Hình Nhi được tiện nghi còn ra vẻ, “Chúng ta ăn cơm trưa xong rồi về nhà.”

“Không cần, mấy ngày nay chúng ta ở khách sạn cũng được, đầu tiên hưởng tuần trăng mật ở khách sạn đã.” Nhuế Diệp cười tủm tỉm nói.

Ninh Hình Nhi cười trộm, “Vâng!”

“Trăng mật muốn đi đâu?” Nhuế Diệp nhắm mắt lại, dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ừm, anh nói thử xem?” Cô cũng không biết, cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, nửa tháng trước cô còn là người hai bàn tay trắng, hiện tại đột nhiên có một ông xã tốt như vậy, nhiều tiền lại chu đáo.

“Em quyết định đi, anh sẽ cho người mang sách liên quan đến cho em xem.”

“Vâng.”

“Này, ngài Nhuế nên làm việc đi.” Anh không bỏ qua được giọng nói nghiêm nghị bên cạnh.

“Được rồi, anh nhớ ăn cơm đấy.” Ninh Hình Nhi dặn dò.

“Tuân lệnh, bà Nhuế!”

Sau khi ăn cơm tối, đi xem phim, họ trở về khách sạn, giống như anh nói, họ ở khách sạn hưởng tuần trăng mật, vừa thiết thực lại ngọt ngào.

“Nghĩ kỹ muốn đi đâu chưa?” Nhuế Diệp lau tóc ướt.

“Hay là chúng ta về nhà họ Nhuế?”

Nhuế Diệp nhìn cô một cách kỳ quái, “Đại tiểu thư, anh không nghe lầm chứ? Em muốn về nhà họ Nhuế hưởng tuần trăng mật?”

“Anh đừng cười em mà, em chỉ muốn quan sát kỹ nơi em từng sống từ nhỏ như thế nào thôi.” Tính toán thời gian, bây giờ có lẽ ngôi nhà bị cháy đã sửa xong rồi.

“Chuyện đấy lúc nào chả được, anh nghỉ một tháng, em muốn ở cùng anh tại nhà họ Nhuế?” Không phải Nhuế Diệp cảm thấy nhà họ Nhuế không tốt, mặc dù thiết bị nhà họ Nhuế đầy đủ, nhưng anh muốn cô ở khách sạn hơn, đặc biệt là mấy ngày này.

“Em.....” Chuyện gì cũng không thoát khỏi mắt anh, Ninh Hình Nhi chỉ có thể ngoan ngoãn nói: “Em muốn ở nhà họ Nhuế, không chừng em sẽ nhớ ra gì đó.”

Cô gấp gấp muốn nhớ lại tất cả, chuyện duy nhất cô biết là cô dẫu nuôi từ bé của Nhuế Diệp, còn quá trình yêu nhau của họ, tất cả mọi chuyện giữa họ, cô đều muốn biết.

Nhìn thấy sự vội vàng của cô, Nhuế Diệp làm bộ thờ ơ cười cười, “Đồ ngốc, vội như vậy làm gì, không phải bác sĩ nói em nên từ từ, không nên gấp.”

Anh nói như gió nhẹ nước chảy, trong mắt lại tối tăm, trong lòng anh hi vọng cô có thể nhớ lại những chuyện trước kia chậm chút, anh không muốn nhìn thấy sự thờ ơ trước kia của cô với anh, lại sợ thấy cô giận anh.

Cô nói đúng, anh không vô tâm với cô, nhưng anh mâu thuẫn dùng cách cực đoan ép cô ghét anh, rời khỏi anh, thậm chí còn muốn cô ra khỏi nước, rõ ràng khi đó anh yêu cô đến không muốn sống nữa.

Ninh Hình Nhi đắm nhẹ vào ngực anh, “Thì sao, nói, có phải anh đã làm chuyện gì không muốn người ta biết, cho nên mới không muốn em nhớ ra.”

Cô chỉ nói đùa thôi, nghĩ thầm Nhuế Diệp sẽ không để ý quá, vì anh quả thật chưa từng làm chuyện có lỗi với cô, trừ hôm đó nhận lầm Đại Lục là cô mà hôn cô ấy, tuy anh không cố ý nhưng hành động của anh đã làm tổn thương cô, làm cô khóc không ít nước mắt vì anh.

“Không có!” Mặt anh âm trầm, lạnh như phủ tuyết.

Ninh Hình Nhi cho rằng anh không thích cô đùa, vội vàng nịnh hót: “Chỉ đùa thôi mà, anh đừng hẹp hòi mà tức giận chứ?”

Nhuế Diệp cầm lấy ly nước trên bàn, “Anh không giận.” Làm sao anh có thể giận cô, anh chỉ giận mình thôi, làm họ đi một vòng lớn như vậy, anh thật là một tên khốn kiếp!

“Em biết anh không phải người hẹp hòi mà.” Cô nịnh hót tiếp.

“Em..... Hình như nước hôm nay không giống mọi hôm.” Anh nhìn chăm chăm ly nước giả vờ hỏi.

“A, em bảo nhân viên phục vụ mang cho chúng ta ly nước chanh.” Cô ngừng một lát, “Sao vậy? Không thích sao?”

Nhìn gương mặt nghiêm túc cô một lát, anh không truy cứu động cơ của cô nữa, “Không có, cũng không tệ lắm.”

“Ha ha, em nói rồi, không biết vì sao uống nước suối không có vị, chỉ bằng uống nước chanh tốt hơn.” Cô không muốn nói ra lời trong lòng.

Tim chợt đập chậm một nhịp, Nhuế Diệp biết Ninh Hình Nhi thích chuẩn bị nước chanh cho anh, không ngờ cô mất trí nhớ mà vẫn còn thói quen này, hơn nữa ban đầu thói quen này là cô học trộm từ anh.

Khi đó cô uống một ngụm, nói thẳng uống không tốt..., sau lại còn bắt chước anh uống..., uống lâu rồi cô lại hơi chua, lại ngọt ngọt, anh nhìn cô đang cúi đầu chơi notebook, cô ấy có tâm trạng như chanh không, vừa chua vừa ngọt?

“Hình Nhi, anh nghĩ hay là tuần trăng mật của chúng ta đi châu Âu đi.” Anh mở miệng.

“Tại sao?” Không phải anh nói để cô quyết định sao?

Vì Nhuế Diệp không biết cô có yêu anh như trước không, có thể mất cô bất cứ lúc nào, “Vì em còn nhớ thói quen thích uống nước chanh của anh.”

“Hả?” Ninh Hình Nhi không hiểu, nghe cũng không hiểu.

“Mặc dù em quên anh, nhưng em vẫn nhớ anh thích uống nước chanh, điều này chứng tỏ.....” Anh ngồi cạnh cô, ôm cô vào lòng, “Chứng tỏ ở đây em vẫn có anh.” Anh kéo tay cô đặt lên ngực cô.

“Anh thích?” Cho nên cô mới theo bản năng yêu cầu nhân viên phục vụ đổi nước suối thành nước chanh?

“Ừ,” Anh ôm sát cô.

Anh thích uống nước chanh, trước kia cô thường chuẩn bị nước chanh cho anh, mất trí nhớ nhưng cô vẫn chuẩn bị nước chanh cho anh theo thói quen, anh có ý này sao?

Nghĩ kỹ lời anh một lát, Ninh Hình Nhi chậm rãi gật đầu, hiểu ý anh, “Em biết rồi, vậy sau này có chuyện tương tự xảy ra, anh phải nói cho em biết, việc này cũng có thể giúp em khôi phục trí nhớ.”

Nhuế Diệp gật đầu, “Được.”

“Vậy chúng ta không về nhà họ Nhuế nữa.” Như anh nói, về nhà họ Nhuế lúc nào cũng được, nhưng thời gian nghỉ một tháng không phải lúc nào cũng có, “Chúng ta đi châu Âu.”

“Được, chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật khắp nơi ở châu Âu.” Quả nhiên cô là một cô gái thông minh, mặc kệ cô quyết định gì, anh đều sẽ bác bỏ, anh sẽ hướng dẫn từng bước, để cô biết lựa chọn nào là tốt nhất.

“Oa, châu Âu nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.” Phải đi hết các nước ở châu Âu có cường điệu quá không, mười mấy nước đấy.

“Không sao, em nghĩ xem muốn đi nước nào đi, rồi sau đó hãy nói.” Tiếp tục kéo dài thời gian thêm một chút cũng được, dù sao chú đã quản lý tập đoàn Nhuế Thị nhiều năm, thêm một chút cũng không đáng kể, đừng bảo anh bất hiểu, lúc này người đàn ông bình thường khác cũng không có nhân tính.

“A, vậy em muốn đi.....” Ninh Hình Nhi cầm quyển tạp chí buổi chiều được mang đến lên, chuẩn bị nghiên cứu.

“Em muốn đi đâu cũng được, nhưng muộn rồi, đi nghỉ thôi.” Nhuế Diệp nói.

“Bây giờ em rất hưng phấn, không ngủ được!” Cô lắc đầu một cái, cô không ngủ được đâu.

Nhuế Diệp cười quỷ dị, hưng phấn không ngủ được? Ha ha, “Vậy càng tốt.” Anh ôm lấy cô đang nghi hoặc không hiểu gì đi tới giường.

“Ah? Đợi chút đã.....” Có lẽ không, chẳng lẽ anh không cần nghỉ ngơi hả, coi như anh không cần, vậy “em trai” anh thì sao? Cô thì sao?

“Không thể đợi.” Nhuế Diệp phủ định, lúc này không thể dụ dỗ, nên lúc cần ngang ngược tuyệt không mềm lòng.

“Đừng mà, người ta còn đau.” Ninh Hình Nhi chỉ có thể cầu xin.

“Đau chỗ nào? Anh xoa cho em là được.”

Da mặt đàn ông cực kỳ dày, cô chỉ có thể nhắm mắt hoan nghênh anh “chà đập”.....

Bị Nhuế Lập Ngôn thúc giục nhiều lần, Nhuế Diệp đành đưa Ninh Hình Nhi về Đài Loan, kết thúc chuyến đi châu Âu gần hai tháng, lại nhanh chóng về nhà họ Nhuế.

Lần này Nhuế Diệp hơi yên tâm, không hề lo lắng cô sẽ xa lạ với anh nữa, anh nghĩ, trăng mật sẽ tạo ra hạnh phúc làm Ninh Hình Nhi thân thiết với anh hơn, anh chắc chắn không phải mình anh vui vẻ, cô cũng hạnh phúc như anh.

Nhưng..... cũng chỉ là nghĩ, vẫn chưa chắc chắn, trong lòng anh vẫn còn hơi lo lắng, cho dù thế nào, anh vẫn sẽ đối xử tốt với cô, vô cùng tốt, cô không thích cũng không thể.

Nhuế Diệp đối xử tốt với Ninh Hình Nhi, Nhuế Lập Ngôn đều thấy được, mới về nhà họ Nhuế một tuần ngắn ngủn, ông đã thấy Nhuế Diệp đội chiếc mũ “Nô lệ của vợ” một tuần rồi, cuối cùng lúc ăn cơm tối, ông vừa đau vừa giận lên tiếng.

“Tiểu Diệp, cháu không thể cưng chiều Ninh Hình Nhi như vậy.”

nhìn Nhuế Diệp đang bóc tôm chua ngọt cho Ninh Hình Nhi ăn, Nhuế Lập Ngôn không phải đồ kỵ, không phải ghen, chỉ là đàn ông không thể cưng chiều một cô gái như vậy, sẽ làm cô gái đó hư, cho dù ông nhìn cô gái này lớn lên từ nhỏ, ông cũng không thể không cảnh cáo Nhuế Diệp phải có chừng mực.

Nhìn họ, ông quả thực thấy anh trai, chị dâu mình xuất hiện trên đời, nhớ đợt trước họ cũng như keo sơn như thế.

Nhuế Diệp chỉ cười, không trả lời, trên tay dính đầy nước sốt chua ngọt, anh cũng không quan tâm, vì Ninh Hình Nhi rất thích ăn, nhưng cô ngại bóc, nên luôn cho hết vào miệng, sau đó nhả vỏ ra, cực kỳ thuận tiện, nhưng không thể bằng anh bóc hết vỏ rồi mới ăn, đương nhiên Nhuế Diệp giúp cô bóc.

“Chú à, A Diệp đối với cháu rất tốt.” Ninh Hình Nhi vừa ăn vừa nói, “Nhưng A Diệp đối với chú cũng rất tốt, đi du lịch châu Âu còn mang quà về cho chú.”

Từ nhỏ trái tim của Ninh Hình Nhi đã đặt lên người Nhuế Diệp, đối với người chú trên danh nghĩa là ông rất kính trọng và hiếu thuận, nhưng cô vẫn bảo vệ người mình yêu, trong lòng Nhuế Lập Ngôn thở dài, lắc đầu, không nói nữa.

“Chú, nếu không chú cũng tìm một người bầu bạn nữa đời sau đi.” Ninh Hình Nhi cho rằng ông không được ăn nọ, nói nọ còn xanh, cho nên tốt bụng đề nghị.

Nhuế Lập Ngôn nghiêm mặt, “Tiểu Hình, chú đã nói rồi, chú là người theo chủ nghĩa độc thân, hơn nữa chú vẫn chờ Nhuế Diệp quen với công ty, nhận lấy công ty, như vậy chú có thể du lịch vòng quanh thế giới.”

“Chú, cái gì mà không kết hôn, đến lúc chú già thì làm thế nào? Mặc dù có A Diệp và cháu, nhưng vẫn cần một người bầu bạn!” Ninh Hình Nhi phản bác.

Con bé này, nói đạo lý thì như vậy, Nhuế Lập Ngôn chỉ có thể im lặng, thông minh chuyển đề tài, tránh mình bị “khuyên” phải kết hôn với một người phụ nữ, “Khụ, Tiểu Diệp, chuyện công ty thế nào rồi?”

Biết chú chỉ hỏi qua, nhưng Nhuế Diệp vẫn nghiêm túc trả lời: “Nói chung không có vấn đề gì ạ.”

“Ừ, vậy được rồi, chờ cháu quen với công ty, chú sẽ giao cho cháu.” Giọng Nhuế Lập Ngôn rất vui sướng.

Nhuế Diệp không nói gì, tiếp tục bóc tôm, nhưng Ninh Hình Nhi không vui, “Chú à, tại sao chú lại giao hết cho A Diệp tiếp quản, anh ấy sẽ rất bận.” Bây giờ cô chỉ có thể thấy anh vào buổi tối, nếu anh bận hơn, có lẽ về sau cô sẽ trở thành oán phụ khuê phòng mất.

“Chú bận tối mắt tối mũi, cũng chưa thấy cháu đau lòng cho chú.” Nhuế Lập Ngôn cười nhạt.

“Chú!” Ninh Hình Nhi nũng nịu, Nhuế Diệp cũng cười theo, thấy ánh mắt “oán phụ khuê phòng” của cô, mới ngừng cười.

“Hình Nhi, vậy em đến công ty giúp anh đi.” Như vậy ngày ngày anh có thể thấy cô.

“Có thể, nhưng em còn hai năm nữa mới tốt nghiệp, không thể hôm nào cũng đến công ty.” Cô suy nghĩ cẩn thận, “Em nghĩ ra rồi, em sẽ học trong một ngày hoặc nửa ngày, như vậy em sẽ có nhiều thời gian.”

Nghe họ nói, Ninh Hình Nhi biết cô học ngành quản lý, đợt trước nghỉ hè nên được nghỉ, nói vậy lúc đầu cô chọn ngành quản lý, cũng vì Nhuế Diệp thôi.

Nhuế Diệp chỉ cười không nói, mục đích anh muốn cô tới công ty chỉ để anh thấy cô, tránh những ánh mắt mê mẩn của mấy tên đàn ông nhìn cô, dưới mắt anh, xem ai dám đụng cô!

“Vậy em sẽ làm gì?” Ninh Hình Nhi không có kinh nghiệm đi làm, cho nên khá lạ lẫm.

Đối mặt với vấn đề tò mò của vợ yêu, Nhuế Diệp ngoan ngoãn trả lời: “Trợ lý của ngài Nhuế.”

“Oa, nghe tuyệt quá!” Ninh Hình Nhi cười vui vẻ.

Nhuế Lập Ngôn chọc phá, “Không phải là em gái sai vặt sao?”

“À!” Ninh Hình Nhi bị dọa, “A Diệp, anh xem thường em quá, dù sao em cũng là sinh viên giỏi của ngành quản lý, anh lại xem thường em, đáng ghét!”

Nhuế Diệp vừa nghe, giả bộ không có gì hỏi ngược lại: “Tại sao em biết em là sinh viên giỏi ngành quản lý?”

“Mấy dẫu phụ lần trước đó, họ luôn nói em vừa đẹp vừa tốt số, thành tích học tập rất tốt, nhân duyên cũng tốt, rất nhiều người theo đuổi, bây giờ còn gả ột người đàn ông có tiền, về sau em phải giới thiệu giúp họ.” Cô không nghĩ ngờ gì, nói thẳng.

“Nhưng em không giới thiệu giúp họ đâu.” Cô nghịch ngợm le lưỡi, “Em ghét nhất làm bà mai.”

Câu trả lời của cô làm Nhuế Diệp yên tâm hơn, “Sao? Vậy em chắc chắn mình vẫn nhớ những kiến thức mình học?”

Ninh Hình Nhi dùng ánh mắt không chịu nổi nhìn anh, “Làm ơn đi, người ta mất trí nhớ, không phải bị ngốc, lúc đầu quá lo, quá sợ, có số việc không nhớ nổi, nhưng những kiến thức trước kia em học đang mọc nấm trong đầu em này.”

Quả thật, bác sĩ cũng nói như vậy, để cô tiếp xúc nhiều với những thứ trước kia, có lẽ cô sẽ nhớ ra nhanh hơn, đột nhiên lòng anh căng thẳng, mặc dù anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng mỗi lần thấy cô sắp khôi phục trí nhớ, anh trở nên mâu thuẫn, vì anh lo lắng cô nhớ ra trước đây anh đã đối xử với cô thế nào, quên mất hiện tại anh rất tốt

“A Diệp, A Diệp!” Ninh Hình Nhi kêu anh nhiều lần, anh cũng không có phản ứng, “Anh làm sao vậy?”

“Không sao.” Nhuế Diệp cười dịu dàng.

Nhuế Lập Ngôn yên lặng ăn cơm, từ nhỏ cô dâu mới này đã không làm ông yên tâm, để người đàn ông vừa làm cha vừa làm mẹ như ông nuôi con nhất thời, lo lắng một đời.

Sau khi ăn xong, Ninh Hình Nhi nói muốn cắt trái cây cho họ ăn, Nhuế Lập Ngôn thấy thời cơ đến nên kéo Nhuế Diệp đến góc.

“Cháu đang lo lắng gì vậy?” Nhuế Lập Ngôn đi thẳng vào vấn đề.

“Chú, cháu cũng không biết.” Nhuế Diệp không biết làm thế nào hình dung tâm trạng của mình.

“Cháu đó, cháu còn không biết tính Tiểu Hình sao? Con bé yêu hận rõ ràng, chắc chắn sẽ không giận cháu.” Nhuế Lập Ngôn trách mắng.

“Cháu không biết.” Nhuế Diệp cúi đầu.

“Cháu nghĩ xem, Tiểu Hình muốn gì nhất? Là cháu! Còn cháu, đã là chồng con bé, cháu còn sợ gì? Sợ con bé không nhớ cháu? Các cháu đã kết hôn rồi, con bé vui còn không kịp, cùng lắm sau khi khôi phục trí nhớ, giận cháu, dù sao chú đảm bảo không mười ngày thì nửa tháng sau, con bé sẽ tha thứ cho cháu.”

“Thật sao?” Đơn giản vậy sao?

“Dĩ nhiên, cháu không có lỗi với nó, lỗi duy nhất của cháu là không nói cho nó biết, cháu yêu nó!” Mặc dù điều này đã làm Ninh Hình Nhi khóc chết đi sống lại, nhưng bây giờ không phải lúc đổ thêm dầu vào lửa.

“Chú, cảm ơn chú.” Nhuế Diệp vẫn tự trách, đối với lời khuyên tốt bụng của chú, vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng cảm ơn chú từ trong lòng.

Chú vì nhà họ Nhuế, vì anh, trả giá quá nhiều, không phải một thời gian, mà là hơn mười năm! Con người có bao nhiêu lần mười năm!

“Được rồi, cháu tự nghĩ kỹ đi.” Nhuế Lập Ngôn vỗ vai anh.

“Chú à, cháu cảm thấy Hình Nhi nói đúng, chú nên tìm bạn đời đi.” Anh và Ninh Hình Nhi sẽ hiểu thuận với chú, nhưng cô nói rất đúng, về sau chú sẽ hi vọng có một người bầu bạn, hai người tay trong tay sống nửa đời còn lại, đó mới là chuyện tốt.

“Cháu thật sự đã ăn quá nhiều nước miếng của Tiểu Hình rồi, còn dám khuyên chú.” Nhuế Lập Ngôn không lưu tâm lắc đầu, “Chuyện của chú hai đứa đừng quan tâm.”

Nhuế Diệp cười bất đắc dĩ, chú thật sự càng già càng nói vậy, cái gì là “Anh ăn nước miếng của Tiểu Hình quá nhiều.”

“Ăn trái cây thôi.” Giọng nói đầy sức sống của Ninh Hình Nhi truyền tới.

“Đi thôi.” Hai người đi về phòng khách.

Ninh Hình Nhi vừa để trái cây xuống, đột nhiên mắt tối lại, cô lắc đầu, thấy Nhuế Diệp và chú đi tới, sắc mặt Nhuế Diệp hơn nặng nề, có chuyện gì sao?

Cô muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện tim mình ngột ngạt, thật khó chịu, hoa mắt chóng mặt, vội vàng bám vào ghế salon, cơ thể ngã xuống, một cánh tay mạnh mẽ kịp thời ôm lấy cô, mà hai mắt cô đã nhắm lại, ngất đi.

“Hình Nhi...”

Ai đang gọi cô? Là A Diệp sao?

“Bác sĩ, có chuyện gì vậy?” Đợi bác sĩ khám xong cho Ninh Hình Nhi, Nhuế Diệp liền hỏi.

“Ngài Nhuế, cậu bình tĩnh lại đã, tôi mới có thể nói rõ với cậu.” Mặt bác sĩ không đổi, tình huống này ông đã gặp nhiều, tập mãi thành quen rồi, nhưng ông hy vọng người thân nên tỉnh táo, đừng quá kích động, nếu không không giúp gì được.

Nhuế Diệp nghe vậy, lập tức yên lặng, nghe lời bác sĩ, hít sâu một hơi để mình tỉnh táo hơn, lại hỏi: “Bác sĩ, cô ấy có sao không?”

“Tôi nhớ lần trước tôi nói với cậu, vì cô ấy bị thương ở đầu nên tạm thời mất trí nhớ, nhưng vừa kiểm tra, tôi phát hiện trong đầu cô ấy có máu tụ, vì máu tụ đè lên dây thần kinh nên cô ấy mới mất trí nhớ.

“Máu tụ? Cần phẫu thuật sao? Nguy hiểm không?” Nhuế Lập Ngôn nắm được mấy từ then chốt.

“May mắn khối máu rất nhỏ, phẫu thuật cũng không có vấn đề gì.”

“Vậy thì tốt.” Nhuế Lập Ngôn thở phào nhẹ nhõm, nhưng Nhuế Diệp vẫn nghiêm mặt, “Tiểu Diệp, bác sĩ nói Tiểu Hình không sao, cháu...”

“Bác sĩ.” Nhuế Diệp mở miệng, “Không nguy hiểm, vậy sau khi phẫu thuật, trí nhớ của cô ấy...”

“Cái này khó nói.” Bác sĩ dùng thái độ chuyên nghiệp giải thích: “Không phải tôi muốn chối bỏ trách nhiệm, nhưng vì thực tế những người gặp phải trường hợp này khác nhau, nên tôi không thể cho cậu câu trả lời chính xác, sau khi phẫu thuật, cô ấy có khôi phục trí nhớ không thì tôi không chắc chắn, tôi định đề nghị không phẫu thuật để khối máu tự tan, nhưng bây giờ khối máu đã đè lên dây thần kinh, cần phải phẫu thuật. Sau khi phẫu thuật, có mấy trường hợp, một là khôi phục trí nhớ bao gồm cả quá khứ lẫn sau khi mất trí nhớ; hai là chỉ nhớ những việc trước khi mất trí nhớ hoặc chỉ nhớ những việc sau đó; ba là cái gì cũng không nhớ, các người phải chuẩn bị sẵn tâm lý, tóm lại là tình huống nào cũng có thể xảy ra.”

Nhuế Lập Ngôn nhìn sắc mặt khó coi của Nhuế Diệp, “Tiểu Diệp, không sao là tốt rồi, cháu đừng lo.”

Tại sao có thể không lo, cô khỏe đương nhiên anh vui, nhưng làm sao anh có thể không lo, “Cháu đi thăm Hình Nhi.” Nói xong anh đi vào phòng bệnh.

Ai, thằng bé này, Nhuế Lập Ngôn than thở, quay đầu nói cảm ơn với bác sĩ. “Cảm ơn ông, bác sĩ.”

“Không có gì.”

Ninh Hình Nhi ngửi thấy mùi thuốc sát trùng nên tỉnh lại, vừa nhìn thấy trần nhà quen thuộc, còn có tiếng nước nhỏ giọt, cô biết ngay bây giờ mình đang ở đâu.

Nhất định Nhuế Diệp lo gần chết, cô từ từ ngồi dậy, cảm thấy người không thoải mái, không thoải mái nhất chính là cảm giác mơ hồ mê muội, day nhẹ huyệt thái dương, đúng lúc Nhuế Diệp đi vào, anh sợ hãi vội vàng gạt tay cô ra.

“Em đang làm gì vậy?” Nhuế Diệp biết mình hơi to tiếng, nhưng anh rất lo lắng, sợ cô day nữa sẽ làm máu tụ trong đầu cô lệch khỏi vị trí.

“A Diệp, anh sao thế?” Cô vừa tỉnh lại anh đã hung dữ với cô, Ninh Hình Nhi không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, Nhuế Diệp nén giận, cúi đầu nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, là anh không tốt.”

Ninh Hình Nhi nhìn vẻ mặt anh nghiêm trọng, cô cũng cau mày: “A Diệp, sao thế? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Cô nhớ đầu mình hơi đau, đau đến mức cô mất ý thức, khi cô tỉnh lại đã ở trong bệnh viện, cho nên có lẽ ngủ mê rất lâu? Hay cô bị bệnh chỗ nào?

Nhưng vấn đề của cô chỉ đổi lại sự im lặng của anh. Nhuế Diệp nhìn cô chăm chăm không nói lời nào.

Ninh Hình Nhi bị bộ dáng này của anh hù sợ, cho rằng mình bị bệnh, hơn nữa còn bệnh rất nặng, ghen ngào nói: “A DIỆP, có phải em sắp chết không?”

Chữ chết đánh thẳng vào lòng Nhuế Diệp, anh mở to mắt, lớn tiếng trách móc: “Em không thể chết.”

“Em cũng không muốn. Người ta rất vất vả mới tìm được người trong lòng, còn vui vẻ kết hôn, vẫn chưa được ba tháng, làm sao em lại chết.” Bị anh mắng, cô khó lớn, không phải cô cố tình gây sự, mà anh không giải thích rõ.

“Đừng khóc.” Nhuế DIỆP luống cuống lau nước mắt cho cô, “Đừng khóc, nhé?” Anh vì quá căng thẳng nên không chú ý nghe được từ thích cô nói.

Giọng nói dịu dàng của anh thành công làm Ninh Hình Nhi dừng khóc. “Dáng vẻ vừa rồi của anh rất nghiêm trọng.”

“Anh...Không phải. Hình Nhi, em không sao đâu.” Anh từ từ giải thích với cô.

“Nhưng bộ dáng của anh như nói em sắp chết.”

“Anh vốn như vậy mà.”

“Anh không như vậy.” Cô gái nhỏ nhấn mạnh.

“Đúng, anh không như vậy, anh vừa đùa em thôi...”

8. Chương 8

“Cho nên em sẽ không chết?” Nghe anh giải thích, Ninh Hình Nhi vẫn hơi sợ hãi.

Làm ơn đi, cô mới hai mươi một tuổi, cô còn chưa sống hạnh phúc với chồng yêu được bao lâu, bây giờ cô chết, cô không thể chết! Cho dù có chết, cô cũng muốn chết già, không phải đột tử như vậy!

“Không cho phép nói từ chết nữa.” Có kiêng có lành, đừng tự nhiên nhắc đến từ này.

“Phù, vậy là được, vậy là được.” Hừ chết cô.

Nếu không phải bây giờ không hợp, Nhuế Diệp rất muốn cười ra tiếng, bộ dáng nghiêm túc “Tôi không muốn chết, tôi muốn sống thật lâu” của cô rất buồn cười.

“Vậy em chỉ cần phẫu thuật là khỏi?” Cô nhẹ nhàng hỏi, không phải cô muốn hỏi nhẹ nhàng như vậy, mà là cô phát hiện chỉ cần cô nhắc đến chuyện này, nhất định Nhuế Diệp sẽ tức giận nhìn cô, mà anh rất ít khi tức giận, rốt cuộc anh đang giận cái gì?

“Đúng.”

Len lén nhìn anh vài lần, Ninh Hình Nhi lại nhẹ giọng hỏi: “Vậy anh đang giận cái gì?”

Anh không giận, anh thề anh không giận, anh chỉ..... Phiền não, “Không có gì.”

“Phẫu thuật rất nguy hiểm sao?” Không giữ được mạng là chuyện không tránh khỏi, Nhuế Diệp không nói, đều giữ chuyện buồn bực trong lòng, giống hệt hồi bé, rõ ràng thích cô, lại nói không thích cô..... Khoan đã, có phải cô vừa mới nhớ lại chuyện trước kia?

Trước kia anh không thích cô?

Vô số dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu đầu cô, vậy bây giờ Nhuế Diệp đang ngồi cạnh cô, lo lắng lại tức giận thì sao? Tại sao đột nhiên cô cảm thấy Nhuế Diệp không thích cô?

“Hình Nhi, chỉ là ca phẫu thuật nhỏ, không cần lo lắng.” Nhuế Diệp ra lệnh ỳnh không được nghĩ nhiều, tránh mấy cảm xúc không tốt này lây cho Ninh Hình Nhi.

“A..... A Diệp.” Hiện tại cô không lo lắng vấn đề này, ngược lại đột nhiên cảm thấy mình quái lạ, “Có phải trước kia anh không thích em?” Cô hỏi ấp a ấp úng, sợ mình nhận được câu trả lời khẳng định.

“Em.....” Anh nín thở hỏi, “Em nhớ ra gì sao?”

Ninh Hình Nhi lắc đầu, “Không có, chỉ là em vừa có cảm giác hình như anh không thích em.”

Trời ạ! Nhuế Diệp suýt nữa bị lời của cô hù chết, nhớ tới mấy tháng cố gắng này, đột nhiên cảm thấy thất bại, “Hình Nhi, câu hỏi em hỏi anh, tự em suy nghĩ đi, anh yêu em không?”

Anh yêu cô không? Ninh Hình Nhi nhắm mắt lại, ngồi dựa vào gối, anh không yêu không?

Trong lòng cô tự hỏi, sau khi mất trí nhớ, một cảm giác trống không nứ chặt lấy cô, cô cho rằng cả đời sẽ như vậy, nếu như không gặp anh, cô thật sự không biết làm gì.

Sau đó anh lại chứng minh thân phận của cô, cầu hôn cô, cho cô một gia đình hoàn chỉnh, cho nên cô biết ơn anh?

Không phải! Biết ơn người ta, cũng không thể lấy hôn nhân cả đời của mình làm quà tặng, như vậy..... Cô nhìn anh, có lẽ cô yêu anh, vì yêu, cho nên cô mới chấp nhận tất cả của anh.

Anh nói anh là chồng chưa cưới của cô, cô tin; anh nói họ sắp kết hôn, cô cũng tin, cho nên anh cầu hôn cô, cô đồng ý.

Cho nên tất cả những thứ này vì cô đã sớm yêu anh, bắt đầu từ lúc nào? Từ lúc nào cô đã yêu anh?

Chắc là lúc cô chưa mất trí nhớ! Trong lòng Ninh Hình Nhi có rất nhiều cảm giác, cô yêu anh, cô chắc chắn.

Còn Nhuế Diệp thì sao? Ánh mắt anh nhìn cô rất dịu dàng, có rất nhiều cảm xúc bao quanh, ánh mắt nhìn cô thật say đắm.

“A Diệp, anh nói đi.” Trong lòng đã có đáp án, nhưng cô vẫn muốn nghe anh nói.

Lập tức Nhuế Diệp hiểu được ý nghĩ giao hoát trong đầu cô, thiếu chút nữa bị cô lừa, đã hiểu tâm ý của anh rồi, còn tham lam muốn nhiều hơn, nhưng mà đối với yêu, so đo quá nhiều, ngược lại sẽ mất càng nhiều, sao tất cả mọi người không thẳng thắn với nhau hơn.

“Anh thích em, anh yêu em.” Anh nói như vậy.

Ninh Hình Nhi lắc đầu, “Lúc anh nói yêu em có thể tình cảm hơn chút được không?”

Cô nhóc chết tiệt! Không thấy anh căng thẳng đến mức mặt cứng đờ rồi hả, nhưng vẫn đáp ứng yêu cầu của cô, thả lỏng mặt, lặp lại lần nữa.

Ninh Hình Nhi vẫn lắc đầu, “Ai da, anh nói thật không có thành ý.”

Không thể so đo nhiều? Thôi đi! Nhìn cũng biết lòng tự trọng của đàn ông lớn hơn phụ nữ nhiều, Nhuế Diệp kéo lấy cô, đặt lên môi cô, nói cho cô biết, mình rất yêu cô, nếu không phải không thích hợp, không nên ở đây, anh nghĩ, có lẽ anh dùng một số hành động để chứng tỏ tình ý của anh, chắc chắn cô sẽ tin.

Ninh Hình Nhi cười để mặc anh làm vậy, thật ra trong lòng mừng rỡ như nở hoa, anh nói rồi, anh yêu cô, cô cũng vậy, rất yêu rất yêu anh.....

Việc Nhuế Diệp lo lắng sau khi phẫu thuật cô mất trí nhớ hay hồi phục trí nhớ vẫn là điều phiền não, để anh lo là được, tránh khiến cô lo lắng.

Nếu như cô mất trí nhớ, anh sẽ theo đuổi lần nữa; nếu cô chỉ nhớ những điều đau khổ trước kia, anh sẽ nhận tội, để cô yêu anh lần nữa; nếu như cô giống bây giờ, như vậy tất cả họ đều vui vẻ, kết quả mỹ mãn.

Anh không thể quyết định tất cả, cho nên anh chỉ có thể tự cứu.

Ninh Hình Nhi tỉnh lại, nhìn trần nhà trắng toát, tiếng tí tí máy tâm đồ, nhìn quanh, cô thấy vẻ mặt lo lắng của Nhuế Diệp, Nhuế Lập Ngôn và bác Trần.

Cô mỉm cười, câu nói đầu tiên là: “A Diệp, có thể đổi màu sơn trong bệnh viện không, nhìn màu trắng thật không có sức sống.”

Tất cả mọi người ngẩn người, sau đó mới lấy lại tinh thần, “Tiểu Hình, cháu không sao chứ?”

“Có khó chịu chỗ nào không?”

“Cháu khỏe không?”

Ồn ào huyền ảo, Ninh Hình Nhi nghe đến đâu đâu, giơ tay ý bảo mọi người đừng nói nữa, “Không sao ạ!”

Mấy tiếng thở dài vang lên, không sao là tốt rồi.

“vậy bác về nhà bảo chị Lâm nấu canh để Tiểu Hình bồi bổ.” Đầu suy nghĩ, cần cần mua óc heo không? Không được không được, biến thành đầu heo thì toi! Bác Trần vừa nói lảm nhảm vừa đi ra ngoài.

“Không sao chứ? A, vậy chú về công ty trước, Tiểu Diệp, cháu ở lại chăm sóc Tiểu Hình, chuyện ở công ty để chú xử lý.” Nhuế Lập Ngôn giao toàn bộ trách nhiệm rồi đi.

Ừm, xem ra chú rất hiểu phụ nữ ghê, Ninh Hình Nhi mở to mắt nhìn Nhuế Diệp vẫn im lặng, bây giờ trong phòng bệnh chỉ còn hai người bọn họ, “Nhuế Diệp.....”

Nhuế Diệp yên lặng vuốt mặt cô, thấy sắc mặt cô tái nhợt, nhưng tinh thần không tệ lắm, “Có thoải mái không?”

Cuối cùng vẫn làm theo đề nghị của bác sĩ, nhanh chóng để cô phẫu thuật, mặc dù bác sĩ luôn đảm bảo với anh không có nguy hiểm gì, nhưng anh vẫn không không chế được mà chấn động. anh không lo lắng cô có nhớ ra không, anh chỉ lo lắng cho tính mạng của cô, tình yêu gì đó cũng có thể biến mất, cô sống rất tốt là điều quan trọng nhất!

“Không sao ạ, em chỉ muốn ngủ thôi.” Nói xong, cô liền híp mắt.

“Ừ, tạm thời anh đừng nói chuyện, nghỉ ngơi đi, anh sẽ ở cạnh em.” Nhuế Diệp sờ đầu cô, đắp kín chăn cho cô.

Ninh Hình Nhi ngoan ngoãn nghe lời, nhắm mắt lại.

Cô khối phục trí nhớ rồi sao? Hay là giống như trước, anh há miệng, cử động mấy lần, cuối cùng lại thôi, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng.

Một tháng sau, Ninh Hình Nhi hồi phục rất nhanh, vả lại được bác sĩ đồng ý, rốt cuộc có thể về nhà nghỉ ngơi, vì vậy sắp xếp hành lý chuẩn bị về nhà, nhưng họ không về nhà riêng, mà là về nhà họ Nhuế, vì nhà họ Nhuế có chị Lâm, chị Lâm rất giỏi về canh bổ, có thể bồi bổ cơ thể cô thật tốt.

Mà Nhuế Diệp vẫn ở bên cạnh cô, không đến công ty, “A Diệp, anh không đến công ty sao?”

“Bây giờ em quan trọng nhất.” Nhuế Diệp trả lời.

“À.” Cô chau mày, cảm thấy kỳ lạ, sau đó nhìn chằm chằm ảnh cưới trước giường: “A Diệp, nhìn anh trong hình rất nghiêm túc đó.”

Nhuế Diệp đang gọt trái cây cũng không ngẩng đầu lên nói: “Anh không quen chụp ảnh.”

“À.” Cô thu hồi tầm mắt, nhìn Nhuế Diệp, không nói.

“Ăn táo đi.” Nhuế Diệp dứt từng miếng táo cắt hình hạt lựu vào miệng cô.

Ninh Hình Nhi ăn vài miếng, “A Diệp, em không muốn ăn nữa, đủ rồi.”

Nhuế Diệp ăn hết chỗ táo còn lại, sau đó ngồi bên cạnh cô, Ninh Hình Nhi thấy không chịu nổi nên nói, “Xin anh đấy, anh đừng cả ngày lẫn đêm nhìn em chằm chằm có được không?”

Thấy cô khó chịu, nhưng Nhuế Diệp vẫn bình thản trả lời: “Bây giờ công việc của anh là nhìn em.”

“Người ta đã khoẻ hơn rồi.”

“Sao?” Anh chau mày, thuận miệng hỏi: “Em có nhớ ra gì không?”

Ninh Hình Nhi cúi đầu, trong mắt hơi kỳ lạ, nghiêng đầu nghĩ, “Không có đâu.”

“Thật sao?” Tròng mắt đen sáng lên, “Em ngủ một lát đi.”

“Không muốn, không ăn thì ngủ, em sắp trở thành heo rồi.” Ninh Hình Nhi lắc đầu cự tuyệt đề nghị của anh, “Hay anh nói cho em những chuyện trước kia đi? Anh chưa từng nói với em.”

Về mặt Nhuế Diệp cứng đờ, sau đó lắc đầu một cái, “Không nên, có một số chuyện anh hi vọng em có thể tự nghĩ.” Vì anh cũng không biết làm sao nói cho cô biết về những ngày tháng đối xử lạnh lùng vô tình với cô đó.

“Thật hả?” Trên mặt không nói rõ không tin, “Nhưng em cảm thấy anh không muốn em nhớ ra những chuyện lúc trước.”

“Không phải!” Anh lập tức phản bác, nhưng nói quá nhanh, ngược lại làm Ninh Hình Nhi nghi ngờ, “Thật đó.”

“Được rồi, nhưng bây giờ em thấy rất chán, anh kể chuyện lúc trước cho em đi.”

Anh quay đầu đi, không nhìn ánh mắt vô tội của cô nữa, sợ mình mềm lòng, “Nhưng anh mệt.” Anh chỉ có thể sử dụng cách nhu nhược này.

Ninh Hình Nhi vốn muốn hỏi vài chuyện, nhưng thấy mặt anh đầy vẻ mệt mỏi, dưới mắt còn thâm quầng, trong lòng lại đau, “Vậy anh mau đi nghỉ đi.”

“Ừ.” Nhuế Diệp đứng dậy cởi quần áo, nằm xuống cạnh Ninh Hình Nhi, lúc cô ở bệnh viện, anh luôn nằm ở ghế salon bên cạnh; về nhà rồi, anh ngủ luôn nằm cạnh cô, mặc dù giường rất lớn, nhưng anh sợ làm cô bị thương nên luôn ngủ cạnh mép giường.

“A Diệp, hay là.....” Cô khẽ cắn răng.

“Không.” Nhuế Diệp biết cô muốn nói gì, “Anh không ngủ ở phòng khách đâu, anh muốn ngủ ở đây.”

“Vậy anh nằm lùì vào đi.” Cô sợ anh sẽ rơi xuống giường, rõ ràng giường rất lớn mà.

“Anh sợ.....”

“Anh sợ cái gì, tư thế anh ngủ rất bình thường, đều do em quần lấy anh..... anh cũng không dám chủ động ‘dây dưa.’” Người có tư thế ngủ kỳ quặc là cô, Ninh Hình Nhi xấu hổ thừa nhận.

Nếu như muốn anh chủ động dây dưa, chỉ sợ sẽ phải diễn cảnh phun máu mũi.

“Đừng sợ mà, người ta đâu có ăn anh.”

Nhưng Nhuế Diệp sợ, anh sợ anh sẽ thuận theo bản năng mà ăn cô.

“Nhanh lên.”

“Ừ.”

Nghỉ ngơi gần một tháng, rốt cuộc được Nhuế Diệp chấp thuận, Ninh Hình Nhi đã đi làm ở công ty, về việc học, thật ra năm ba đại học cô học rất nhàn, cho nên hơn nửa thời gian đều ở công ty.

Rất nhiều người trong công ty biết Ninh Hình Nhi là vợ của Nhuế Diệp, cho nên ai cũng khách khí với cô, cho dù thực chất cô là em gái sai vật, người khác cũng không dám sai cô, không phải ăn no không có chuyện gì làm.

Nhuế Diệp đã tiếp quản tập đoàn Nhuế Thị, mà Nhuế Lập Ngôn không lập tức hoàn thành giấc mơ của ông là đi du lịch thế giới, mà ở nhà họ Nhuế nghỉ ngơi, thư giãn tinh thần để chuẩn bị khởi hành, thuận tiện hướng dẫn tổng giám đốc mới nhậm chức.

Mà Ninh Hình Nhi là phu nhân tổng giám đốc, người sai khiến cô chỉ có Nhuế Diệp.

“Hình Nhi, cầm bản tài liệu này đi phô tô.”

“Vâng.”

“Hình Nhi, dịch bản tài liệu này thành tiếng Anh.”

“Hình Nhi.....”

“Tổng giám đốc đại nhân!” Rốt cuộc trợ lý đã phản kháng.

“Hả?” Tổng giám đốc đại nhân không ngẩng đầu lên mà tiếp tục xem tài liệu.

“Em là sinh viên giỏi của ngành quản lý đó.” Thật không biết xấu hổ, nói vậy mình cũng cảm thấy rất xấu hổ.

“Thì sao?”

“Tại sao anh lại sai người ta làm mấy chuyện đơn giản như vậy!” Ninh Hình Nhi nói ra bất mãn trong lòng.

Lần này, Nhuế Diệp gật đầu, hình như đồng ý với ý kiến của cô, “Nói cũng phải.”

“Vậy có phải nên cho người ta một công việc có tính khiêu chiến chút không?” Ninh Hình Nhi được voi đòi tiên.

“Ừ, đúng vậy, vị trí quản lý bộ phận marketing trong công ty.....” Ngón tay Nhuế Diệp gõ có tiết tấu lên mặt bàn.

“Hay lắm.” Không ngờ có th từ trên trời rơi xuống một vị trí tốt như vậy.

Nhuế Diệp nói tiếp, “Ừ, đáng tiếc anh không thể nhìn thấy em.” Giọng điệu anh nửa thật nửa giả.

Bộ phận marketing ở tầng dưới, như vậy chắc chắn một ngày cô không thể gặp Nhuế Diệp mấy lần, hơn nữa sau khi cô vào công ty, cô phát hiện phụ nữ có tâm cơ rất nhiều.

“Được rồi, anh nên để em phát huy năng lực.” Gương mặt Nhuế Diệp khổ sở.

“Không cần, em vẫn nên ở đây thì hơn.” Đột nhiên Ninh Hình Nhi nói chắc như đinh đóng cột.

“Chắc chắn không?” Nhuế Diệp lại hỏi.

“Vâng, chắc chắn.”

“Được rồi.” Do dự nhìn cô một lát, Nhuế Diệp mới gật đầu.

Bên tai còn nghe được tiếng thì thầm: “Em đâu có ngốc, không có ông xã thì làm sao đây.....” Anh nhếch miệng cười, anh đã nói cô là một cô gái rất thông minh mà!

Nhưng cô gái thông minh lại không thông minh một số chuyện.

Ninh Hình Nhi là cô gái xinh đẹp, đi làm nên cô đã làm tóc xoăn gọn sóng, làm cô càng thực nữ hơn, mặc đồ công sở, trang điểm nhẹ, dáng vẻ thành thực lại mê người, mà đàn ông là động vật cảm quan, hai mắt chỉ nhìn những vật xinh đẹp. Nhưng không ai dám có chủ ý với phu nhân tổng giám đốc, nhưng không phải tất cả mọi người đều biết Ninh Hình Nhi là phu nhân tổng giám đốc.

Ví dụ như nhân viên mới Lý Quốc Đống đây, gặp Ninh Hình Nhi mấy lần ở tầng dưới, anh ta rất thích cô, nên đề nghị ăn trưa cùng nhau.

Ninh Hình Nhi không suy nghĩ nhiều, dù sao chỉ ăn cơm cùng nhau, hơn nữa buổi trưa tổng giám đốc đại nhân phải ăn cơm cùng khách hàng, cho nên cô đồng ý.

Sau khi ăn cơm vui vẻ với Lý Quốc Đống xong, Ninh Hình Nhi vẫy tay chào anh ta, trở về phòng tổng giám đốc làm việc.

Sau khi về, thấy Nhuế Diệp đã bắt đầu làm việc, cô nhìn đồng hồ, may quá, thời gian nghỉ trưa vẫn chưa hết, cô có thể pha một ly ca cao.

“A Diệp, anh có muốn uống ca cao không?” Cô là một người vợ, khi cần thiết cũng muốn chăm sóc dạ dày của ông xã.

“Không!” Giọng nói anh buồn buồn.

“À.” Ninh Hình Nhi không nghĩ nhiều, vui vẻ đi pha ca cao, không để ý sau lưng cô có người có ánh mắt u ám, vẻ mặt cực kỳ khó chịu nhìn cô.

Nói thừa, bà xã mình đi ăn cơm cùng người đàn ông khác, tâm trạng của anh có thể tốt sao, thấy vẻ mặt cô gái kia, anh cảm thấy cô rất vui vẻ.

“Trưa nay ăn gì?” Nhuế Diệp không để ý hỏi.

“À, ăn đồ ăn Nhật Bản, rất ngon đó.” Ninh Hình Nhi vừa nói vừa cười.

Đồ ăn Nhật Bản? Không phải anh chưa từng đưa cô đi ăn, làm bộ vô tình thuận miệng hỏi: “VẬY ĐI VỚI AI?”

“Chính là đồng nghiệp ở tầng dưới.” Uống một ngụm ca cao, Ninh Hình Nhi ngồi xuống ghế, mở máy tính lên xem mấy trang web, dù bao nhiêu giờ tổng giám đốc không sai gì, cho nên cô có dư thời gian.

Nhuế Diệp cắn răng hỏi: “Nam hay nữ?”

Ninh Hình Nhi dán mắt vào máy tính, sau khi tìm được đồ mình muốn tìm mới từ từ trả lời: “Nam.”

Đáng chết! Anh khẽ rửa mặt, cô còn nhỏ, người quen có hạn, nhưng anh không hy vọng trói buộc cô, để cô cảm thấy kết hôn không có quyền kết giao bạn bè, cho nên anh không thể bắt ép cô, nhưng anh biết bà xã mình rất đẹp, cố ý để cô bên cạnh, không ngờ mình vừa rời mắt đã có người gian trá.

Cô còn quá trẻ, có phải còn sớm để kết hôn? Nhưng vừa nghĩ tới mấy năm sau, cô có thể muốn lấy người khác, sinh con cho người khác, đột nhiên cảm thấy may mắn, thật may vì mình giữ lấy cô ấy.

“Như vậy hôm nào chúng ta cùng ăn cơm.” Anh làm như không có chuyện gì mở miệng.

“Vâng.” Cô không phản đối.

May quá, chỉ là bạn bè, anh tự an ủi mình, tuổi tác không phải vấn đề, anh lớn hơn cô, cho nên anh sẽ chiều theo tính cô, đúng, anh sẽ dễ dàng tha thứ.

“Bạn em tên gì?”

“Quốc Đống, Lý Quốc Đống.”

Nhuế Diệp nhìn cô, mới ăn một bữa cơm đã gọi thẳng tên cậu ta?

“Hình Nhi?”

“Sao ạ?”

Ánh mắt Nhuế Diệp loé lên, anh khẽ cúi đầu, nghiêng đầu nhìn tài liệu, từ từ mở miệng: “Hình như bụng anh hơi đau.”

Ánh mắt dán vào máy tính rồi cuộc cũng nhìn anh, “hả? Có thật không? Nhất định vừa ăn cơm xong, chưa kịp tiêu hoá.” Ninh Hình Nhi lục lọi trong ngăn kéo một lúc, lấy ra thuốc đau bụng, “Đã bảo anh đừng như vậy, coi mình là trâu bò sao?”

“Anh chờ chút, em đi lấy nước cho anh uống thuốc.” Ninh Hình Nhi chạy ra ngoài.

Người nào đó “bị đau bụng” nhìn chằm chằm máy tính, mở file quản lý nhân viên, nhập tên người vào, rất nhanh tìm được thông tin về người đó.

Bạn bè? Kết bạn cũng được, nhưng không được kết giao nhiều người khác giới quá, vì anh rất hẹp hòi, còn hẹp hòi hơn cả phụ nữ!

Hôm sau.

“Sao vậy? vừa nghe điện thoại xong đã ỉu ỉu cúi đầu.” Nhuế Diệp hỏi.

“Là Quốc Đống đó, anh ấy bị điều đến chi nhánh ở Đại Lục, hình như sáng nay vừa phê duyệt, chiều nay anh ấy phải đi rồi, cũng không kịp chào tạm biệt, em còn muốn trưa nay ăn cơm, giới thiệu anh cho anh ấy.”

“Không phải rất tốt sao, cũng không phải bị đày đi biên cương.” Nhưng anh rất trọng dụng nhân tài, mặc dù có tâm địa gian xảo với bà xã, nhưng anh là người rất rộng lượng cho anh ta thăng chức mà.

“Vâng, thôi vậy.” Ninh Hình Nhi không suy nghĩ nhiều.

“Hình Nhi, anh muốn kết hôn với Đại Lục.” Ánh mắt Nhuế Diệp đầy sự xin lỗi, “Anh.... thật xin lỗi....” Ngay sau đó cúi đầu nhìn Đại Lục trong lòng, ánh mắt anh rất dịu dàng.

“Tại sao? Rõ ràng anh thích em, tại sao lại chọn cô ta?” Ninh Hình Nhi nắm chặt tay, khổng chế mình đừng vì đồ kị mà đánh anh và Đại Lục.

“Không, anh không thích em, anh thích Đại Lục, thật xin lỗi, Hình Nhi, anh chỉ coi em là người thân, anh không ngờ em coi ý tốt của anh là tình yêu.” Nhuế Diệp chân thành trả lời.

“Không, không phải vậy, anh yêu em, anh yêu em!” Ninh Hình Nhi điên cuồng la hét.

Nhuế Diệp chỉ mỉm cười nhìn Đại Lục, sau đó nhìn cô ấy này, rồi bỏ đi.

“Không..... Không được đi, anh đừng không quan tâm em, đừng bỏ em, A Diệp.....”

Con người đen láy mở to trong bóng tối, đau khổ trong lòng dừng lại, cô há miệng, thở hổn hển, nhìn trần nhà một lúc lâu, Ninh Hình Nhi mới từ từ bình tĩnh lại.

Là mơ, vừa rồi là mơ, không phải thật..... Nhìn ảnh cưới đối diện giường, cô chắc chắn vừa rồi là mơ, cô đang ở hiện thực, đây mới là thật.

Bình thường mọi người thích treo ảnh cưới ở đầu giường, cô lại treo ảnh cưới đối diện giường, mỗi lần mơ tỉnh lại cô có thể nhìn bức ảnh đó, bức ảnh đó làm cô chắc chắn hạnh phúc bây giờ là thật.

Không phải mơ! Anh không kết hôn Đại Lục, anh kết hôn với cô, sau khi cô tỉnh lại khỏi giấc mơ dài, thích nhất thấy anh bên cạnh cô, dịu dàng nhìn cô, chăm sóc cô.

Cô cho rằng kết hôn với đi, đi du lịch khắp châu Âu với anh mới là mơ, thì ra là thật.

Đúng, Ninh Hình Nhi khôi phục trí nhớ rồi, sau khi phẫu thuật đã khôi phục trí nhớ, nhưng cô không nói, không nói cho anh biết, vì cô muốn chắc chắn mình không nằm mơ.

Tại sao sau khi tỉnh lại khỏi mộng đẹp, mộng đẹp vẫn tiếp tục? Thì ra đó không phải mơ, đó là thực tế chân thật.

Cô đã kết hôn với anh!

Giấc mơ từ nhỏ đã thành hiện thực, nhưng cô cảm thấy không chân thật, ngay cả anh đã từng nói yêu cô, cô vẫn nghi ngờ, vẫn còn đang trong thời gian xem xét.

Nghiêng đầu, nhìn Nhuế Diệp ngủ bên cạnh, hơi thở đều đều chứng tỏ anh đang ngủ say, cô nhẹ nhàng di chuyển thân thể, tựa vào người anh, nhắm mắt lại, cảm nhận nhiệt độ của anh, anh theo thói quen ôm lấy cô.

“A Diệp.....” Cô thì thầm, cô thật yêu thật yêu anh, từ nhỏ đến lớn, trong mắt cô chỉ có anh, mà anh luôn đẩy cô ra, nhưng cô không sợ, cố tình muốn ở cùng anh, không sợ chết quẩn lấy anh, bị thương đầy mình cũng không tiếc.

Còn anh thì sao? Có phải anh cũng có cảm xúc như cô?

Cau mày, nháy mắt hốc mắt khê ướm, mặc kệ, bây giờ cô là bà Nhuế, là người vợ hợp pháp của anh, ai cũng không có quyền không cho anh yêu cô, cho dù hiện tại không có, nhất định về sau anh sẽ yêu cô!

Trước khi phẫu thuật, anh nói anh yêu cô, muốn cô bớt sợ phẫu thuật hay là lời nói chân thành của anh? Cô không biết, cô chỉ biết anh nói anh yêu cô, đó chính là yêu, cô không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng mấy ngày nay luôn gặp ác mộng, cô luôn mơ thấy anh ở cùng Đại Lục, để mặc cô một mình khóc, cô thật sự muốn biết Đại Lục đi đâu.

Sau khi xảy ra hoả hoạn, cô chưa gặp lại Đại Lục, vì sao? Cô ấy đi đâu rồi? Cô muốn hỏi, nhưng lại không dám, trong mắt mọi người, cô vẫn mất trí nhớ, Đại Lục không nên tồn tại trong đầu cô.

Có lúc cô nghĩ, không bằng để cô vẫn mất trí nhớ, chuyên tâm làm bà Nhuế, không phải tốt hơn sao?

Đột nhiên khôi phục trí nhớ, làm mình ngày ngày suy nghĩ khổ sở, thật sự rất khó chịu, rất muốn níu lấy cổ áo Nhuế Diệp, hỏi to, người anh yêu rốt cuộc là ai!

“Ừm.....” Nhuế Diệp mơ màng ưm một tiếng.

Ninh Hình Nhi nhanh chóng nhìn sang, phát hiện mình đã hành động theo ý muốn, vội vàng buông áo anh ra, tránh không cần thận làm anh chết trong sự ghen tuông của cô.

“A Diệp khốn kiếp, nếu đã kết hôn, anh chính là của em, nếu dám để ý người khác, bà đây sẽ cho anh thấy!” Cô hung dữ nói nhỏ, nhớ anh từng hành hạ tinh thần cô, cô liền tức giận, thật muốn giáo huấn anh.

Cảnh tượng anh hôn Đại Lục vẫn hiện lên trong đầu cô, cô ngây thơ ngồi dậy, hôn lên môi anh mấy cái, cô muốn trừ độc, trừ độc.

Người đàn ông đang ngủ say đáp lại nụ hôn của cô, hoàn toàn hành động trong vô thức.

Ninh Hình Nhi khôi phục trí nhớ, trong lòng đầy oán giận, liền hành hạ anh không để lại dấu vết.

Nhớ trong thời gian này Nhuế Diệp bị cấm dục khổ sở, cô liền cười khúc khích, lúc trước lo sau khi phẫu thuật sức khỏe cô vẫn yếu cho nên anh không dám đụng, kết quả tốt qua muốn ăn thịt, lại bị cô ột chưởng.

Để mặc nh vui vui vẻ vẻ ăn một lát, cô mới ác ý giả bộ vô tội nói kinh nguyệt mình tới, nhìn anh buồn bực nắm chặt tay, cô mới hả hê, nhưng cô cũng không dễ chịu gì.

Dù sao nhất định anh còn khó chịu hơn cô, vào phòng tắm nước lạnh thật lâu, đáng đời!

9. Chương 9

“Nhuế Diệp, lâu rồi không gặp.” Đại Lục nhìn người đàn ông vẫn tuấn tú, ấn tượng ban đầu cô yêu anh chính là vẻ ngoài lịch sự, đẹp trai này của anh.

Thời đại học, rất nhiều nữ sinh theo đuổi anh, thế nhưng anh lại không để ý tới ai, nếu không phải cô và anh cùng đến từ Đài Loan, có lẽ anh cũng không thèm để ý tới cô, đặc biệt anh đồng ý để cô sống trong nhà mình mấy ngày cô không kim lòng được mà suy nghĩ bậy bạ, có phải anh có ý với cô, mà sáng sớm hôm đó anh hôn cô làm cô càng khẳng định.

Nhưng sự khẳng định này lập tức dao động khi anh nhìn Ninh Hình Nhi, ánh mắt anh nhìn Ninh Hình Nhi rất dịu dàng, khác hoàn toàn khi nhìn người khác, giống như Ninh Hình Nhi là duy nhất của anh.

“Ừ, anh cho rằng em đi rồi.” Nhuế Diệp nhìn ngoài cửa sổ, từ từ uống cà phê, khi anh nhận được điện thoại của cô, anh rất kinh ngạc, không ngờ cô đến tìm anh.

Khi đó Ninh Hình Nhi không rõ sống chết ra sao, anh suy nghĩ nhiều đến chuyện khác, một lòng chỉ nghĩ tới Ninh Hình Nhi, sau đó chú nói với anh, Đại Lục đi rồi, anh cũng không nghĩ tại sao đột nhiên cô bỏ đi, dám uy hiếp anh nhưng lại bỏ dở giữa chừng, không thừa lúc Ninh Hình Nhi không có đó mà ra tay, lại nói cô không phải cô gái xấu, chỉ quá ngốc.

“Em vốn đi rồi, nhưng em cảm thấy nợ anh một lời xin lỗi.” Đại Lục cúi thấp đầu.

“Thôi.” Nhuế Diệp không để ý, khi đó không phải lỗi của cô, lỗi lớn nhất là của anh, nếu như anh hiểu rõ tình cảm của Ninh Hình Nhi, dám chấp nhận tình cảm của cô ấy, bọn họ cũng không luẩn quẩn như vậy, mà Đại Lục còn bị liên lụy, nói thật là tại anh, “Đại Lục, anh vẫn coi em là bạn.”

Nghe vậy, Đại Lục vội vàng ngẩng đầu lên, “Bây giờ còn sao?”

Đầu tiên nhìn cô một cái, “Đại Lục, em không phải thật sự thích anh chứ?” Nhuế Diệp hỏi ngược lại.

“Em.....” Cô cười khổ, “Cũng không phải không thích, em rất thích anh, nhưng không thích đến mức không có anh thì không được.”

Dù sao cũng không tiếp xúc với anh nhiều, chỉ nói chuyện vài lần, anh cho cô cảm giác tốt nhất, so với những bạn trai cũ của cô thì giỏi hơn, mà cô mới nghĩ muốn thân cận để hiểu rõ anh hơn.

Cho nên sau khi biết chuyện giữa anh và Ninh Hình Nhi, mới uy hiếp anh, nhưng cô chỉ nói ngoài miệng thôi, không làm thật, vì cô không phải người hèn hạ như vậy.

Khi anh đồng ý, cô cũng hơi mất mát, không vui vẻ như dự tính, anh rất thích Ninh Hình Nhi, yếu đến mức chính anh vui hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Ninh Hình Nhi vui vẻ là được rồi.

Lúc cô chưa nghĩ ra cách giải quyết vấn đề giữa ba người họ thì Ninh Hình Nhi mất tích, nhìn Nhuế Diệp bị thương nằm trên giường, cô đột nhiên phát hiện hành động của mình thật buồn cười.

Nhuế Diệp cười nhạt, “Đại Lục, em không cần xin lỗi.”

Đại Lục thở dài một hơi, rốt cuộc cô có thể yên tâm, ít nhất anh không có ý trách cô.

“Muốn ở lại bao lâu?” Dù sao cũng là bạn bè, nên quan tâm lẫn nhau.

“Sao vậy/ Muốn dẫn em về nhà?” Đại Lục cười chế nhạo.

Nhuế Diệp lên tiếng, “Em muốn cũng được, nhưng phải được bà xã anh đồng ý.” Nếu không có lẽ anh sẽ ngủ ở phòng khách, một mình thật khó ngủ.

“Ha ha.... Nô lệ của vợ!” Cô cười nói, trong lòng cô rất hâm mộ.

Hai người nói chuyện vui vẻ, đúng lúc Ninh Hình Nhi đi vào quán mua cà phê lúc trưa, Ninh Hình Nhi mở lớn hai mắt, chắc chắn mình không nhìn lầm.

Nhuế Diệp nói muốn gặp một người bạn, sẽ về nhanh thôi, bạn? Là bạn gái thì có! Trong nhà có một người vợ, bên ngoài có một người bạn gái!

Anh nói anh muốn cưới cô, cô đồng ý, vì khi đó cô tin anh là một người tốt, một người chồng tốt.

Anh đã chứng minh cô đúng, anh đúng là một người đàn ông tốt, sẽ chăm sóc cô cả đời, lúc cô mất trí nhớ hay sau khi khôi phục trí nhớ, cô đều cho là vậy, anh biết cô yêu anh, mà anh cũng yêu cô.

Nhưng nhìn một nam một nữ ngồi trong quán cà phê, cô cảm thấy mình như trở lại buổi sáng hôm đó, thấy một nam một nữ trên giường không thể tách rời, mà cô là người thừa.

Ban đầu ông trời cho cô một cơ hội, sau khi gặp hảo hớn, cô lại ngây thơ không cảm ơn trời cao đã sắp xếp, tin vào trực giác của mình, tin tưởng anh.

Cô cho rằng đây là khởi đầu mới, cho dù cô khôi phục trí nhớ, cô cũng không muốn quay lại, vì cô ghét cảm giác chờ đợi, chờ đợi trong thời gian dài đằng đặc.

Cô tình nguyện tin rằng cuộc anh bắt đầu yêu cô rồi, mặc kệ có tâm trạng gì, ít nhất mấy tháng này, anh không phải giả vờ đối xử tốt với cô, là anh thật lòng, là một người đàn ông đối xử tốt với một người phụ nữ!

Nước mắt chảy ra, cô lau đi, lau rất lâu nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy, “Đáng ghét!”

Ngẩng đầu nhìn, trời xanh mây trắng, mà giờ phút này nước mắt của cô trở nên buồn cười, cô lại sai lầm lần nữa, cô cho là tất cả, tất cả ý muốn của cô đều đúng, có lẽ trước khi hoả hoạn, anh rất muốn đính hôn với Đại Lục, kết hôn với người đàn ông đó, cô sai lầm rồi!

Nhưng..... Thật sự mình nhầm sao? Cô không dám tin những gì mình đang thấy, sau lòng cô vẫn còn hoài nghi.

Nhuế Diệp đáng chết! Trong cơn giận dữ Ninh Hình Nhi lau nước mắt, trở về công ty.

Lúc này, Nhuế Diệp như cảm thấy gì nên quay đầu lại, nhìn đường phố, không thấy người quen.

“Sao thế?” Đại Lục phát hiện anh không yên lòng.

“Không có gì, anh phải về công ty đây.” Anh nói với Ninh Hình Nhi sẽ về nhanh.

“Ừ, bye bye.” Đại Lục ưu nhã vẫy tay.

Nhuế Diệp gạt đầu, đi tính tiền, thuận tiện mua vài món ngọt cô thích về.

“Hình Nhi, em sao vậy?” Vừa về công ty, thư ký Văn đã báo hình như Ninh Hình Nhi không khỏe, vội vàng vào phòng, thấy cô gúi gối trên ghế salon, hai tay ôm chân, mắt nhìn xa xăm.

“Hình Nhi, anh mau đồ ngọt cho em này.” Anh cẩn thận để bên cạnh cô, nhìn gương mặt mờ mịt của cô, “Hình Nhi?”

“A Diệp, anh về rồi.” Ninh Hình Nhi nhìn anh.

“Đúng, anh về rồi, đói bụng không? Anh mau đồ ngọt về.” Nhuế Diệp nhẹ nhàng hỏi cô.

“Không đói, A Diệp.....” Mắt cô hơi đỏ, ngay cả giọng nói cũng hơi run: “Em..... Trong đầu em mới hiện lên một hình ảnh. Thật đáng sợ.....”

“Hình ảnh gì?” Gạt đồ ngọt sang một bên, Nhuế Diệp ôm cô ngồi lên đùi, vỗ nhẹ lên lưng cô, giọng nói nhẹ nhàng như dỗ trẻ con.

“Em thấy anh trần truồng nằm trên giường hôn một người phụ nữ khác.”

Tay đang vỗ lưng dừng lại chút, rồi lại tiếp tục, “Hình Nhi.....”

“Là thật sao?” Ninh Hình Nhi cầm lấy tay anh, kích động hỏi, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Tim đập chậm lại, Nhuế Diệp há miệng, cố gắng hô hấp, hít sâu nhiều lần, anh nhìn cô, “Đó là chuyện xảy ra trước lúc em mất trí nhớ.”

Nước mắt cô rơi nhiều hơn, anh đẩy thẳng cô xuống vức, “Vây..... Vây.....”

“Không đâu, trừ nụ hôn kia, không có gì cả, Hình Nhi, anh.....” Anh hơi ảo não, không có thời gian hỏi cô muốn gì, hiện tại chỉ muốn giải thích rõ.

“Anh tưởng cô ấy là em!” Nhuế Diệp hối hận không kịp, thật luống cuống, phải nói rõ chuyện này, “Anh không có ai cả, em là người phụ nữ duy nhất của anh.”

Người phụ nữ duy nhất? Gương mặt ủ rũ bỗng nhiên kinh ngạc, “Anh là xử nam?” Ninh Hình Nhi quên đau lòng, quên khổ sở, đều bị lời nói của anh làm mờ lung.

Sắc mặt Nhuế Diệp trầm xuống, “Đừng nói to như thế!”

Ninh Hình Nhi ngẩn người, sau đó cười to, “Thì ra anh.....” Khó trách sau khi anh ăn một chút, như nổi điên ôm lấy cô, giống như chưa từng chạm qua người phụ nữ nào, thì ra.....

Đáng ghét, thì ra giữa anh và Đại Lục không có chuyện gì, làm cô giống như người vợ hay ghen, thì ra cô lãng phí nước mắt mình vô ích rồi.

Thật vất vả mới nghĩ ra cách như vậy, nghĩ cách để anh nói thật, hành hạ anh một lúc, lại bị đáp án của anh làm hả giận.

“Không được cười!” Mặt Nhuế Diệp đen như Diêm Vương, nhưng cô không để ý, vẫn tiếp tục cười to, anh định hôn cô, không để cô cười tiếp.

Anh lập tức hôn cô, cho lưỡi vào miệng cô, tiếng nước miếng chảy ra vang lên trong phòng làm việc, anh ăn tuỷ trong xương mới biết nó rất ngon, quần lấy lưỡi cô, giống như muốn trừng phạt cô vừa rồi bất lịch sự.

“Đợi chút.....” Không ngừng đẩy anh ra, Ninh Hình Nhi cố gắng hô hấp, “Đừng, chúng ta đang ở văn phòng.” Nếu bị người khác nhìn thấy, rất mất thể diện đó, cô không muốn!

Nhìn cô một lát, Nhuế Diệp mới từ từ mở miệng: “Làm sao em biết?”

“Hả?” Cô không hiểu.

Hôn lên mặt cô mấy cái, “Làm sao đột nhiên em nhớ ra?” Anh mới bị nước mắt của cô làm luống cuống, nhưng không có nghĩa anh là đồ ngốc, làm sao cô vô duyên vô cớ đột nhiên nhớ ra chuyện này?

“Là.....” Cô nuốt nước miếng, ánh mắt anh sắc bén làm người ta sợ hãi, khó trách mỗi lần đi họp tất cả nhân viên bị anh dọa đến sợ xanh mặt.

“Hả?” Anh chờ đáp án của cô.

“Em thấy anh cùng một cô gái trong quán cà phê.....” Cô nói đứt quãng, chỉ sợ anh phát hiện ra điều gì.

“Cô ấy là Đại Lục, bạn anh.” Ánh mắt anh chuyên chú như chim ưng, xem xét xem cô có nói dối không.

“À.” Cô đáp một tiếng, vội vàng cúi đầu, “em..... sau này em sẽ không như vậy.”

Rất khả nghi, ánh mắt cô, vẻ mặt rất kỳ quái, Nhuế Diệp đột nhiên nói: “Đúng rồi, anh muốn chủ nhật mời cô ấy đến nhà chúng ta ăn cơm.”

“Sao? A a, bạn bè đó, cần làm vậy.” Cái rắm! Bây giờ cô nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhuế Diệp buông cô ra, từ từ đứng lên, đi tới bàn làm việc, đề xuống nút điện thoại.

“Thư ký Lâm, buổi chiều không được để ai quấy rầy tôi.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

“Sao..... Sao vậy?” Ninh Hình Nhi sợ đến mức lưỡi cứng lại: “Xảy ra chuyện gì à?” Cô cố gắng bình tĩnh.

“Không có gì.” Anh nói như vậy, “Anh chỉ muốn bắt một con chuột nhỏ nói dối.” Anh cười lưỡi biếng, nụ cười rất lạnh, làm Ninh Hình Nhi đông lạnh rồi.

Con chuột gì chứ? Ninh Hình Nhi cắn lưỡi, tức thời nói: “Vậy em không quấy rầy anh, em đi toilet.” Nói xong, xoay người muốn chạy ra ngoài, cô cảm thấy hình như anh biết gì rồi, mà cô chính là con chuột nhỏ anh nói!

“Hình Nhi.” Giọng nói và bóng dáng anh ở ngay sau cô, cánh tay ôm chặt lấy cô, “Em phải ở lại giúp anh.”

“Em.... Em sợ chuột!” Cô sợ hãi kêu, giãy giụa muốn đẩy anh ra.

“Đừng sợ, là một con chuột rất đáng yêu.” Anh nói bên tai cô, tà ác cắn tai cô.

“A! A Diệp, đừng..... đừng mà.....” Tại sao anh đột nhiên ngang ngược như vậy, cô không quen.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc có một căn phòng nhỏ, lúc này có hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau trong tối, tay người đàn ông nắm chặt lấy mắt cá chân người phụ nữ, hôn từ dưới lên, hôn liên tục, thật giống ăn đồ ngọt.

Cô gái vô lực bị anh bắt ép trên giường, bóp chân hơi nhột, Ninh Hình Nhi biết lần này mình chết chắc, chắc chắn anh rất tức giận, nếu không sẽ không dùng khăn tắm buộc cô ở đầu giường, anh không phải người dễ bị kích động như vậy.

“A Diệp, em sai rồi, anh đừng tức giận có được không?” Cô cầu xin tha thứ, bữa ăn chính còn chưa bắt đầu, chỉ là món phụ thôi mà cô sắp bị anh hù chết rồi.

Nhuế Diệp dừng lại, hôn lên bụng cô, rồi dừng lại trước bộ ngực trắng như tuyết của cô, rốt cuộc cũng nhìn cô, hơi hột nói: “Em sai chỗ nào?”

Cô sai rồi, cô không nên không nói với anh, cô đã khôi phục trí nhớ, còn nghĩ cách chinh anh, nhưng cô không thể nói mà, lưỡng lự một lát: “Em..... Em không nên hiểu lầm anh và Đại Lục.....”

“Còn gì nữa không?” Tay anh vuốt ve trên đùi cô, ngón tay thon dài lướt qua đùi cô làm cô hơi ngứa, cô hơi động đậy.

“Không.... Không nên lừa anh, kinh nguyệt của em đến.” Rõ ràng kinh nguyệt còn chưa đến, vì trả thù anh nói dối, xúc động nhất thời, kết quả này mình tự gánh lấy mà.

“A, anh cảm thấy rất kỳ lạ, hôm qua còn chưa hết, nhưng hôm nay ở chỗ này....” Tay anh lập tức chạm vào giữa hai chân cô, đưa một ngón tay vào, quẹt một cái, rồi rút ra, “Không có gì nha, rất sạch sẽ.”

Anh nói rất bình thản, nhưng hành động của anh làm chỗ kín của cô hơi ngứa, “Đúng..... Em xin lỗi.” Tuy hứng lâu như vậy, hiện tại nói xin lỗi có giảm bớt tội cho cô không?

“Không còn sao? Không còn lỗi gì à?”

Cô muốn nói lớn, cô không sai, nhưng thực tế quả thật cô có lỗi, không dám nhìn anh, nhìn qua một bên, hỏi nhỏ: “Nếu còn, anh sẽ làm gì?”

“Ừm, vậy phải xem tình huống, nếu nghiêm trọng thì anh cần phải suy nghĩ cẩn thận.” Cô cố ý giả bộ nghiêm túc, bắt nạt cô ngay thơ.

“Nếu....” Cô muốn lấy ví dụ, nhưng không nghĩ ra.

“Nếu còn nghiêm trọng hơn chuyện này?” Nhuế Diệp tốt bụng giúp cô, “Còn nghiêm trọng hơn chuyện em lừa anh kinh nguyệt tới?”

“Vâng.”

“Ừm, vấn đề này thật khó trả lời, anh không túng dục em, nhưng luôn giải đáp vấn đề, em làm vợ không chịu, anh.....” Nhuế Diệp cố ý dừng lại.

“Anh..... Anh muốn tìm người phụ nữ khác?” Cô lập tức trợn mắt giận dữ nhìn anh.

Biết cô ghen, anh lắc đầu một cái, “Em xem, em cấm dục anh lâu như vậy, anh đương nhiên phải giải quyết.”

Giải quyết thì giải quyết, dù sao cô không cảm thấy mình thiệt, vì làm chuyện đó cùng anh rất thoải mái.

Nhìn thấy cô yên tâm, Nhuế Diệp có ý xấu, “Nếu như chuyện còn nghiêm trọng hơn.... Thật ra anh cho rằng chuyện này đã rất nghiêm trọng rồi.”

Bị lời chưa nói xong của anh dọa sợ, “Vây..... Vây.....”

“Chuyện đó, em nói xem là chuyện gì, anh mới có thể kết luận.” Nhuế Diệp giả hoạt không cho cô đường sống, ngược lại lúc lỏng lúc chặt, làm lòng cô không yên.

“Em.... Em.....” Bị anh dọa nên không dám trả lời, Ninh Hình Nhi đầu dám nói, anh đã tức giận trối cô lại, nếu như còn giận hơn, không phải anh sẽ cấm roi, rồi nhỏ nhen để chơi cô chứ?

“Chẳng lẽ em còn gạt anh chuyện gì sao?” Nhuế Diệp giả vờ kinh ngạc nhìn cô, thật ra nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của cô, anh đã đoán ra cô đang giấu chuyện gì.

Nhưng mà anh chờ cô nhận sai, còn anh thì sẽ trừng phạt một chút, để cho cô biết một số chuyện không nên lừa anh, hại anh lo lắng và sợ hãi lâu như vậy, cũng nên cho cô trải qua cảm giác này chút.

Cô không dám nói, “Không có..... không có.”

10. Chương 10

Ánh mắt Nhuế Diệp tối sầm nhìn cô lo lắng, không muốn trêu cô nữa, muốn giải quyết từng chuyện một, nhưng hiện tại thì sao, cô nên làm anh thoải mái.

“A....” Anh rất quá đáng, biết cô không thích anh như vậy rồi, thế nhưng anh lại....

“Ừm..... Nhẹ, nhẹ thôi.....”

Anh cười khẽ, nói bên tai cô: “Anh thích như vậy.”

“Anh đáng ghét! Chỉ biết bắt nạt em! Em... Không phải em cố ý lừa anh chưa hồi phục trí nhớ, tại trước kia anh rất xấu, chỉ biết đẩy em đi, cũng bắt nạt em, nên bây giờ em bắt nạt lại, lại.....” Cô đột nhiên im lặng, hai mắt hoảng sợ nhìn anh, “Anh..... Anh.....”

Cô tự gieo hoạ rồi!

“Anh vẫn nghe.” Nhuế Diệp gật đầu.

“Vây.....” Mặt Ninh Hình Nhi biến sắc.

“Anh rất giận.” Anh nói thẳng, anh rất lo lắng cho cô, thậm chí sợ sau khi cô hồi phục trí nhớ sẽ đối xử lạnh nhạt với anh, anh không hề nghĩ cô sẽ “giả vờ sống tiếp”, cho nên anh vẫn không nghĩ cô trả thù tàn nhẫn như vậy.

Nghe anh nói, cô rất lo lắng, anh rất giận, nhưng anh hiểu rõ cho dù mình giận vì bị cô lừa gạt nhưng vừa nghĩ tới tại mình lãnh khốc vô tình mới làm cô sợ như hiện tại, anh cũng không có bất kỳ lý do gì trách cứ cô.

Chuyện anh làm không tốt hơn chuyện bây giờ cô làm, ngược lại, cô chỉ giấu một phần sự thật thôi, còn anh giấu cả tình cảm của mình đi, không hề để tâm đến tình cảm của cô.

“Anh.....”

Thấy cô sợ không nói được câu nào, làm anh buồn cười không dứt, “Muốn anh không giận nữa?”

“Vâng.” Ninh Hình Nhi gật mạnh.

“Có thể.”

“Không giận thật chứ?” Rốt cuộc cũng nói được, cô lập tức hỏi rõ: “Có thật không? Có thật không?”

“Có thể không giận nữa, nhưng.....”

“Nhưng cái gì?” Cô lấy dũng khí hỏi.

“Nhưng.....” Mắt anh dừng trên người cô, “Em phải vĩnh viễn yêu anh.” Anh chỉ có thỉnh cầu nhỏ bé này thôi.

Ninh Hình Nhi nhìn anh một lúc, “Anh..... đang nói đùa à?” Người đàn ông nói không cần cô, bây giờ lại nói anh muốn cô?

“Không phải!” Thấy cô không tin, Nhuế Diệp lập tức phủ quyết lời cô.

“Vây anh làm sao vậy? Bị ngốc à?” Ninh Hình Nhi vẫn không tin những lời mình nghe thấy, có phải cô vừa nghe lầm không?

Trong lòng vang lên tiếng nói, không phải! Ninh Hình Nhi, mày không nghe nhầm, anh ấy nói yêu mày, là thật, đợi chờ năm năm, đợi đến khi anh ấy trở về, yêu mười năm, đợi đến khi anh ấy xin mày yêu anh ấy.

“Hình Nhi, anh yêu em!” Nếu như năng lượng của tình yêu có thể giúp cô không lo lắng và sợ hãi nữa, anh không ngại mình nói yêu với cô.

Anh nói thật rồi, anh muốn, anh muốn cô yêu anh, muốn cô, anh không phải không muốn cô!

“Anh yêu em?” Cô vẫn cảm thấy không phải thật, có phải cô đang nằm mơ không?

“Là thật, Hình Nhi, anh yêu em.” Ánh mắt anh rất chân thành.

Ninh Hình Nhi nhìn thẳng anh, đột nhiên ôm lấy anh rồi nói: “Không được, không được rời khỏi em nữa!”

Ba, mẹ nói muốn đến vườn bách thú cùng cô, kết quả không về nữa; Nhuế Diệp nói anh sẽ ở cùng cô, kết quả anh đi trước, cô sẽ chờ, chờ đến khi anh nghĩ rằng anh không quay lại nữa, rốt cuộc anh đã nhớ đường về, anh về rồi.....

Nhuế Diệp ôm chặt thân thể nhỏ bé của cô vào lòng, không hề có tà niệm, cho dù vừa rồi muốn cô đến điên, nhưng bây giờ quan trọng nhất là phải có lòng của cô.

“A Diệp, đừng rời khỏi em, anh đồng ý đi, nếu không em sẽ không buông, biết chưa!” Cô gái nhỏ lập tức biến thành ác bá, ra lệnh cho anh.

“Được.” Anh ngoan ngoãn gật đầu.

Ninh Hình Nhi không muốn khóc, cô vốn nên cười, nhưng mắt lại đỏ lên, lòng cũng ấm hơn, cánh tay nhỏ bé của cô quàng qua cổ anh, thì thầm bên tai anh: “A Diệp, yêu em, có được không?”

Anh nhúm mày, quả nhiên cô gái này rất giỏi thay đổi tình huống, anh vốn định hưởng thụ cảm giác ngọt ngào yên tĩnh này một lúc, cô lại làm nổi lên cuộc chiến nam nữ.

“Được.” Làm sao anh có thể ngu ngốc bỏ qua yêu cầu chủ động của cô chứ.

.....

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Ninh Hình Nhi đỡ lấy bụng bầu bốn tháng, cẩn thận mở ví kiểu nam ra, bên trong có thể tín dụng, tiền mặt và một bức hình cô nhìn mãi không chán.

Trong hình có một thiếu niên đẹp trai, một thiếu nữ đáng yêu, hai người đứng cạnh nhau, ánh đèn dịu nhẹ làm ánh mắt người thiếu niên nhìn cô rất dịu dàng, thiếu nữ cười ngượng ngùng, mặt không giấu nổi vui sướng.

Đó là hôm sinh nhật mười lăm tuổi của cô, chú đã chụp cho họ, hôm sau Nhuế Diệp liền ra nước ngoài, mà cô tức giận nên bị bệnh mấy ngày, sau lại muốn tìm nhưng không thấy, cô khóc rất lâu, cuối cùng chỉ có thể quên đi.

Chú nói không để ý, cho nên ông cũng không biết, mà những bức ảnh cô chụp cùng Nhuế Diệp đã bị cháy, nên mỗi lần nhìn bức ảnh này làm cô rất vui mừng.

Thì ra từ lúc cô còn nhỏ người ta đã “muốn” cô, còn cố ý giả bộ lạnh lùng, giả bộ vô tình.

“Ồn ào!” Cô cúi đầu cười mắng, sau lưng có bóng đen nhẹ nhàng bước tới, nhìn thấy cô làm chuyện tốt, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật sự bí mật không thể giấu được, vẫn bị cô phát hiện, “Xem gì vậy?”

Ninh Hình Nhi có tật giật mình, không kịp nhét ảnh vào ví, chỉ có thể ngoan ngoãn thú nhận, “Người ta chỉ không cẩn thận thấy thôi mà.” Sau đó mỗi ngày cô đều xem một chút.

“Thật sao? Vậy trả lời cho anh được không?” Nhuế Diệp cũng không giận, thân sĩ vươn tay.

Không muốn trả ảnh lại cho anh, Ninh Hình Nhi thật sự không muốn trả, tấm hình này là chứng cứ chứng minh anh thích cô rất lâu rồi.

“A Diệp, chúng ta thương lượng được không?” Ninh Hình Nhi đỡ lấy bụng, ân cần cầm lấy máy sấy trên tay anh.

Nhuế Diệp cũng không khách khí mà ngồi lên giường, để cô sấy tóc ỉnh, nói chuyện với cô, trong lòng anh đã có tính toán rồi, chỉ là cố tỏ vẻ hỏi cô.

“Chuyện gì?”

“Thật ra, có thể cho người ta đến cửa hàng chụp ảnh.....” Cô nghĩ, thay vì mỗi ngày len lén xem ảnh để vui vẻ, không bằng sao thành hai ảnh, như vậy rất tốt mà, vừa nói vừa bật máy sấy, sấy khô tóc anh.

“Không được.” Anh không nói hai lời liền cự tuyệt, không hề suy nghĩ.

“Tại sao?”

“Không vì sao cả.” Anh chỉ hơi tức thôi.

“Mặc kệ, em muốn.” Tất cả những việc tùy hứng của Ninh Hình Nhi anh đều chiều theo, như vậy dĩ nhiên hậu quả anh phải gánh chịu. “Anh không cho, mỗi ngày em sẽ làm phiền anh, còn phải cùng đưa bé trong bụng phản kháng anh.”

Quả nhiên Ninh Hình Nhi sẽ nói vậy, Nhuế Diệp thở dài, “Được rồi.”

“Em biết anh tốt nhất mà.” Nói xong liền hôn mạnh lên mặt anh.

“Bà xã, hôn nhầm chỗ rồi.” Anh chỉ chỉ môi mình.

Được rồi, được rồi, dù sao không phải chưa từng hôn, Ninh Hình Nhi hôn nhẹ lên môi anh, thế nhưng anh thấy chưa đủ, “xâm nhập” mạnh hơn, “trả lễ” cho cô.

Nhuế Diệp nhẹ nhàng ôm lấy bà bầu xinh đẹp, từ nay về sau, anh sẽ không buông tay nữa.

Anh yêu cô, trời cao cho anh quyền yêu cô, mà anh coi đó là thứ quý trọng nhất của mình.

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-vo-de-yeu>